

Phương Dung

Đêm Trăng Mập

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tập 1

Cúc cu . Cúc cu ..

Tiếng chim cu gáy vang lên ngoài hàng rào bông búp, giọng điệu quen thuộc . Tiếng gáy chim cu của Quân giả giọng gọi . Ngọc Tuyền vội rửa tay , cô chạy lại bên hàng rào bông búp gọi khẽ:

– Anh Quân!

Quân ngoi đầu lên ngay , anh cười âu yếm:

– Cho em cái này nè Tuyền:

– Gì vậy ?

– Bí mật! Vào nhà hãy mở ra . À! Tối gặp nghe:

– Anh Quân ..

Đang định nói , nhìn thấy Quân nháy mắt lia lịa với mình , Ngọc Tuyền nhìn ra sau . Cô hết hồn vì ông Phát đang đứng sau lưng cô:

– Ba!:

– Vào nhà ngay!

Ông hét tướng lên và quay sang Quân xẵng giọng:

– Thằng kia! Tao đã cấm mày giao du với con gái tao rồi kia mà .

Làm ơn để yên cho nó học hành . Còn mày , bao giờ có tiền , có nhà cửa đàng hoàng hãy gặp nó.

Dứt lời , ông lôi Ngọc Tuyền vào nhà và không quên tát cho cô 1 bạt tai nên thân . Quân xót xa nhìn theo . Anh biết ông Phát khinh anh nghèo , khinh anh mồ côi . Cách cư xử của ông càng cho Quân quyết chí nhiều hơn . Anh sẽ vượt lên cái nghèo bằng mọi giá:

– Đi thôi!

Thạch cặp cổ Quân lôi đi . Anh âm ức:

– Cậu xem , ông quá đáng chưa ? Mình yêu Ngọc Tuyền chân thật , vậy mà ông nhất định ngăn cấm:

– Vậy thì cậu cần phải phấn đấu.

Quân chán nản:

– Đúng là cái nghèo bó cái khôn . Người ta chỉ học 3 năm đại học nông lâm thôi ra trường , còn mình vừa học vừa làm , có hôm đuối quá , ngủ như chết , hay vất vả quá học không nổi , cuối cùng thi rớt , lưu ban . Năm nay mà rớt nữa , tớ không đi học:

– Cậu đi làm à ?

– Không, đi đào vàng:

– Đào vàng ?

– Cậu nghe chuyện đi đào vàng ơ? Hà Đông chứ ?

– Có , mình có nghe . Nhưng nghe nói khí hậu ở đó khắc nghiệt , ngày nóng như đổ lửa , đêm lạnh cắt da , đã vậy còn cướp giết người lộng hành . Nguy hiểm lắm đó Quân .

Quân cắn mạnh đôi hàm răng:

– Mình sẽ đi! Có 1 lần mình đi với thằng Thịnh rồi , cũng không đáng sợ lắm đâu . Ủ, còn cậu đang đi đâu vậy ?

– Vừa ở nhà Hoàn Châu về . Nợ vậy , bác Hoan bỏ trốn , mình với Hoàn Châu đành hứng mũi chịu sào.

Quân thở dài lôi Thạch ngồi xuống đám cỏ bên đường . Tiền sao quan trọng đến như thế ? Nó chi phối tất cả cuộc sống của con người . Anh sẽ đi . Cuộc sống của anh không thể nào không có Ngọc Tuyền .

oOo

Quân đứng rồi ngồi , ngồi rồi lại đứng . Có lẽ Ngọc Tuyền không ra nơi hẹn được với anh , cái tát hồi sáng hẳn là đau lắm :

– Hù!

Bị 1 cái đập vai đau điếng , Quân quay lại nhìn nhó:

– Tay em có gai hay sao vậy Hoàn Châu , đau muốn chết luôn. Đi đâu vậy ?

– Ngọc Tuyền nhờ em ra đây nói với anh , nó không đi được , đi là ông già đập gãy giò luôn.

Quân thở dài sườn sượt:

– Anh biết mà . Đợi là đợi chứ biết là sẽ không gặp . Ông chê anh nghèo , nên giữ chặt Ngọc Tuyền:

– Anh Thạch nói anh định đi theo anh Thịnh ?

– Ủ:

– Khi nào về nhà có vàng , anh nhớ đúc thành 2 cục ghen:

– Để làm gì ?

– 1 cho em mượn , 1 chọi vào người ông bố vợ tương lai khó ưa của anh . Kỳ cục! Ông thích anh Thạch mà lại đi ghét anh.

Câu nói của Hoàn Châu không chọc cười Quân , mà anh ngồi chống cằm buồn hiu . Làm sao anh không biết chuyện ông Phát thích Thạch , nhưng mà không sao , Thạch là của Hoàn Châu.

Hoàn Châu đứng lên:

– Đi về! Ngọc Tuyền không ra đây được , anh ở đây làm gì ?

– Ủ, thì về.

Quân bước theo Hoàn Châu . Cô vừa đi vừa nhai nhai cọng cỏ tươi:

– Em định dự thi chương trình duyên dáng do công ty Cát Đằng tổ chức . Nếu đoạt giải , mẹ con em sẽ đỡ khổ hơn.

Quân thờ ơ:

– Thế à ?

– Anh Thạch thì không muốn cho em đi. Nhờ vả anh ấy hoài em

cũng ngại , còn mẹ em . không biết khi nào bà mới tỉnh ngộ bỏ cờ bạc nữa.

Chợt Hoàn Châu vui vẻ:

– Chu? Nhật này , bộ tứ mình đi thác Đức Mẹ chơi đi , anh khỏi sợ là Ngọc Tuyền không đi được . Có anh Thạch với em là bác Phát ô kê cái rụp luôn.

Mặt Quân tươi lên tức thì:

– Ủ, giúp giùm anh đi Hoàn Châu:

– Nhưng anh phải nhớ: Nếu có vàng , em phải có 1 phần đó.

Quân phì cười . Đi đào vàng và ước mơ đổi đời , giống như là huyền thoại trong cổ tích vậy .

o0o

Thạch ngồi lên ghế xích đu , đối diện ghế đá của Ngọc Tuyền:

– Sao, có đi được không ?

– Anh xin ba giùm em đi.

Thạch cười nheo mắt đùa:

– Chà! Làm chim Ô Thước bắt cầu cho a? Chúc với chàng Ngưu không biết được cái gì đây ?

Ngọc Tuyền cũng đùa theo:

– Sao này em và Quân có con , em sẽ cho con em gọi anh Thạch bằng ba . Không sinh con mà có con , không thích à ?

Thạch phì cười:

– Thích! thích mê luôn.

Anh đứng lên:

– để anh vào gặp ba em.

Thạch đi vào trong , anh bắt gặp ông Phát đang sấm soi mấy giò phong lan , liền men lại gần:

– Cháu chào bác!:

– À Thạch ! Cháu mới đến chơi.

Ông vui vẻ:

– Cháu xem nè Thạch . Mấy giò phong lan của bác , cái nào cũng bắt đầu ra hoa , đẹp quá trời luôn.

Biết ông mê phong lan , Thạch vội tán vào:

– Đẹp quá! Bác năng chăm bón , nó sẽ mau ra hoa hơn . Ở nhà cháu có 1 giò phong lan tím vừa ra hoa , ngày mai cháu mang lại biếu bác.

Ông Phát hớn hờ:

– Vậ hả! Cám ơn cháu trước đó.

Làm bộ tán dương mấy giò phong lan của ông và đưa ông lên tận mây xanh , Thạch đi vào ngay mục đích của mình:

– Chu? Nhật này , bác cho Ngọc Tuyền đi dã ngoại với bọn cháu nghe bác . Toàn là sinh viên không hà :

– Ủ, được mà.

Thạch suýt chút nữa nhảy cẫng lên . Quá thành công rồi . Nán lại với ông 1 chút , anh đi tìm Ngọc Tuyền và đưa ra 1 ngón tay:

– Số "dzách".

Hiểu ý câu nói của Thạch , Ngọc Tuyền cười gật đầu:

– Thôi , anh về nghe Tuyền . Sáng chủ nhật , 7 giờ anh đón:

– Dạ.

Ngọc Tuyền tiễn Thạch ra tận cửa , cô xúc động khi thấy Quân ngồi trên chiếc xe đạp núp trong 1 góc.

Thạch chạy về phía Quân , anh ngồi lên phía sau xe , tay đập lên vai Quân :

– Yên tâm đi . thằng nỡm , chủ nhật sẽ gặp em của mày.

Quân vui mừng:

- Ông "bô" cho rồi hả?
- Ủ, Tao xin là được . Nhưng làm nhíp cầu cho 2 đứa mày , tao phải ăn cắp giò phong lan quý của bao tao . Ông biết được , ông cạo đầu tao:
- Tao sẽ kiếm mua giò khác cho mày :
- Mắc lắm đo thằng quỷ! Không cần đâu . Bộ mày nhiều tiền lắm hả? Đừng có lo! Lúc này Ngọc Tuyền nói khi nào tụi mày thành vợ thành chồng sẽ cho con mày kêu tao là ba:
- Gì chứ cái đó , tao bằng lòng 2 tay 2 chân luôn:
- Thôi , tới đi bác tài!

Vui quá, Quân đạp mạnh pêđan cho xe vọt lên . Miệng huýt sáo bài nhạc quen thuộc mà Ngọc Tuyền hay hát.

oOo .

Đón Ngọc Tuyền trước nhà cô xong , Thạch chở đến ngã ba . Ở đó có Hoàn Châu và Quân đợi.

Bây giờ 2 chiếc xe đạp đi song song . Thạch chở? Hoàn Châu , Quân đèo Ngọc Tuyền ngồi phía sau . Xe họ lủng lẳng bánh mì thịt nguội và 1 trái dưa hấu to.

CH ôm qua bụng Thạch , cô tinh nghịch cắn vào lưng anh.

Thạch nhăn nhó:

- Ái , đau mà em!:
- Anh đón đưa Ngọc Tuyền hoài , ba Ngọc Tuyền tưởng anh đeo đuôi con gái ông , ông bắt cưới luôn cho mà coi.

Thạch phì cười:

- Nói chuyện trên trời dưới đất không hà . Anh cưới Ngọc Tuyền làm vợ cả để tối nó đi với thằng Quân , còn em làm vợ lẽ , tối đi với anh:
- Nói bậy!

Hoàn Châu đâm thùm thụp vào lưng Thạch . Hứng chí , Thạch hát nghêu ngao.

"Yêu đi em , để sau này nhớ nhau.

Chở em qua vũng lầy nào.

Xe lăn bánh trượt sâu xuống sình".

Bài hát làm cho Hoàn Châu ôm bụng cười ngặt nghẽo . Quân chạy sát vào , anh bắt chước Thạch hát to.

"Tình yêu là gì hở em ?

Anh không định nghĩa được đâu.

Lòng anh dạt dào hạnh phúc .".

Xe bắt đầu xuống dốc , con dốc thoải thoải . Hàng cây bên đường còn ngậm những hạt sương ướt lá . Nắng buổi sáng xuyên qua , lấp lánh như những hạt thủy tinh không màu xinh xắn . Ngọc Tuyền hít sâu không khí lành lạnh của buổi sáng trong lành vào lồng ngực mình , cô tựa má vào lưng Quân mơ màng . Tình yêu nhiều cách trở càng khiến cô thấy yêu anh nhiều hơn.

Xe dừng lại cuối con dốc bên đài tượng Đức Mẹ. Quân khoá 2 chiếc đạp bằng sợi dây xích , rồi nắm tay Ngọc Tuyền cùng Thạch và Hoàn Châu đi xuống thác.

Nước đổ từ trên cao ào ào xuống , tung những bọt trắng xoá . Đứng trước thiên nhiên hùng vĩ , Ngọc Tuyền thấy mình như nhỏ lại , và bàn tay Quân thật vững chắc quàng qua vai cô như chở che.

Hoàn Châu sôi nổi , cô không trầm lặng như Ngọc Tuyền , đôi chân cô như chim sáo nhún nhảy qua những gộp đá to . Cô ríu rít như chim:

– Nhanh lên anh Thạch ơi! Nhặt cho em mấy hòn đá này coi .

Những hòn đá cuội đen trắng nằm dưới làn nước trong veo . Thạch

vừa khom người nhặt , Hoàn Châu tinh nghịch đẩy Thạch ngã xuống nước , cô ngã lẫn theo anh , cả 2 nằm chồng lên nhau dưới dòng nước chảy.

Thạch ôm chặt lấy Hoàn Châu luôn, anh vờ dọa cô:

– Coi chừng anh trần nước em đó . Khỉ quá đi!

Hoàn Châu bĩu môi:

– Anh dám . Em khóc cho anh đỡ mệt nghỉ luôn:

– Anh không đỡ đâu mà anh sẽ ..

Anh cúi đầu tìm môi cô , 2 lần môi tìm nhau say mê ..

Từ đằng xa , Ngọc Tuyền ngồi dựa vào vai Quân :

– Anh nhất định phải đi sao ?

– Ừ , nếu anh muốn có em . Vì ba em sẽ nhất định ngăn cách chúng ta . Anh chán học rồi , năm nào anh cũng bị lưu ban , cứ đến kỳ thi là ngã bệnh:

– Em lo cho anh , Quân ạ. Em nghe nói ở đó ghê lắm:

– Tại người ta đồn đại thôi . Yên tâm đi ! Anh đi và sẽ về mà.

Nắng lên cao chênh chếch.

Hoàn Châu đứng lên trên 1 gộp đá to , cô hét tướng lên:

– Đói quá rồi , dọn thức ăn ra ăn đi Tuyền ơi . Có chuyện gì mà nói hoài không hết thế ?

Quân buông vai Ngọc Tuyền ra:

– Hoàn Châu gọi kìa , mình lên trên đó đi em.

Anh đứng dậy và đưa 2 tay đón lấy 2 tay Ngọc Tuyền . Cô đặt tay vào tay anh mỉm cười.

Đến gò đá cao , Ngọc Tuyền loay hoay định leo lên , Quân đỡ người cô:

– Anh đỡ em cho , chứ tự em leo lên , làm sao leo cho được.

1 tay anh quàng qua hông cô để nhấc cô lên cao , mấy ngón tay khẽ chạm vào bầu ngực mềm mại , Ngọc Tuyền đỏ mặt quay đi . Còn Quân , như có 1 luồng điện nóng chạy vào cơ thể mình . ngây ngất :
– Nhanh lên.

Thạch bày thức ăn trên miếng đá phẳng . Anh dùng dao nhỏ cắt thịt nguội và xẻ dưa hấu . Ngọc Tuyền giành lại:

– Để em xẻ cho . Hoàn Châu ! Cậu thật vô tích sự , chẳng làm gì cả.
Hoàn Châu hất mặt:

– Tớ vốn như vậy mà , chỉ biết ăn thôi.

Cô nhón 1 miếng xúc xích bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm , Quân khui 1 lon bia đưa cho Thạch . Thạch cầm lấy uống.

Câu chuyện của họ nở giong . Thạch đùa:

– Sau này , tớ bắt Hoàn Châu phải sanh cho tớ đủ 1 đội bóng đá luôn , và gả con cho con cậu đó Quân .

Quân phì cười:

– Nói phải giữ lời đó.

Hoàn Châu nhăn mặt như khi:

– Anh làm như em là gà vậy , để đến 11 đứa con . Em không thèm lấy anh đâu:

– Không lấy anh , em sẽ bị ế chồng đấy:

– Hừ! Làm như anh có giá lắm vậy.

Cô tọng ngay 1 trái ớt vào miệng Thạch . Vốn không ăn cay được , Thạch hét lên như còi xe cứu hoả. Anh đuổi Hoàn Châu chạy vòng vòng giữa tiếng cười trong trẻo của Quân và Ngọc Tuyền .

oOo

Niềm vui tắt ngay khi Hoàn Châu về đến nhà . Một nhóm người vây quanh nhà cô , họ hét ầm ĩ , mặt mày dữ tợn . Hoàn Châu bình tĩnh

đi lại, cô đã quá quen với những chuyện xảy ra như thế này.

Thấy Hoàn Châu , họ bao vây cô lại:

– Gọi bà ấy ra đây! Muốn trốn hả, không dễ đâu.

Chán quá , Hoàn Châu lạnh lùng:

– Tôi không biết . Máy người tìm được bả, muốn xé xác hay đánh đập gì đó tùy các người . Tôi không liên quan đến:

– Mà nói như vậy là sao ha? Châu ? Bả mượn nợ , mà cũng có ăn vậy:

– Không liên quan đến tôi.

Tức mình vì cách nói ngang ngược của Hoàn Châu , bọn chủ nợ phá cửa nhà . Hoàn Châu lùi ra:

– Máy người muốn đập phá gì đó cứ việc đập đi . Tôi không ngăn cản đâu.

Lời nói của cô như chế dầu vào lửa , họ hung hăng đập phá , mặc cho Thạch cố năn nỉ.

Hoàn Châu ngồi yên trên đồng đồ nát mà khóc . Cô sẽ đi rời xa nơi này , sẽ không luyến tiếc gì cả. Cô phải vươn lên số phận nghèo đói nợ nần đang vây lấy cô.

Thạch cần mẫn sắp xếp lại những gì có thể xài được 1 chỗ.

Ầm! Hoàn Châu giận dữ đá mạnh những thứ Thạch vừa gom lại . Cô giận dữ:

– Còn gì nữa mà anh mất công gom lại . Bỏ hết đi!

Thạch ôm cô lại:

– Em giận dữ làm gì . Mất tiền dĩ nhiên người ta phải xót ruột . Lẽ ra em nên vuốt giận họ hơn là chọc giận họ:

– Em chán lắm rồi anh biết không . Em chán lắm! Em sẽ rời bỏ nơi này . Em sẽ không để cuộc đời em mãi như thế này.

Thạch ôm Hoàn Châu vào lòng , anh chỉ còn biết vỗ về cô . Anh vừa ra trường , và vừa đi làm , sự nghiệp mới chỉ là bước khởi đầu , muốn giúp cô , anh cũng đành bó tay.

Trong lòng Thạch , Hoàn Châu khóc oà . Cuộc sống đã đưa cô đến 1 quyết định mà cô biết , những gì êm đẹp của quá khứ sẽ là dĩ vãng.
o0o

Căn nhà ọp ẹp trống trước hờ sau . Quân ngậm ngùi sờ tay lên ảnh bà nội . "Nội ạ! Con sẽ đi xa . Nội giữ nhà giúp con và giữ ca? Ngọc Tuyền giúp con".

Đứng lặng 1 lúc , Quân đi lại lấy áo mặc vào . Chắc là Ngọc Tuyền đang đợi anh . Kéo cửa lại , Quân chậm rãi đi.

Con trăng mừng bầy lên cao từ lâu , Ngọc Tuyền ngồi 1 mình , cô khẽ ngược nhìn anh . Quân hỏi:

– Em đến lâu chưa ?

– Dạ, mới thôi.

Anh ôm cô vào ngực mình , ngồi lặng yên với ý nghĩ của 1 người sắp đi xa.

Ngồi bên nhau khá lâu , ca? Ngọc Tuyền lẫn Quân không ai nói 1 lời nào . Ngày mai Quân lên đường , lại phải xa nhau 1 thời gian dài , nỗi nhớ lại lên đênh ngút ngàn.

Ánh trăng lên cao soi yếu ớt . Tiếng ve , tiếng dế mèn tấu thành 1 khúc nhạc buồn . 1 cơn gió đi qua , Tuyền rùng mình:

– Em lạnh à Tuyền ?

– Dạ. Sáng mấy giờ anh đi vậy ?

– Sáu giờ.

Quân cười nhẹ, vòng tay qua người Tuyền:

– Chi vậy , muốn đi tiễn anh hả? Mọi khi anh vẫn hay đi , em đâu có

buồn ha? Tuyền ?

– Em không hiểu nữa . Sao lần này em thấy buồn . Thôi , đừng đi nghe anh:

– Sao lại không đi . Chuyến này nhất định anh sẽ có vàng để cưới em . Nếu không , ba em đâu chịu gả em cho anh.

Ngọc Tuyền ngả đầu lên vai Quân , cô mơ màng nhìn trăng treo trên cao . Đâu phải Quân mới đi lần đầu , những chuyến đi dài và vất vả của anh làm cho cô lo sợ: Đào vàng . Nhưng sao lần này , cảm giác trong Ngọc Tuyền làm sao ấy.

1 vật gì bò nhột dưới chân , Tuyền nhìn xuống , cô kêu lên thất thanh:

– Anh Quân . r . ắn . n . rắn ..

Chẳng sợ chút nào , Quân nhanh tay chụp vào đuôi nó , anh xoay thật mạnh rồi đứng lên ném ra xa . Quay sang cô , anh cười:

– Đừng sợ! Bắt rắn là phải như vậy đó . Quay thật mạnh nó sẽ bị gãy xương sống không làm gì được cả.

Anh phúi tay . Ngọc Tuyền sợ hãi nhìn tay Quân . Biết cô còn sợ, anh xoè 2 tay chọc:

– Nè :

– Anh Quân !

Tuyền lùi lại phía sau , chân cô trượt dài trên lớp rơm khô . Quân chồm tới , anh đỡ lấy người Ngọc Tuyền giữ lại . Vòng tay mạnh mẽ của anh ôm qua người cô , ngực anh chạm vào bộ ngực mềm mại của cô và như có luồng điện cao áp đi vào , cả 2 đờ ra trong 1 phút . Phút giây gần gũi thân mật nhất . Anh run run cúi xuống hôn cô . Nụ hôn rơi trên mắt , trên môi và không dừng lại mà đi tiếp nữa , lần xuống chiếc cổ và đôi vai . Mùi hương trinh nguyên ngây ngất . Từ

lúc nào , tay Quân tháo từng chiếc cúc áo của Ngọc Tuyền . Không hiểu sao Ngọc Tuyền không phản đối mà tay cô còn ôm quàng qua cổ anh , kéo anh sát vào người cô hơn . Lúc này , không gian chỉ còn tiếng gió bay nhẹ, tiếng hơi thở của tình yêu trong mê say hoan lạc .. Và cuối cùng là tiếng khóc thật khế của Ngọc Tuyền . Anh ôm cô thật chặt vào mình:

– Tuyền! Anh xin lỗi . Em có hối hận không ?

– Hoàn toàn không .

Cô lắc đầu:

– Em yêu anh.

Lần nữa , Quân hôn cô say đắm:

– Sáu tháng thôi , anh trở về và nhất định sẽ thừa với ba xin cưới em . Hãy vững tin và chờ anh nghe em! Anh yêu em suốt đời.

oOo

6 giờ Ngọc Tuyền vùng dậy , cô đưa tay cuốn mái tóc dài của mình và bới lên.

Xỏ chân vào đôi dép mủ, Tuyền mở cửa nhà chạy quáng quàng ra đường . Chưa bao giờ Quân đi mà cô đưa tiễn anh cả. Lần này sao cô muốn được nhìn thấy anh.

Ra đến con lộ lớn , cũng vừa lúc đoàn xe chạy ngang qua trước mặt Tuyền . Từ trên xe trong nhóm người đông đảo , Quân nhào người ra hét to:

– Tuyền ơi!

Ngọc Tuyền kêu lên thẳng thốt:

– Anh Quân !

Chiếc xe chạy vút qua , từng chiếc nối tiếp và rồi chỉ còn lại cho Tuyền là lớp bụi mờ đỏ tung bay . Ngọc Tuyền đứng bất động , nước

mắt cô âm thầm chảy , giọt nước mắt xa cách . Cô sẽ không được nhìn thấy anh nữa trong gần 200 ngày . Anh sẽ không còn nấp ló ngoài hàng rào dâm bụt vì sợ ba cô trông thấy để nhìn cô , hay gọi để đưa cho cô 1 cây kẹo tóc , bọc chè táo xon , loại chè cô thích ăn .. Nỗi nhớ lênh đênh ngút ngàn . Bắt đầu ngày hôm nay cô sẽ chỉ có 1 mình:

– Mới sáng sớm việc nhà không làm , ra đây làm gì vậy ?

Tiếng của ông Phát sau lưng , Ngọc Tuyền hốt hoảng chúi nhanh nước mắt:

– Dạ:

– Đi về!

Ông Phát quát khế . Ngọc Tuyền cúi gằm đầu mà đi . Cô nghe tiếng lòng mình gọi tên anh và như nghe có cả hơi thở của anh bên tai cô:

– Hù!

Hoàn Châu nhảy xổ chắn đường , làm cho Tuyền hết hồn lù lại . Cô đưa tay lên ngực và nhìn ra sau . Thì ra ba không đi theo cô . Tức mình , cô đâm vào vai bạn:

– Đồ quỷ! Mà làm cho tao hết hồn:

– Mà khóc đấy à ? Để tao xem . chuyện gì đây ?

– Chuyện gì đâu . Mới sáng sớm đi đâu mà ăn mặc đẹp dữ vậy ?

– xuống tỉnh dự thi người đẹp duyên dáng , tao nói mà mà quên rồi à ? Mà đấy , suốt ngày chỉ biết anh Quân của mà thôi . Hắn đi rồi cho nên mà khóc phải không ?

Ngọc Tuyền gật đầu , có không xấu hổ khi bị. Hoàn Châu soi mói . Cô yêu Quân , yêu cả cái nghèo của anh , và không hề hối hận đã cho cuộc đời con gái của mình:

– Thôi , tao đi đây kéo trễ.

Hoàn Châu hấp tấp đi . Ngọc Tuyền nhìn theo lòng cô đầy ắp nỗi buồn vì Quân đã đi xa, dù là anh đi để lo tương lai của cô và anh.

oOo

– Chạy đi anh Thạch.

Ngồi lên sau xe Thạch , Hoàn Châu ôm qua bụng anh , cô khe khẽ:

– Đi thôi anh , kéo muộn!:

– Ngọc Tuyền như thế nào ?

– Khóc, khóc đỏ cả mắt luôn.

Hoàn Châu áp mặt vào lưng Thạch , giọng khe khẽ:

– Bọn chúng mình 4 người , anh Quân đi Hà Đông không biết chừng nào về . Còn em, nếu đâu vào cuộc thi chọn người đẹp duyên dáng , em sẽ về Sài Gòn , ở lại chỉ còn anh và Ngọc Tuyền thôi đó:

– Anh biết . Nhưng mà anh nghĩ xa mặt nhưng không cách lòng là được:

– Nhưng nếu như . vì hoàn cảnh , em phụ anh , anh có trách em không anh Thạch ?

Thạch lắc đầu:

– Không, anh yêu em , anh có thể chết cho em nữa mà:

– Đừng nói như vậy mà anh!

cô cắn nhẹ vào lưng Thạch . Cô biết mình sẽ phụ bạc anh , 1 điều cô không hề muốn , nhưng chắc chắn sẽ có . Xin lỗi anh , Thạch ơi:

– Em khóc ha? Châu ? Này! Đừng có mít ướt , nước mắt sẽ nhoè mặt em , làm em kém đẹp đó.

Bàn tay anh tìm bàn tay Hoàn Châu bóp nhẹ. Cả 2 im lặng trên quãng đường đi.

Xe vừa đỗ lại trước Cung Văn Hoá , Tuấn Hùng đi nhanh ra , mặt anh ta nhăn lại:

- Sao em đến muộn dữ vậy Hoàn Châu ?
 - Kẹt xe , em chạy xe muốn tắt thở đây nè:
 - Mau vào trong cho chi. Mai trang điểm lại . Em có hy vọng lắm đó.
- Tuần Hùng áp sát vào người Hoàn Châu:
- Trúng tuyển phải nhớ ơn anh đó:
 - nhớ rồi!

Thạch gọi xe xong , anh đi lại và toan đi với Hoàn Châu , nhưng Tuấn Hùng khó chịu ngăn lại:

- Anh xuống hàng ghế khán giả ngồi đi!

Hoàn Châu suy nghĩ 1 chút , cô rất muốn Thạch ở cạnh cô , nhưng có lẽ Tuấn Hùng sẽ không bằng lòng , cho nên cô xòe tay ra:

- Anh Hùng! Cho em 1 vé mời đi:
- Ừ.

Anh ta rút trong túi áo đưa cho Thạch xong , nắm tay Hoàn Châu lôi đi . cô nhìn lại anh:

- Xuống ghế ngồi , và nhớ đợi em nghe , anh Thạch.

Thạch khẽ gật đầu . Thực sự anh không muốn Hoàn Châu đi vào những chỗ như thế này , nhưng anh đành bất lực mà thôi . Hoàn Châu cũng có cái lý của cô . Học hành dang dở, gia đình nợ nần , cách tiến thân của cô chỉ còn biết nhờ vào sắc đẹp mà trời đã ban cho cô.

Nhìn theo cô đến khuất , anh mới lững thững đi xuống , ngồi vào hàng ghế dành cho khách mời.

Cuộc thi bắt đầu . Các thí sinh đem chung kết dự cuộc thi trình diễn áo dài cùng áo tắm . Sau đó là cuộc thi ứng xử thông minh . Hoàn Châu đẹp rực rỡ quá . Những tiếng xì xào bàn tán ..

Hoàn Châu sẽ thắng và có thể cô sẽ không còn là của riêng anh nữa

. Ý nghĩ này làm cho Thạch buồn buồn . Tuy nhiên anh vẫn mong cô trúng tuyển.

Tiếng người dẫn chương trình vang lên . Đến phiên Hoàn Châu thi ứng xử. Thạch hồi hộp ngồi gằn như nín thở.

Hoàn Châu khoan thai bước ra . Từ trên cao , cô nhìn thấy Thạch . anh chính là nguồn động viên duy nhất của cô.

Hoàn Châu trả lời trôi chảy câu hỏi . Thạch thở phào nhẹ nhõm:

– Chúng tôi xin công bố kết quả cuộc thi . Thứ nhì là thí sinh Nguyễn Ánh Hồng và người đẹp duyên dáng nhất là thí sinh mang số báo danh 30: Đỗ Hoàn Châu.

Hoàn Châu rơi nước mắt . Cô sẽ có tiền trả nợ cho mẹ từ phần thưởng trúng tuyển . Cao hơn nữa , cô sẽ qua 1 khoá đào tạo người mẫu và là người mẫu độc quyền cho công ty may mặc thời trang Cát Đằng . Nước mắt Hoàn Châu ràn rụa.

Người ta bao vây Hoàn Châu , phỏng vấn cô . Hoàn Châu ngây ngất bởi hạnh phúc được tôn vinh . Lúc này cô quên mất Thạch , anh đã bị đẩy ra thật xa , cho dù anh cố chen vào . Cho đến lúc anh nhìn thấy Hoàn Châu thì cô đã lên xe, chiếc xe bóng lộn sang trọng đi mất:

– Hoàn Châu!

Tiếng của Thạch chìm trong sóng người ồn ào , anh thất vọng nhìn theo , 1 cảm giác mất mát chợt hình thành.

oOo

– Chúc mừng em , Hoàn Châu !

Ly rượu đưa ra , Hoàn Châu bối rối cầm lấy:

– Em uống đi . Rượu này không say đâu mà sợ.

Tuấn Hùng nheo mắt , cười với Hoàn Châu :

– 1 lát ông chủ của anh sẽ bàn với em cụ thể hơn về hợp đồng nhận em vào công ty quảng cáo.

Hoàn Châu vừa nhấp môi 1 chút , cô đã thấy từ cửa , Cát Đằng đi vào . Ông ta cười với cô:

– Chào em! Anh biết thế nào em cũng trúng tuyển , cho nên anh bảo Tuấn Hùng túc trực chờ em.

Tuấn Hùng đứng lên , đã đến lúc anh ta phải nhường chỗ cho ông chủ của mình:

– Em làm việc với anh Cát Đằng nhé.

Hoàn Châu vội đứng lên , cô khấp nép:

– Chào chú ạ.

Cát Đằng trợn mắt:

– Anh già lắm sao Hoàn Châu ? Trong giới nghệ sĩ , không ai gọi anh là chú cả. Cho anh xin tiếng chú ấy đi.

Ông ta suồng sã đặt tay lên vai trần của Hoàn Châu và dìu cô ngồi xuống . Hoàn Châu cắn nhẹ môi để không phải phũ bàn tay ông trên vai cô . Chết tiệt cái đôi mắt của ông ta , nó nhìn cô như muốn lột trần cô ra vậy.

Ngồi xuống , bàn tay ông ta vẫn chưa chịu rời vai Hoàn Châu :

– Tuấn Hùng ! Rót rượu đi chứ:

– Dạ.

Tuấn Hùng khúm núm rót rượu vào ly , và vờ như không thấy ông chủ mình đang ngăm ra lệnh cho anh phải biến đi:

– Em uống hết ly rượu này đi , rồi theo anh lên lầu , chúng ta sẽ bàn cụ thể hơn.

Cát Đằng nâng ly uống cạn . Quay sang thấy ly rượu của Hoàn Châu còn nguyên , ông ta nhướng mắt:

– Không ai từ chối ly rượu uống chúc mừng mình đâu đó , Hoàn Châu.

Từ chối không được , Hoàn Châu đành đáng liều uống cạn . Rượu chỉ hơi đắng 1 chút thôi , hương vị ngọt nên không khó uống lắm . Cô nghe 1 luồng hơi nóng chạy vào cô thể mình.

Ly rượu thứ hai.

Cát Đằng tươi cười:

– Công ty của anh sẽ nhận em vào làm người mẫu quảng cáo , mỗi 1 quảng cáo em sẽ được hưởng 15%, còn lương căn bản của em ..

Mặt Hoàn Châu lúc này đã hồng lên , cô nghe người thật nóng đến chỉ muốn cởi hết áo quần và trùm mình vào dòng nước lạnh.

Cô gượng đứng lên:

– Ông Đằng ! Tôi ..

Hoàn Châu ngã ập vào người ông ta . Đôi tay phốp pháp vòng qua người ôm lấy cô , ông ta cúi hôn cô.

Tuấn Hùng đi ra , anh ta nhẹ tắt cây đèn và khép cửa lại.

1 màu hồng sáng mờ mờ , tiếng chân di động nhẹ, và 2 thân hình rơi trên tấm thảm êm ái.

Ở 1 góc hành lang , Tuấn Hùng mím môi khinh bỉ. Bà Hoan - mẹ

Hoàn Châu - đang chăm chú đếm tiền : số tiền bán con.

Nhìn thấy Tuấn Hùng , bà cười tươi , nhưng chỉ nhận được cái nhìn lạnh lùng, rẻ khinh.

oOo

– Hoàn Châu!

Thạch bật dậy như cái lò xo , anh lao ra đón Hoàn Châu , nhưng 1 cánh tay giơ ra , ngăn anh lại : cánh tay của bà Hoan:

– Từ rày sắp lên , tao cấm mày đi gặp con gái tao nữa . Nó đã ký

hợp đồng với công ty quảng cáo Cát Đằng , mẹ con tao sẽ về thành phố sống . Mà đừng có làm cái bóng ma, theo ám ảnh mẹ con tao! Thạch đứng lại , anh đưa mắt nhìn Hoàn Châu , mong ở cô có 1 phản ứng , nhưng hoàn toàn không có , cô không hề nhìn anh và bỏ đi luôn vào nhà.

Cô đã thay đổi ư ? Sau 1 cuộc tuyển chọn , cô đã nhận ra giữa anh và cô hoàn toàn cách biệt , có lẽ như thế . Anh cũng đã lường trước sự việc , cũng như không quên trong quá khứ , cô từng ngã vào lòng anh thổn thức: "Thạch ơi! Em sẽ mãi yêu anh , yêu suốt đời".

Lời nói đó anh không bao giờ quên và mãi ghi khắc vào tim.

Buồn rầu , anh đi lần ra bờ sông và ngồi xuống chiếc ghế đá.

Dòng sông trước mặt anh nước trôi lững lờ , dòng nước trong xanh , đàn cá con lội tung tăng ..

Chუმ . chუმ ..

Thạch giạt mình nhìn lên . Ngọc Tuyền đang thờ ơ ném những hòn đá nhỏ xuống dòng nước . Hình như cô không thấy anh . Thạch kêu khẽ:

– Ngọc Tuyền! Em làm gì vậy ?

Ngọc Tuyền quay lại , mặt cô buồn xo , mắt đỏ và ướt lệ. Cô đi lại và ngồi xuống cạnh anh:

– Quân có điện thoại hay gửi thư về cho em không ?

– Không có.

Thạch chắt lưỡi:

– Xa quá nên nó không có điều kiện đi gửi thư , còn điện thoại tốn tiền . Phải để tiền mà ăn chứ.

Ngọc Tuyền chùi nước mắt:

– Em có nói gì đâu! Tại nhớ anh , em khóc vậy thôi.

Thạch cảm động, phải chi Hoàn Châu có 1 lần rơi nước mắt vì anh , anh vui biết bao nhiêu . Hình như anh chỉ yêu cô rất nhiều mà thôi , dù cô vẫn luôn nói yêu anh , yêu suốt đời .

oOo

Ở đây gần như không có ranh giới phân biệt ngày và đêm . Những tiếng cuốc đào , rồi tiếng xẻng bén ngót xấn vào đá.

Trong bóng tối nhập nhoạng , Quân thở dài xòe bàn tay ra . Bàn tay anh phồng rộp . Lớp da bị phồng lên , ngày hôm sau bề nước toé cả máu , đau rát kinh khủng.

Ở nhà chắc Ngọc Tuyền rất mong anh . Cô sẽ đợi anh từng giờ , từng ngày . Anh chỉ còn biết gửi cho em chút nắng ấm để sưởi ấm em mà thôi , Tuyền ơi :

– Lên hết , lên hết!

Tiếng quát tháo ầm ĩ bên trên . Cánh đào vàng cùng với Quân nhìn nhau : Chuyện gì vậy ?

Không ai có thể trả lời được . Họ đứng lên và lần theo con đường hầm lên trên.

Một quang cảnh làm Quân sửng sốt . Một toán người dữ dằn , mặt đen nhẻm đang chĩa súng thẳng vào tốp người đào vàng và lừa họ đi.

Đến 1 cái hố to , toán người kia bắt nhóm thợ đào vàng đứng sắp hàng lại , Quân cũng không ngoại lệ.

Giữa lúc không ai hiểu chuyện gì thì 1 loạt súng nổ giòn ria thẳng vào họ . Tạch . tạch . tạch . Quân kinh hoàng khi thấy thân người gục xuống . Đồ dã man! Anh quay đầu để chạy . Sau lưng anh , từng con người như 1 cái cây bị đốn ngã, lần lượt ngã quỵ, máu đỏ loang mặt đất:

– Đại ca , nó chạy kìa.

Quân chạy , 1 số chạy theo Quân :

– Đứng lại!

1 loạt súng ria qua đầu , Quân nghe đau điếng ở bả vai , anh ngã xuống . hai , ba , bốn thân thể khác đè lên người anh . Quân ngất đi , anh thấy mình bay lên thật cao và tiếng Ngọc Tuyền gọi anh văng vẳng:

– Anh Quân ơi ..

o0o

– Ngọc Tuyền nghe gì chưa ?

Thạch hốt hoảng lao vào nhà Ngọc Tuyền như cơn lốc:

– Thằng Quân . Thằng Quân ..

Đang xách gào nước , Ngọc Tuyền buông rơi chiếc gào trên tay , cô lao lại nắm tay Thạch lắc mạnh:

– Anh nói anh Quân làm sao ?

– Nó . nó chết rồi!:

– Chết ?

Ngọc Tuyền đứng sững người ra , nhưng rồi cô hét toáng lên:

– Anh Thạch nói dối:

– Không, anh nói thật . Thằng Thịnh đi 1 lượt với Quân , nó đang nằm bệnh viện ngoài ấy . Sáng nay gia đình nó nghe hung tin nên kéo hết ra ngoài ấy.

Ngọc Tuyền gần như lả người trong tay Thạch . Không , Quân của cô vẫn sống , anh không thể nào chết được . Anh đã hẹn với cô anh sẽ trở về:

– Anh Thạch ! Anh đi với em ra ngoài ấy chứ ?

Trước đôi mắt đầy lệ của Ngọc Tuyền , Thạch gật đầu:

– Được , anh đi với em . Em chuẩn bị tiền và quần áo đi , ngoài đó lạnh lắm.

Ngoài đó là Hà Đông , 1 địa danh hoàn toàn xa lạ đối với Ngọc Tuyền . Quân nói với cô , nơi ấy là rừng và xa hơn nữa là 1 vùng đất đồi trọc hoang vu , cái nơi chó ăn đá gà ăn muối ấy , mọi người đang ùn ùn kéo đến để đào vàng và đãi vàng.

1 nhóm người dùng máy rà tìm khoanh vùng , rồi thuê người canh giữ như những người lính sẵn sàng súng vào đầu kẻ nào muốn nhảy vào . Quân đã đến đó với 1 giấc mơ đổi đời.

Cô nào có cần điều ấy , cô cần anh và tình yêu của anh . Nếu như anh thật sự không còn nữa . Ngọc Tuyền rùng mình , cô không dám nghĩ đến điều ấy.

oOo

Tiếng gà gáy hiệp đầu , Ngọc Tuyền trời dậy . Cô rón rén thay quần áo , rồi thổi tắt cây đèn dầu nhỏ, lấy chiếc nón cùng túi xách cầm tay , đi thật nhẹ lại cửa.

Phong thư gọi cho cha, cô dẫn lên bàn . Cô không dám nói với ông vì chắc chắn ông sẽ không cho cô đi . Ông ghét Quân , vì anh mồ côi và nghèo . Quân không có gì hết ngoài khối óc thông minh và đôi tay vạm vỡ.

Cạch ! Tiếng rút chốt cửa vang lên khô khan trong đêm vắng làm Ngọc Tuyền giật mình sợ hãi như đứng tim . Trong mùng , ông Phát chỉ trở mình rồi ngủ tiếp.

Ngọc Tuyền kéo nhẹ cánh cửa , cô thoát nhanh ra ngoài và bắt đầu chạy . Tóc cô xõ tung theo nhịp chân chạy . Thạch chờ cô ở ngã ba:

– Lên xe đi Tuyền !

Chờ cho cô ngồi lên , Thạch vội cho xe chạy đi . Anh giải thích:

– Phải tranh thủ đi nhanh , có 1 chuyến xe độc nhất đi đấy . Kéo áo lại cho ấm, kéo lạnh lắm đó Tuyền:

– Dạ.

Quá nôn nao nên Ngọc Tuyền không nghe lạnh , cô tựa người vào lưng Thạch . Anh tăng ga cho xe chạy nhanh hơn . Ở bên xe , 1 chiếc xe đồ đang đậu ở đó , đèn trên xe mở sáng , người phụ xe la inh ỏi:

– Xe đi Hà Đông , ai đi leo lên , bà con ời!

Ngồi lên xe , Ngọc Tuyền hồi hộp muốn chết . Cô sợ ông Phát thức giấc biết mọi chuyện, ông sẽ đuổi theo cô bắt lại . Sống hay chết , gian khổ hiểm nguy cô cũng nhất định đi tìm Quân .

Xe chạy đi rồi , cô mới thở phào nhẹ nhõm . Thạch mua ổ bánh mì thịt , anh đưa cho cô:

– Ăn đi , không thôi đói đó . Khát thì lấy nước này mà uống nghe Tuyền:

– Dạ.

Cô ứa nước mắt nhìn Thạch:

– Cảm ơn anh nghe anh Thạch:

– Cảm ơn gì . Anh và thằng Quân là bạn , anh phụ em đi tìm nó cũng hợp lẽ thôi . Em ăn bánh mì đi.

Ngọc Tuyền lắc đầu:

– Khi nào đói , em sẽ ăn.

Xe vẫn chạy , chiếc xe đồ cũ kỹ , phải nói là nó đang bò thì đúng hơn . Thỉnh thoảng hành khách trên xe bị dẫn tung lên vì xe lọt xuống những ổ gài và ổ voi to tướng . Bụi mù tung bay mù mịt.

Trời bắt đầu sáng dần , ánh bình minh lờ mờ . Gió thổi mạnh ù ù quất vào mặt Ngọc Tuyền rát rạt . Thạch kéo rèm xe xuống , anh ân

cần:

– Em mệt thì ngủ đi Tuyền , còn xa lắm .

Ngọc Tuyền tựa đầu vào thành ghế , mắt cô nhắm lại . Con đường thiên lý xa dịu vợi :

– Xuống xe đi Tuyền.

Thạch đưa tay đỡ Tuyền bước xuống xe:

– Đưa túi xách , anh xách giùm cho:

– Dạ thôi , em xách cũng được . Đây là chợ . Hà Đông hả anh ?

– Ừ. Trước tiên chúng ta đi ăn cho no , xong anh đưa em đến bệnh viện gặp thằng Thịnh rồi hẵng tính.

Chợ biên giới cũng khá sầm uất . Thạch dẫn Ngọc Tuyền vào quán cơm , anh gọi 2 đĩa cơm . Cơm gạo đen và rời rạc , 1 lát thịt vàng , mấy miếng dưa leo thái mỏng . Ngọc Tuyền cố nuốt , mệt nhọc và lo lắng cho Quân làm cho cô thấy không ngon miệng chút nào . Cô ăn uể oải:

– Ráng ăn đi Tuyền!

Thạch gọi cho cô ly nước chanh:

– Em cần phải ăn để có sức , vì khoảng đường đi sẽ rất vất vả.

Ăn xong , gọi 1 chiếc xe ôm , cả 2 đến bệnh viện . Thịnh đã được chuyển về thành phố , vì vết thương rất nặng , nguyên phần xương hàm bị viên đạn phá nát , hy vọng sống chỉ có 50%. Nhưng như vậy còn có hy vọng , vì mọi người không 1 ai sống sót để trở về.

Ngọc Tuyền bàng hoàng vịn vào vai Thạch . Cô cảm thấy mọi thứ quay cuồng đảo lộn , cô ngất đi trong tay Thạch.

oOo

Vậy là hết! Gần 100 cái xác được đào bới lên , đã thối rữa, mùi tử khí bốc nồng nặc . không thể nào nhận dạng được.

Thạch lôi Ngọc Tuyền ra xa , anh đưa cho cô 1 nửa trái chanh:

– Ngậm vào miệng và chà xát lên mũi đi Tuyền.

Ngọc Tuyền đẩy Thạch ra , cô cố lao vào , nhưng người ta kéo cô ra . Ngọc Tuyền quỳ xuống , cô không còn nước mắt để khóc nữa mà trong cô là 1 nỗi đau đớn buốt lòng . Quân không còn nữa , anh đã vĩnh viễn ra đi.

Có ngờ đâu đêm ấy lại là lần cuối cùng cả 2 bên nhau , rồi vĩnh viễn chia lìa nhau.

Quân ơi! Đêm ấy bỗng dưng em linh cảm sẽ là lần cuối cùng và bây giờ đã thành sự thật , 1 sự thật đau đớn.

Ngọc Tuyền thất thểu quay ra . Trời hôm nay nắng nhiều quá , nắng chói chang , cái nắng khắc nghiệt như muốn thiêu đốt tất cả. Quanh quần đâu đây 1 màu tử khí bao trùm.

Thạch sơ. Ngọc Tuyền ngã nên anh theo cô từng bước , từng bước . Chân Ngọc Tuyền xiêu vẹo , nhưng cô không ngã . 2 vai cô như còng xuống chở nặng đau thương.

Quãng đường trở về quê sao xa thăm thẳm.

oOo

– Anh đưa em đến đây được rồi anh Thạch , em tự về nhà.

Nét mặt Ngọc Tuyền bơ phờ hốc hác . Thạch biết cô đã quá sức chịu đựng rồi . Cái chết của Quân làm cho cô suy sụp hoàn toàn . Anh nhìn cô xót xa rồi lắc đầu:

– Không , anh đưa em vào tận nhà , nếu không anh sẽ không yên tâm:

– Không được đâu anh Thạch . Ba em sẽ đối xử với anh không tốt . Em đã mang ơn anh nhiều lắm rồi.

Thạch cương quyết giật cái túi xách trên tay Ngọc Tuyền , anh nắm

tay cô dắt đi:

– Không ỡn nghĩa gì cả, anh giúp em thì phải giúp cho trót.

Không biết làm sao , Ngọc Tuyền đành đi theo . Vả lại , cô còn sức đâu mà chống lại , chỉ mong sao về đến nhà , cô vào phòng mình nằm xuống rồi muốn thế nào cũng được.

Thạch đi trước , Ngọc Tuyền đi phía sau . Cả 2 hồi hộp , họ chờ cơn thịnh nộ của ông Phát.

1 không gian nặng và lạnh lùng phủ trùm . Ngọc Tuyền bước vào nhà , ông Phát đang ngồi uống trà. Thấy cô , ông bỏ tách trà xuống bàn gằn giọng:

– Sao không đi luôn còn về chi vậy ?

– Ba . con xin lỗi ..

Nước mắt Ngọc Tuyền rơi mau . Thạch vội chen ra trước mặt cô:

– Thừa bác , là do con ru? Ngọc Tuyền đi . Cô ấy đang quá đau buồn , xin bác hãy tha thứ và đừng nổi giận:

– Không phải chuyện của anh , anh ra khỏi nhà tôi ngay . Còn Ngọc Tuyền , vào trong ngay!

Ông đứng lên thô bạo đẩy Thạch ra cửa . Anh bước đi , giọng cứng cỏi:

– Anh Quân đi đào vàng vì sự đòi hỏi của bác khi anh ấy muốn cưới Ngọc Tuyền . Nay anh Quân không còn nữa , Tuyền có đi tìm cũng là đạo lý thủy chung . Bác nên an ủi Tuyền hơn là ngược đãi . Bác mà còn đối xử như vậy với Tuyền , thì chính bác sẽ dồn cổ vào con đường cùng . Cháu xin bác ..

Ông Phát buông thõng tay . Thật ra , ông đòi hỏi ỡ? Quân cũng vì muốn con gái ông có 1 cuộc sống ấm no . Thuở nhỏ cơ hàn , ông đã quá ngán ngẩm . Chính vì nghèo mà hôn nhân của ông không được

hạnh phúc . Lẽ ra con gái ông phải thông minh hơn 1 chút . Nay Quân không còn nữa , xem như ông trút đi được gánh nặng ngàn cân trên vai.

Ông gật đầu :

– Anh yên tâm đi! Tôi là cha nó , không lẽ tôi giết nó . Anh đi về đi! Thạch nhìn Ngọc Tuyền như ngầm bảo cô hãy yên tâm . Ngọc Tuyền gật nhẹ:

– Anh Thạch ! Anh về nhà nghỉ đi!

Ngọc Tuyền nhìn cha , và lần đầu tiên cô nhận ra rằng: cho không quá đổi nghiêm khắc . Cô đi về phòng mình và đóng cửa lại . Nước mắt bây giờ tha hồ tuôn chảy , để khóc thương cho 1 người đã vĩnh viễn nằm xuống .

oOo

Không phải đợi lâu lắm , Thạch nhìn thấy Hoàn Châu. Anh hầu như không nhận ra cô . Mái tóc suôn đẹp ngày nào , bây giờ bùm sùm lên . Chiếc váy cô mặc ngắn quá , gần như phơi trọn vẹn đôi chân thon dài.

Anh băng qua đường và đứng nhìn cô lặng lẽ . Hoàn Châu lùi lại 1 chút , nhưng rồi cô lạnh nhạt hất cao mặt:

– Có chuyện gì vậy , anh Thạch ?

Giọng Thạch hiu hắt:

– Ngày xưa , chưa bao giờ em hỏi anh câu này khi anh đi tìm em .

Em thực sự thay đổi đến anh không ngờ đó Hoàn Châu .

1 chút xao xuyến trên gương mặt Hoàn Châu , nhưng rồi lạnh lùng ngay:

– anh vừa bảo em đã thay đổi ? Đúng . Em đã thay đổi . Em không còn yêu anh nữa ! Đừng tìm em vô ích . Gần 2 tháng qua em im lặng

, em cứ nghĩ là anh đã hiểu:

– Chuyện gì vậy , Hoàn Châu ?

Bà Hoan đi ra , nhìn thấy Thạch , mặt bà sầm xuống:

– Cậu đến đây làm gì ? Tôi đã cảnh cáo cậu rồi , tương lai con gái tôi đang tốt đẹp , xin đừng đeo bám con gái tôi.

Bà nhìn Thạch từ đầu đến chân khinh bỉ:

– Cậu hãy về soi gương lại xem con người cậu ra sao . Xách dép cho con gái tôi còn chưa được , tư cách nào cậu theo bám con gái tôi ?

Hoàn Châu nhăn mặt , cô lôi mẹ ngồi vào xe:

– Anh ấy sẽ không tìm con nữa đâu mà.

cô ngồi luôn vào xe và nhìn Thạch:

– Anh đi về và đi cưới vợ đi , đừng bao giờ tìm em nữa !

Cô khoát tay ra hiệu cho xe chạy đi . Thạch đứng nhìn theo . Anh không ngạc nhiên mà buồn . Bên 1 bà mẹ ham tiền , Hoàn Châu phải chịu đựng sự ảnh hưởng thôi . Anh chỉ tiếc cho cô , cuộc sống mà cô đang sống chỉ là giấc mơ phù du , rồi nó sẽ tan mau.

Cất bước đi , anh nghe lòng mình đau đớn . 1 mối tình có từ thời thơ ấu , đã bị dòng đời cuốn trôi đi . Người ta nói thà sinh ly hơn tử biệt , nhưng anh lại muốn mình được chết như Quân , để lại lưu luyến cho bao người .

1 tuần nay , không hiểu Ngọc Tuyền sống như thế nào ? Có lẽ cô sống mà như đã chết .

o0o

– Tuyền ! Ngọc Tuyền !

Thạch nhô người ra khỏi hàng rào bông bụp cho Ngọc Tuyền thấy mình . Cô ngước lên nhìn anh . Suýt chút nữa Thạch kêu lớn lên vì

gương mặt Ngọc Tuyền hốc hác , phờ phạc.

Vạch hàng rào bông búp , Thạch len vào xót xa . Mới có hơn 1 tuần không gặp mà cô tàn tạ đến như thế này . Tình yêu của cô dành cho Quân làm cho anh vừa kính phục , vừa muốn rơi nước mắt:

– Sao ra nông nỗi này vậy Tuyền ? Em có thể đau buồn , nhưng đâu phải hành hạ em như thế này . Hay là ba em ..

Ngọc Tuyền ứa nước mắt:

– Ba em không làm gì em hết , nhưng mà anh Thạch ơi , em chết mất :

– Chuyện gì nữa Tuyền ?

– Em đã . có mang hai tháng rồi , mà anh Quân ..

Cô ngồi chồm hồm xuống , 2 tay bưng mặt mà khóc . Thạch chết sững . Ôi! Anh thêm tình yêu của Ngọc Tuyền dành cho Quân biết bao . Tiếc là "thằng quỷ sứ" đó không còn nữa . Hắn chết đi còn để lại 1 hậu quả "chết người" cho Ngọc Tuyền .

Thạch bui ngồi ngồi xuống , anh vịn lên vai cô:

– Ở nhà , có ai hay biết gì chưa ?

– Chưa ! Ở nhà cứ tưởng em vì anh Quân mà bệnh:

– Rồi em tính sao ?

– Em không muốn bỏ nó.

Ngọc Tuyền nức nở:

– Nó là giọt máu của anh Quân , làm sao em bỏ đi được . Nhưng anh biết tính ba em đó , ông mà biết được sẽ giết em chết mất . Còn nếu bỏ nhà đi , em biết đi đâu.

Quả là nan giải , những gì Ngọc Tuyền vừa nói ra cho Thạch hiểu cô đã vì trần trở suy tính , và chính vì thế mà cô đã gây rộc người . Anh xót xa ôm vai cô:

– Em không được bỏ nhà đi . Có mang như thế này , em làm gì để sống ? Nếu có làm được đi chăng nữa thì cũng chỉ được vài tháng thôi:

– Em không hối hận vì đã trót trao thân cho anh Quân , em cũng không sợ ba em giết em , nhưng ba em sẽ tự giết ông vì nhục đó , anh Thạch ơi .

Thạch cắn môi:

– Em đừng quá tuyệt vọng . Hay là . anh sẽ xin ba em cưới em :

– Cưới em ?

Ngọc Tuyền sững sờ đẩy Thạch:

– Anh nói gì vậy ? Anh điên rồi hả?

– Anh không điên . Bởi có thể vì danh dự ba em bắt em bỏ đứa bé .

Nó là giọt máu của Quân , chúng ta phải bảo vệ nó:

– Còn Hoàn Châu ?

– Anh và cô ấy đã chia tay . Cô ấy không còn là Hoàn Châu của thuở nào . Em cứ bằng lòng đi , anh tin ba em không từ chối đâu.

Phải! Ngọc Tuyền biết ba cô sẽ không từ chối . Thạch có nghề nghiệp ổn định , anh còn có cả 1 vườn trái cây tạm đủ sống . Nhưng như thế này , hoá ra cô lợi dụng anh và phụ tình Quân . Anh mới mất , thi thể chưa rã tan và còn tình cảm của cô và anh . Hai trái tim hướng về 2 nẻo khác nhau.

Thạch nghiêm giọng:

– Em nghe anh nói nè Tuyền . Đây chỉ là giải pháp tạm thời , chúng ta là vợ chồng giả. Anh muốn giúp em giữ lại giọt máu của Quân .

Xúc động quá , Ngọc Tuyền chỉ còn biết ôm lấy Thạch mà khóc.

oOo

Đang đi bà Hoan giật mình vì 1 bóng người to lớn đứng chắn trước

mặt . Bà nhìn lên , hốt hoảng lùi lại toan tìm đường chạy :

– Trở lại.

Cánh tay thô bạo hất ngược bà Hoan lại và quát tướng lên:

– Bà nghĩ là bà sẽ trốn thoát bọn tôi hay sao ?

Thất sắc , bà Hoan gượng gạo:

– Đâu có ! Tôi :

– Bà định chừng nào trả tiền cho tôi đây ? Bà cho tôi là con nít hay sao vậy?

– Tôi . tôi chưa có tiền.

Nắm tóc bà Hoan bị ghệt mạnh xoắn vào tay , tên cô đồ hàm hàm:

– Không có tiền , không có tiền! Tôi chán câu trả lời của bà lắm rồi .

Bà có tin tôi sẽ lấy theo bà để trừ nợ không vậy ?

Sợ đến muốn ngất luôn , bà Hoan chấp 2 tay lạy như tể sao :

– Cậu Phước! Tôi lạy cậu , tôi sẽ trả tiền cho cậu mà.

Phước béo nạt đùa:

– Bà nói như vậy lần thứ mấy rồi hả?

– Tôi sẽ có mà . Con Hoàn Châu nhà tôi nó sẽ cho tôi tiền . Tôi sẽ trả cho cậu thật mà:

– Bà muốn khỏi trả tiền cho tôi không ?

– Dạ, tôi đâu có dám cậu Phước :

– Tôi sẽ cho bà số tiền thiếu , nếu như bà bảo con gái bà đến gặp tôi và chịu làm việc cho tôi .

Làm việc cho Phước mập . Làm công cụ hái ra tiền cho gã thì đúng hơn . Bà bật khóc:

– Đâu có được cậu Phước . Nó đang ở với ông Cát Đằng:

– Cát Đằng thì mặc kệ. Cát Đằng . Ông dám đụng tới thằng này , tôi để theo ông luôn.

Tên đệ tử đứng gần nhanh miệng chen vào:

– Con gái bà mà chính chuyên gì hả anh Phước . Vừa lấy thằng cha Cát Đằng , vừa lấy thằng Tuấn Hùng:

– Im miệng mày lại đi!

Gã giật mạnh tóc bà Hoan lần nữa , làm cho bà tưởng chừng da đầu bà tuôn theo bàn tay hộ pháp tàn bạo của hắn.

Cắn mạnh răng để khỏi rên lên , bà cố van xin lấy lục gĩa:

– Cậu Phước! Tôi sẽ trả cho cậu mà:

– Được , tôi kỳ hẹn với bà trong 3 ngày nữa mà bà chưa có tiền , tôi sẽ hỏi mượn cái tay bà làm kỷ niệm đó.

Gà xô đùa bà Hoan ngã lăn kềnh rồi bỏ đi . Lồm cồm ngồi dậy , ba ngồi luôn trên mặt đất mà khóc . Tất cả cũng vì cái thói ham mê cờ bạc mà ra cả:

– Mẹ làm gì ngồi đây vậy ?

Vừa thấy Hoàn Châu , bà Hoan bật dậy khóc oà:

– Hoàn Châu ơi! Cứu mẹ với :

– Mẹ lại dây vào với bọn thằng cha Phước béo phải không ?

– Mẹ đâu có muôm . Nhưng mà mẹ thiếu nợ bọn nó , đến những :

– Là bao nhiêu ?

Hoàn Châu vung tay giậm dũ:

– Mẹ biết tội nó là tội cho vay cắt cổ, sao mẹ còn dây vào với tội nó hả? Mẹ tưởng con có nhiều tiền lắm hay sao ? Mẹ thiếu nó bao nhiêu ?

– Mẹ mượn có mười lăm triệu , 1 tháng trả :

– Ba triệu tiền lời chứ gì ? Đồ khốn kiếp ! Ăn lời cắt cổ người ta :

– Mấy tháng rồi , bây giờ là 38 triệu lận.

Hoàn Châu kinh hãi buông rơi cái ví trên tay . 38 triệu! Cô quát lên:

– Mẹ hãy tự lo liệu đi . Mẹ tưởng con in được tiền hay sao ?

Bà Hoan bệu bạo:

– Châu ơi! Tụi nó hẹn trong vòng 3 ngày mà mẹ không có tiền trả, nó sẽ chặt tay mẹ:

– Vậy hãy để nó chặt tay mẹ đi , cho mẹ tỉnh ngộ.

Cô ngoe nguẩy bỏ đi , mặc cho bà Hoan nháo nhào chạy theo . Cô vừa đi vừa gạt nước mắt.

Có ai biết tâm hồn cô đang tan nát . Thạch cưới Ngọc Tuyền . Chỉ mới mấy tháng chia tay thôi mà . Ngày nào anh nói yêu cô , vậy mà bây giờ . cô vừa nói tiếng chia tay là anh rời bỏ cô ngay.

Xa anh rồi , cô mới biết không có ai bằng anh , không ai yêu cô như anh đã từng yêu cô . 1 cái nhăn mặt của cô cũng làm anh băn khoăn lo lắng . Ngày ấy bây giờ còn đâu nữa.

Anh có biết chằng , cô tìm về chốn cũ . Cảnh cũ còn đó , chưa đổi thay mà cuộc tình đã phân ly . Cô nghe tiếng lòng mình nức nở trong buổi chiều hạ.

Trên cành , hoa phượng vẫn nở âm thầm . Con sóng vẫn réo ầm gọi mùa mưa.

oOo

cổng chào hoa cưới và 2 chữ "Tân Hôn" to tướng như xé nát tim Hoàn Châu . Ngày xưa yêu nhau , Thạch hay mơ mộng: ngày cưới của 2 đứa , anh mặc áo thụng xanh , còn cô mặc áo đỏ.

Anh còn cười chọc cô: "Em nhớ phải sinh cho anh đủ 1 đội bóng nha , nhớ đó".

Lúc ấy , cô lườm anh bằng đôi mắt có đuôi, rồi cẩu móng tay nhọn vào hông anh . Thạch chịu nhột dở ẹc , anh cong người như con tôm và cười như con đười ươi , cười nắc nẻ. "Anh không đùa nữa Châu

oi! Tha cho anh đi mà .".

Hoàn Châu nằm lẩn trên người anh , sự đụng chạm thân mật đã làm 2 đứa cùng sững sờ trong 1 phút . Sau đó cô then thùng vui mặt vào ngực anh . Anh nâng gương mặt cô lên , đôi sóng mắt giao nhau và đôi làn môi từ từ gặp nhau , trao nhau nụ hôn đắm thiết . Ngày ấy , nay còn đâu nữa ..

Hoàn Châu cẩn nhẹ môi bước qua cánh cổng hoa , cánh cổng ngày xưa cô và Thạch từng mơ ước.

Ngọc Tuyền và Thạch cùng nhìn ra, cả 2 ngỡ ngàng:

– Hoàn Châu!

Hoàn Châu tươi cười dấu lòng cô đang muốn khóc:

– Tôi xin đến chúc mừng 2 người đây . Sao , không hoan nghênh tôi đến à ?

Thạch tiến đến:

– Sao lại không hoan nghênh ? Vui lắm chứ! Anh cứ ngỡ em không còn về đây nữa:

– 2 người tề thật , đám cưới mà không mời tôi , tuy nhiên tôi vẫn đến. Cô cầm ly rượu trên bàn giờ lên cao:

– xin chúc mừng 2 người bạn thân của tôi!

Ngọc Tuyền lúng túng , sự xuất hiện của Hoàn Châu làm cho cô thấy xấu hổ. Tâm trạng Ngọc Tuyền lúc này đầy mặc cảm có tội , tội cướp người yêu của bạn:

– Hoàn Châu! Tôi xin lỗi . tôi ..

Thạch thản nhiên nhận ly rượu trên tay Hoàn Châu:

– Cám ơn lời chúc mừng của em . Sở dĩ anh không mời em dự đám cưới của anh và Ngọc Tuyền , vì anh biết em đã thay đổi . Con đường của em đi và chúng tôi đã hoàn toàn khác nhau.

Thạch uống cạn rồi anh rót 1 ly khác đưa cho cô:

– Bây giờ đến phiên anh mời em và chúc mừng em , càng ngày xinh đẹp hơn.

Hoàn Châu cầm ly rượu uống cạn mà lòng cô đau xé . Ngày nào yêu nhau nồng thắm môi kề môi , sao bây giờ trở nên xa lạ khách sáo .

Tất cả tại cô , còn trách ai.

Chờ cho Hoàn Châu uống cạn , Thạch nghiêng mình:

– Cảm ơn em đã đến dự . Cứ tự nhiên nhé! Bây giờ anh xin lỗi , anh còn phải đi tiếp khách.

Anh ôm qua vai Ngọc Tuyền đi sang bàn khác , để mặc Hoàn Châu . Có ai biết lòng anh cũng nổi phong ba . Cô đã phụ bạc anh , vậy mà cô còn xuất hiện cho lòng anh đau đớn.

Đi theo Thạch , Ngọc Tuyền đầy ái ngại:

– Anh Thạch! Hay anh đi gặp riêng Hoàn Châu và giải thích cho cô ấy hiểu , chúng ta ..

Thạch lắc đầu:

– Không cần. Em không nghe anh nói hay sao ? Con đường đi của anh và cô ấy đã khác nhau . Cô ấy đã vì danh lợi mà phụ bạc quay lưng.

Biết lòng anh cũng đang xót xa , Ngọc Tuyền đành im lặng . Cô và anh cùng 1 nỗi đau chung : mất người mình yêu.

Bây giờ Quân đã ở 1 cõi rất xa , anh có hiểu chăng những nỗi đớn đau cô phải chịu ?

oOo

Hoàn Châu đi những bước chân xiêu vẹo , cô uống rượu hơi nhiều trong tiệc cưới của Thạch , và bây giờ ra về 1 mình trong nỗi đau tơi bời.

Anh đã cưới vợ , 1 tình yêu tan vỡ để lại biết bao ngậm ngùi . 1 thuở nào yêu nhau , sao bây giờ thành xa lạ. Bài thơ nào anh viết tặng cô ngày 2 đứa mới yêu nhau , cô vẫn còn ghi khắc trong lòng , nhưng nay tình yêu đã chết rồi , chỉ còn là kỷ niệm mà thôi.

2 bóng đen đứng chắn trước mặt Hoàn Châu . Cô giật mình nhìn lên . 2 tên cận vệ của Phước Béo . Hoàn Châu lùi lại:

– Tránh ra ! 2 anh muốn gì ?

– Anh Phước nói mời chị lên xe.

Theo hướng tay hấn , Hoàn Châu nhìn theo . Ông ta đang ngồi trên xe với chiếc kính đen to bè trên mặt . 2 tên cận vệ mặt thì như sẵn sàng đánh lộn vậy . Hoàn Châu thở dài , cô biết mình không thể không đi , nên gạt cả 2 ra , cô chậm chạp đi đến xe . Cánh cửa mở ra cho cô ngồi lên . Phước béo không nói gì cả, ông ta phẩy tay ra hiệu cho xe chạy đi , sau khi 2 tên cận vệ cùng ngồi vào.

Sau lưng Hoàn Châu , từ 1 con hẻm, Thạch đang đứng nhìn theo , 2 tay anh nắm lại . Đó là 1 sự thật đau lòng anh vừa trông thấy .

Cuộc đời Hoàn Châu có lắm kẻ đưa người đón , thế thì cô còn xuất hiện ở đây chi vậy ? Điều đó càng khiến lòng anh đau đớn cho 1 tình yêu đã thực sự tan vỡ:

– Vào trong đi anh Thạch!

Ngọc Tuyền nắm tay Thạch lay nhẹ. Anh lắc đầu , tuy nhiên chân vẫn bước theo cô.

oOo

Lôi mạnh tay Hoàn Châu và xô cô ngã sòng soài lên giường , Phước giận dữ:

– Cô tưởng cô muốn trốn tôi là được à ?

Không chút sợ hãi , Hoàn Châu ngồi dậy :

– Tại sao tôi phải trốn ông ?

– Cô còn dám hỏi tôi ? Tội mày! Hãy lôi bà ấy ra cho tao !

Cánh cửa mở, Hoàn Châu sững sờ nhìn mẹ . Bà đang bị bọn cận vệ của tên Phước trói lại . Ông ta xẵng giọng:

– Mày hãy hỏi mẹ của mày đi . Đã nhận tiền của tao mà dám tình tuồng xem như không có chuyện gì xảy ra . Có lẽ tội bây chưa biết danh của Phước Béo này . Tội bây! Hãy cho chúng nó biết tay đi! Vừa dứt lời , những cái tát như trời giáng vào mặt bà Hoan . Bà hét lên đau đớn.

Hoàn Châu hét lớn:

– Thả bà ấy ra đi! Tôi đây , ông muốn làm gì tôi thì làm đi! Hãy thả bà ra đi!

Hoàn Châu quay đi , cô vừa giận vừa thương mẹ. Cũng đáng kiếp cho bà.

Bọn cận vệ mở trói và lôi bà Hoan đi . Hoàn Châu đứng giữa phòng , cô cởi bỏ hết quần áo trên người mình ném xuống chân, lạnh lùng:

– Ông hãy sử dụng đồng tiền của ông đi.

Phước ngăn người ra , đây là lần đầu tiên anh ta bắt gặp 1 cô gái không biết sợ. Anh ta bước đến ngắm Hoàn Châu như ngắm 1 vật để biết giá trị món đồ mình sắp chiếm hữu , rồi nhẹ tay vuốt lên ngực cô .

Hoàn Châu nhắm mắt lại . Phút giây này đây , cô muốn mình được chết . Chết là hết tất cả, mọi ưu phiền bỏ lại sau lưng . Đêm này là đêm tân hôn của Thạch , giờ này anh đang hạnh phúc bên người vợ mới cưới , còn cô đang trong vòng tay 1 gã đàn ông phạm phu tục tử, hắn đang chiếm đoạt thân xác của cô :

– Mở mắt ra đi!

1 cái tát nhẹ và mặt Hoàn Châu , đồng thời 1 ly rượu đưa vào miệng cô:

– Uống 1 chút rượu đã!

Không từ chối , Hoàn Châu uống cạn . Phước béo , Cát Đằng hay Tuấn Hùng . tất cả đều như nhau , cùng 1 mục đích thoả mãn dục vọng của họ. Hoàn Châu uống rượu trong nước mắt . Chợt, cô hét to lên , 1 cơn đau đến tấp tễ. Gã đang dùng điều thuốc dí lên ngực cô và thích thú nhìn cô đau đớn oằn oại.

Trước khi ngất đi , hình như cô nhìn thấy Thạch . anh đang khóc và nhìn cô , cái nhìn sâu thăm thẳm.

oOo

– Em hãy ngủ đi , ngày nay có lẽ em mệt lắm rồi.

Thạch cởi áo khoác ra máng lên móc , Ngọc Tuyền ngập ngừng:

– Rồi anh ngủ ở đâu , anh Thạch?

– Anh hả?

Thạch nhún vai:

– Anh có mua 1 cái ghế bố xếp kia . Anh sẽ ngủ trên ghế bố , không cần lo cho anh.

Thạch thật chu đáo , Ngọc Tuyền cảm kích nước mắt cô lại trào ra:

– Cả đời em nợ anh , anh Thạch ạ.

Thạch nhăn mặt:

– Em lại nữa rồi . Được, cứ cho em nợ anh , vì thằng Quân thiếu nợ em, nó không trả, nên anh trả, được chưa ? Trông mặt em bơ phờ lắm rồi , hãy nằm xuống giường và ngủ đi!

Ngọc Tuyền nằm xuống , bây giờ cô mới thấy mệt sau 1 ngày cưới bận rộn . 1 ngày cô hằng mơ ước với Quân , được sánh vai cùng anh , anh mặc áo dài khăn đóng màu xanh , và cô mặc áo cưới gấm

màu đỏ, đầu vắn khăn đỏ, đi giữa những lời chúc mừng.

cái ngày ấy chỉ còn là 1 giấc mơ hoang tưởng , anh đã vĩnh viễn đi xa để lại cho cô nỗi nhớ và nước mắt và 1 đứa con nữa.

Em giận anh rồi đó Quân . Tại sao anh làm khổ em ? Tại sao anh hứa mà không về ? Trong đêm tối , nước mắt Ngọc Tuyền đã chảy rơi. Thạch trở mình nằm nghiêng qua , anh đập tay lên giường:

– Em lại khóc nữa sao Tuyền ? Mang thai mà em khóc hoài , không tốt cho thai nhi đâu.

Mặc cho Thạch nói , Ngọc Tuyền cứ khóc . Những tiếng khóc cố kìm nén , thành ra đôi vai cô run rẩy . Thạch thở dài quay lưng . Anh chỉ có thể giúp cô như vậy thôi . Còn chia sẻ nỗi đau này , anh biết làm sao đây ? Vì chính anh cũng đang đau . Giá như ngày hôm nay Hoàn Châu đừng đến . Cô xuất hiện chỉ làm anh thêm đau lòng , thêm quay quắt.

1 đêm dài trôi qua lạnh lùng ..

oOo

– Sao Ngọc Tuyền ?

Thạch đứng dậy ngay khi vừa thấy Ngọc Tuyền bước ra . Anh lo lắng nhìn cô . Ngọc Tuyền không nói gì cả, cô đưa cho anh tờ kết quả siêu âm . Thạch cầm lấy , anh kêu lên:

– Trời đất! Song thai!

Qua phút sửng sốt , anh đùa:

– Cái thằng Quân này thiệt . Nó bỏ đi không thèm nói 1 câu , nhưng lại gởi cho em đến 2 đứa con . Em thấy còn mệt nhiều không ?

– Dạ, bác sĩ có cho toa mua thuốc:

– Đưa đây anh mua cho.

Anh cầm lấy toa thuốc đọc:

– Chỉ là thuốc bổ thôi . Thôi , về đi.

Anh bước đi chậm , Ngọc Tuyền cũng bước theo anh . 1 chút vui và 1 chút lo lắng . cô đang sống dựa vào Thạch và dự định sau khi sinh con sẽ trở ra chợ buôn bán nuôi con , nhưng ông trời lại cho cô mang thai song sinh . cô phải làm như thế nào đây ? Tiếp tục lợi dụng lòng tốt của anh hoài hay sao ? Anh còn phải cưới vợ sinh con . Định mệnh sao cứ mãi cợt đùa với cô:

– Anh Thạch này!

Thạch quay lại:

– Em muốn nói gì , Tuyền ?

– Em muốn ra chợ buôn bán . Sống nhờ anh hoài thế này , em ngại lắm . Hơn nữa sau này em cũng cần tiền nuôi con.

Thạch gạt phăng ngay:

– Muốn cái gì em hãy đợi sau khi sinh đi . Bây giờ đang bầu bì mệt nhọc , buôn bán cái gì chứ.

Thạch nhún vai đùa:

– Còn sợ nợ anh hả? Đừng lo! Mai mốt anh bắt con thằng Quân trả nợ, lời lắm , những 2 đứa con lận.

Thạch cười vang , trông anh có vẻ vui . Hình như anh đã quên mối tình tan vỡ của mình.

Mua thuốc xong , Thạch đưa Ngọc Tuyền về . Anh chạy xe thật chậm và tránh những ổ gà trên đường . Nhìn cung cách của anh , Ngọc Tuyền cảm động . Anh là người tốt , nếu như cô là vợ anh , chắc chắn cô sẽ rất hạnh phúc . Rất tiếc giữa cô và anh chỉ có tình bạn . Trong căn phòng của họ , anh luôn giữ 1 khoảng cách cố định.

Vừa thấy Thạch và Ngọc Tuyền , bà Hai đón họ:

– Sao rồi con , con trai hay con gái ?

Thạch mỉm cười nhìn mẹ:

– Mẹ đoán thử xem !

Nhìn thấy vẻ mặt tươi tỉnh của con trai , bà Hai cười:

– Con trai phải không ?

– Là song thai mẹ ời , cho nên chưa biết được trai hay gái , phải 1 tháng nữa siêu âm biết chắc chắn.

Bà Hai kêu lên vừa ngỡ ngàng vừa sung sướng:

– Song sinh! Trời đất ời! Dòng họ nhà mình từ xưa đến giờ chưa có ai mang thai song sinh cả.

Bà vui vẻ vuốt bụng Ngọc Tuyền:

– Phải cẩn thận nghe con! Nhớ chịu khó ăn nhiều 1 chút nha Tuyền.

Ngọc Tuyền ái ngại nhìn Thạch. Bà càng tử tế ân cần , cô càng thấy mình có lỗi . Lỗi đã lừa dối . Hiểu ý cái nhìn của cô , Thạch lắc đầu và ngầm như bảo cô hãy cứ tự nhiên .

o0o

– Tuyền!

Đang đi phía trước , Ngọc Tuyền giật mình quay lại . Cô hốt hoảng vì Thạch đang quỵ xuống , mặt anh tái xanh , còn con rắn lục xanh cũng vừa quay lưng tìm đường chạy trốn:

– Trời ời! Anh Thạch ..

Ngọc Tuyền sợ hãi . Cô nhớ lời Quân hồi xưa nói với cô khi bị rắn cắn , phải ngay lập tức buộc chặt chỗ bị rắn cắn lại để ngăn nọc độc chạy vào tim.

Run rẩy , Ngọc Tuyền thái quai nón lá đang đội cột chặt ngay cườm chân Thạch rồi khom người cố nặn máu ở chỗ vết rắn cắn . Cô quên mất cái bụng to xồ xề nặng nề của mình , để chỉ biết có Thạch và sự sống còn của anh.

Nặn ra được 1 ít máu , Ngọc Tuyền dìu Thạch Đúng lên:

– Anh đi nổi không ? À, mà thôi , anh đừng đi lại sẽ động vết thương , để em tìm cách đưa anh về nhà.

May quá! Ngọc Tuyền vừa đi ra con lộ lớn thì gặp ngay chiếc xe hơi . Cô nói rõ việc Thạch bị rắn cắn và nhờ họ giúp mình đưa Thạch ra xe . Thạch cũng còn tỉnh táo cho đến lúc về đến nhà , và đưa đi thầy thuốc chữa bệnh rắn cắn.

Đêm đó , Thạch lên cơn sốt . Đầu tiên là nóng, nóng dữ dội , Ngọc Tuyền phải đắp nước lạnh cho anh . Nửa giờ sau , anh đẩy tay cô ra và thều thào:

– Anh lạnh quá ! Lạnh quá ..

Ngọc Tuyền đắp đến 2 cái chăn , anh vẫn kêu lạnh . Nhìn anh mà cô không kiềm được nước mắt:

– Anh phải sống Thạch ơi . Anh có mệnh hệ nào , em sống không nổi đâu.

Cô ôm choàng lấy anh , như muốn chia sẻ cùng anh tất cả.

Thật lâu , dường như cơn sốt đã lùi , Thạch mệt nhọc mở mắt ra:

– cho anh miếng nước đi Tuyền.

Cô vội rót nước vào ly và bón cho anh từng muỗng:

– Vắt vả cho em quá !:

– Anh nghe trong người như thế nào rồi , anh Thạch ?

– Hết sốt rồi . Anh còn nghe hơi nặng đầu 1 chút thôi . Có lẽ tại ảnh hưởng của thuốc:

– Để em xoa lên thái dương cho anh đỡ đau.

2 bàn tay Ngọc Tuyền xoa lên thái dương và lên vai Thạch , cho anh cảm giác dễ chịu . Lần đầu tiên từ lúc làm vợ chồng giả , họ mới cận kề nhau đến như vậy . Tự nhiên thân mật và quan tâm đến nhau.

Thạch nhắm mắt lại , cảm giác dễ chịu từ bàn tay của Ngọc Tuyền cứ lan mãi . thật dịu êm . Bỗng cái khát khao thật bình thường theo luật tự nhiên của tạo hoá chợt trỗi dậy . Năm tháng bên nhau , trong căn phòng này , anh và cô có hơn 100 ngày 100 đêm , kẻ trên giường , người ngủ dưới ghế bố . Ban ngày trước mặt mọi người , anh là 1 người chồng biết yêu thương vợ con . Đêm nay , sao anh bỗng khao khát cảm giác ấm áp đôi lứa . Anh cầm tay cô , ánh mắt cháy bỏng ngọn lửa tình yêu:

– Ngọc Tuyền !

Ngọc Tuyền giật mình rút tay lại , cô đi lại ghế ngồi . Thạch ngỡ ngàng nhắm mắt lại . Anh không trách cô khi cô từ chối tình cảm của anh.

Thật lâu , Ngọc Tuyền mới bước lại:

– Anh đã thấy đỡ chút nào chưa ?

– Anh đỡ nhiều rồi . Chuyện lúc nãy cho anh xin lỗi:

– Anh ngủ đi , anh Thạch!

oOo

Tiếng khóc to và mạnh mẽ từ phòng sinh vọng ra . Thạch thở phào sung sướng . Ngọc Tuyền đã sinh rồi đó . Sao anh có cảm giác thật hạnh phúc như đó chính là con của mình vậy .

Đứa bé gái chào đời trước tiên , nặng 3 ký lô , còn đứa thứ nhì là cậu coin bé ra đời sau đó 10 phút , nặng 3 ký lô tư . Ngọc Tuyền đau và rất mệt . Cô cố gắng ngóc đầu lên ngắm con . Đứa con trai giống Quân , còn đứa bé gái có 1 nét rất giống Thạch .

Ngọc Tuyền khép mắt hạnh phúc . Từ nay cô sẽ không cô đơn , hình bóng Quân sẽ mãi bên cô và sưởi ấm lòng cô.

Thạch thì ngáy người ngắm con bé . Nó giống anh , có nghĩa là trong

1 ngăn nhỏ của trái tim Ngọc Tuyền , còn có anh. Thời gian sẽ làm cho cô quên quá khứ , là vợ anh thật sự chứ không còn là đôi vợ chồng giả nữa . Anh sẽ biến ước mơ đó thành sự thật.

Cúi gần sát cô , anh âu yếm:

– Em ăn cháo hay uống sữa , ha? Tuyền ! Thôi , uống sữa đi nhé.

Anh pha 1 ly sữa và âu yếm bón từng muỗng cho cô . Sau đó , anh lau mặt cho cô bằng khăn ẩm và không quên hôn cô:

– Cảm ơn em đã sinh con và cho anh đưa con thật giống anh:

– A . há ..

Bà Hai đằng hắng lớn . Thạch giật mình đứng lên:

– Mẹ!:

– Vợ con mới sinh , con để cho nó ngủ, đừng có kiêu đó , hiểu chưa ?

Thạch phì cười nháy mắt với Ngọc Tuyền . Anh vờ cắn nhai:

– Mẹ kỳ thật!:

– Bây giờ con về nhà ngủ đi rồi còn đi làm , đê? Ngọc Tuyền cho mẹ lo . Nó sinh thiếu tháng hay đủ vậy ?

Thạch đỏ mặt:

– Dạ đủ. Mẹ hỏi chi vậy ?

– Con giỏi lắm!

Thạch biết đó là 1 câu mắng chứ không phải khen . Anh và Ngọc Tuyền cưới nhau chưa đầy 7 tháng , có nghĩa anh đã lợi dụng lúc Ngọc Tuyền đau đớn vì cái chết của Quân mà tiến đến . Mặc kệ, anh không sợ điều gì cả. Giờ đây anh đang rất hạnh phúc , vậy thôi!

Còn Ngọc Tuyền , cô đang sợ muốn đứng tim . Có phải bà đã biết điều gì đó ? Nhưng xem ra bà đang rất hài lòng về 2 đứa cháu nội.

Hiểu nỗi lo của cô , anh nắm tay cô bóp nhẹ:

– Em ngủ đi , anh đi về!

Thạch hôn 2 con rồi mới chịu về . Thật ra , anh không muốn đi chút nào , anh muốn được ngồi mãi bên cô trong niềm hạnh phúc lớn lao , để cho âm vang ngọt ngào ấy , mãi trong trái tim mình.

Lấy xe , Thạch đẩy ra cổng . Anh vừa toan lên xe thì 1 bàn tay nắm lấy cổ xe anh , Thạch nhìn lên , anh sững sờ đến suýt buông chiếc xe , lú lú lại nói không ra hơi:

– Qu . ân . ân :

– Cậu vẫn còn nhớ mình sao ?

– Cậu . cậu sống hay chết vậy ?

– Cậu nhìn kỹ xem . Bây giờ mới 9 giờ sáng đó:

– Cậu không chết ?

Quân thở mạnh:

– Đúng hơn là từ cõi chết trở về , cứ tưởng là đã chết:

– Nhưng tại sao mấy tháng qua cậu không về ?

– Chúng ta tìm chỗ nói chuyện đi.

Thạch thụ động đẩy xe đi theo Quân lòng anh rối bời . Quân không chết , anh ta trở về và đi tìm anh là để "đòi" lại Ngọc Tuyền và 2 đứa con ư ? Không được . Anh không thể nào mất Ngọc Tuyền , cô đã là vợ của anh . Tại sao trước đó anh ta không chịu về , để bây giờ khi tất cả đã an bài , anh lại lù lù trở về ?

Kéo ghế cho Thạch bằng tay trái , Quân khẽ khàng:

– Cậu ngồi đi!

Đến lúc này Thạch mới nhận ra : 1 tay Quân bị cụt lên đến vai . Quân có vẻ già đi nhiều , phong trần và ốm:

– Cậu uống cà phê nhé ?

Không đợi Thạch đồng ý , Quân gọi 2 ly cà phê . Anh cười buồn:

– Ngọc Tuyền thế nào , cô ấy mẹ tròn con vuông ?

Thì ra Quân đã biết , nhưng . Thạch hồi hộp:

– Cậu về hỏi nào vậy ? Mọi người ai cũng tưởng cậu đã chết:

– Mình về sáng hôm qua , và đến ngay nhà Ngọc Tuyền . Mẹ cô ấy đã nói Ngọc Tuyền đã lấy cậu.

Giọng Quân nghèn nghẹn:

– Thật sự mình không ngờ ..

Thạch nghiêm mặt:

– Cậu có biết Ngọc Tuyền đã suy sụp như thế nào trước cái chết của cậu không ? Chính tôi đã đưa cô ấy đi Hà Đông tìm cậu . Thật kinh khủng ! những cái xác đã thối rữa , bốc mùi tanh tưởi , vậy mà cô ấy vẫn bới tìm.

Quân lặng người:

– Mình có nghe nói . Nhưng mà thời gian xảy ra chuyện cho tới bây giờ chỉ chưa đầy chín tháng . Tại sao 2 người nữ quên tôi . Ôi! 1 đồng là bạn của tôi , và 1 đồng là người tôi yêu . Cho đến phút ngã xuống và lúc thập tử nhất sinh , trái tim tôi vẫn hướng về cô ấy.

Thạch cúi đầu nhìn xuống chân . Anh không thể nói vì muốn giữ giọt máu của thằng bạn thân , anh đã làm đám cưới giả, và cũng vì sự quay lưng của Hoàn Châu đã đưa anh vào con đường tuyệt lộ , để rồi ngày tháng gần gũi nảy sinh tình yêu . Nếu anh nói ra , anh sẽ mất Ngọc Tuyền và cả 2 đứa con xinh đẹp vừa mới chào đời . Với Quân , anh đành làm thằng bạn tồi tệ, xấu xa.

Thật lâu , Thạch ngược lên khẩn thiết:

– Ngọc Tuyền vừa mới sinh . Trong quá khứ cô ấy ngỡ cậu đã chết , nên chịu làm vợ tôi . Tôi xin cậu đừng bao giờ cho cô ấy biết mình còn sống . Nếu không , cô ấy sẽ bị xúc động mạnh và không biết

chuyện gì xảy ra . Quân ! Mình van cậu . con tôi cần có mẹ . Cậu đã từng mồ côi , cậu biết đó . mồ côi khổ lắm.

Nước mắt Quân ứa ra , anh quay đi để cho Thạch đừng thấy nước mắt của anh . Ngày trở về , 1 cánh tay còn để lại Hà Đông đầy hải hùng , nhưng có lẽ không đau đớn cho bằng Ngọc Tuyền vội vã lên xe hoa . Cô nghĩ anh không còn sống nữa , hay vì cô không chịu nổi sự cô đơn lạnh lẽo . Đêm cuối cùng cô cho anh hương vị ngọt ngào của tình yêu và nói sẽ yêu anh , sẽ đợi chờ mãi mãi . Nhưng cô đã quên mất rồi lời thề non hẹn biển.

Anh sẽ đi xa, đi xa mãi để cho cô ngỡ rằng anh đã chết , đã vĩnh viễn không còn trên cõi đời này.

Trời hôm nay mây vẫn xanh , nắng vẫn vàng , nhưng đối với Quân chỉ còn là màu xám . Anh sẽ đi đâu , về đâu đây , khi con thuyền không neo bến đậu nữa , mà đã ra giữa dòng ?

oOo

– Con ngủ rồi ha? Tuyền ?

Thạch bước vào , anh cúi hôn 2 đứa trẻ rồi quay lại nhìn Ngọc Tuyền:

– Em vất vả quá! Hay mỗi tối anh vào đây phụ em.

Ngọc Tuyền mỉm cười:

– Ban ngày anh đã đi làm việc mệt rồi , ban đêm còn thức lo cho con phụ em , mệt lắm , không cần đâu anh:

– Anh không mệt đâu . Con của em và Quân thì cũng như con anh mà.

Ngọc Tuyền ngồi xuống giường . Mới đó mà Quân đã mất 1 năm , còn mấy hôm nữa là giỗ đầu của anh . Mới vui đó lòng cô lại héo úa:

– Em lại nhớ Quân à ? Hãy để cho Quân . ngủ yên đi em.

1 chút xấu hổ nhóm lên trong lòng Thạch . Anh đã ích kỷ giữ kín bụng chuyện Quân còn sống và trở về . Anh quen có cô rồi , dù chỉ là nhìn thấy cô . Nếu như con đồ về bến cũ , anh không chịu nổi sự mất mát quá to lớn này . Phải , anh đã yêu Ngọc Tuyền và không ngần ngại giữ cô lại cho riêng mình.

Anh thân mật nắm tay cô:

– Em hãy đi ngủ đi ! Anh canh chừng con giùm cho.

Ngọc Tuyền để yên tay cô trong tay Thạch . cô không muốn từ chối sự săn sóc của anh . Lòng cô đang quá đổi bi thương . 2 đứa con không đủ sưởi ấm tấm lòng lạnh giá của cô . Nó càng gợi cho cô nhớ về Quân và ngày tháng êm đềm bên nhau .

oOo

Một năm sau :

– Đứng lại!

Phước quát như sấm . Tuy rất sợ nhưng Hoàn Châu không quay lại , cô chỉ dừng chân 1 lúc:

– Tôi đã làm lợi cho anh rất nhiều , anh hãy buông tha cho tôi đi . Tôi thật sự quá mệt mỏi rồi:

– Không được . Muốn như vậy mày phải trả tiền cho tao . 50 ngàn đô , mày hiểu chưa ?

– Anh định ăn cướp hay sao ? Mẹ của tôi làm gì mượn của anh đến 50 ngàn đô ?

– Nhưng mà tao muốn mày phải trả như vậy đó . Nếu không có tiền trả, mày phải nghe lời tao , cho đến khi nào trả tao đủ thì thôi.

Hoàn Châu uất ức . Mấy tháng qua cô đã làm thân 1 gái làng chơi , thu biết bao nhiêu lợi nhuận cho ông ta , nhưng cuối cùng con số nợ khổng lồ trên vai vẫn còn . cô hết sợ rồi , bất quá chết là cùng . Cô

nghiến răng:

– Tôi sẽ đi làm ngoài và mỗi tháng trả góp cho anh . Tôi không muốn làm món đồ chơi cho anh nữa.

Hoàn Châu mạnh dạn bước đi . Phước lao đến nắm tóc cô ghệt lại và tát mạnh vào mặt cô túi bụi . Đau quá , Hoàn Châu oằn người xuống , cô cố vùng vẫy để thoát thân , nhưng bàn tay như hộ pháp túm chặt tóc cô xoắn vào tay mạnh bạo làm Hoàn Châu đau muốn tắt thở. Gã đánh và đấm vào mặt vào người cô:

– Cứu tôi với . cứu tôi :

– Hự!

1 cánh tay chụp tay Phước béo vặn mạnh . Gã rú lên , 2 tên cận vệ xông vào:

– Tao nói cho bọn mày biết , xông vào là tao sẽ bẻ gãy tay nó đó.

2 tên cận vệ há hốc mồm , không ngờ địch thủ chỉ sử dụng 1 tay nhưng mạnh ghê gớm . Còn Hoàn Châu được buông ra , cô khẽ kêu lên:

– Anh Quân!

Là Quân , anh hất mạnh cho Phước béo té nhào và đến bên Hoàn Châu:

– Chúng ta đi thôi!

Đau điếng cả người , Phước béo cố gào lên:

– Đuổi theo đánh nó cho tao!:

– Không được đâu anh Phước , nó ra tới ngoài đường rồi . Hơn nữa , nó có võ đấy . Anh xem , nó khổng chế anh cái 1.

Phước béo đập mạnh vào bụng tên cận vệ:

– Đồ khốn kiếp! Tao muốn bọn mày để trơ mắt ra nhìn tao bị người ta uy hiếp hả?

Dắt Hoàn Châu ra đến đường , Quân chỉ vào xe anh:

– Em lên xe đi! Anh muốn nói chuyện với em 1 lát.

Hoàn Châu tròn mắt nhìn chiếc xe bóng lộn trước mặt . Cô có mơ không ? Quân nào đã chết , anh còn trở về , ăn mặc sang trọng đi xe ô tô.

Đẩy Hoàn Châu ngồi vào xe , Quân đóng cửa lại và lên băng trước ngồi vào , anh ra hiệu cho người tài xế lái xe đi.

Hoàn Châu chồm người tới , cô bầu mạnh vào vai Quân để tin rằng anh còn sống , 1 Quân bằng xương bằng thịt đang hiện diện trước cô:

– Anh Quân ! Anh . còn sống chứ ?

Quân cười nhẹ:

– đến em cũng nghĩ là anh đã chết rồi sao , Hoàn Châu ?

– Người ta nói thế , có ai trở về đâu , tất cả đều bỏ xác tại đó.

Quân cay đắng:

– Và chính vì vậy mà Ngọc Tuyền đã vội vã đi lấy chồng . lấy thằng bạn thân của anh.

Hoàn Châu cắn nhẹ môi:

– Và . cũng chính vì quá đau khổ mà em đã bỏ quê đi . Trước đó , họ đã từng đi với nhau ra Hà Đông tìm anh , rồi họ yêu nhau và lấy nhau . Em đau khổ vô cùng anh biết không . Chính vì thế em đã buông trôi cuộc đời mình.

Quân nắm tay lại , cảm giác bị phản bội thật đau đớn . Và để họ trọn vẹn hạnh phúc , Thạch đã yêu cầu anh ra đi . 1 ngày nào đó , anh nhất định trở lại.

Xe quẹo vào 1 ngôi biệt thự kín cổng tường cao . Hoàn Châu mở cửa xe bước xuống cô bờ ngõ:

– Anh Q! Đây là đâu vậy ?

– Nhà của anh.

Nhà của anh! Hoàn Châu suýt kêu lên . Bằng cách nào mà anh giàu đến như thế . Hình như cô đang lạc vào trong chuyện cổ tích thần thoại nào đó.

Đưa cô vào nhà , anh rót cho cô ly nước:

– Anh biết em là ở vũ trường , hãy bỏ nghề đó đi . Anh sẽ giúp đỡ em tìm 1 việc làm tốt.

Hoàn Châu cảm động đến ứa nước mắt :

– Cám ơn anh . Nhưng mà em tò mò 1 chút , được không anh Quân ?

– Muốn biết tại sao anh còn sống và có tiền như thế này chứ gì ?

– Phải !

Quân đốt điếu thuốc rít nhẹ 1 hơi , gương mặt khắc khổ của anh lóe lên sau đốm lửa:

– Chính anh cũng không ngờ mình còn sống . Khi anh tỉnh dậy , xung quanh anh đen đặc bóng tối , anh không cựa mình được vì những cái xác đè lên người anh , và chính vì đó mà anh còn sống . Vết thương trên vai làm cho anh đau kinh khủng và ý thức sinh tồn cũng bùng dậy mãnh liệt . Anh đã bò như vậy mà đi trong 1 đêm và được người ta cứu sống . Tiếc là vết thương trên vai nhiễm trùng quá nặng nên đành cưa bỏ.

Hoàn Châu sửng sờ , mãi bây giờ cô mới nhận ra cánh tay giả của anh . Hèn nào anh chỉ sử dụng 1 tay , quả là sức mạnh phi thường . Còn 1 điều nữa , Hoàn Châu muốn hỏi nhưng hình như anh không muốn trả lời cô . Anh ngồi ngã đầu vào thành ghế , mắt khép lại như chìm đắm vào dĩ vãng đau thương.

Hoàn Châu bật khóc , cô lao đến ôm choàng 2 chân anh.

Quân vẫn ngồi im lặng lẽ , điều thuốc cháy đỏ và gần tàn , anh vẫn không hay . Hoàn Châu rút điều thuốc bây giờ chỉ còn lại đầu lọc trên môi Quân . Rồi cô chọt ôm đầu Quân vào ngực mình thổn thức:

– Hãy quên hết đi anh Quân !

Trong 1 phút xúc động , Quân bật khóc như đứa trẻ. Chưa bao giờ anh thấy mình yếu đuối uỷ mị như thế này , dẫu là cận kề bên cái chết.

oOo

– Âu . âu . ngoan nào ..

Thạch bồng cả 2 đứa trẻ 2 bên và đặt lên chân anh , anh vừa nựng nịu vừa nói đả đót với nó . Ngọc Tuyền đẩy cửa bước vào , cô mỉm cười:

– 2 đứa nhỏ lại quấy rầy anh dữ quá phải không ? Đưa nó cho em. cô đón 2 con . Thằng bé vừa qua tay mẹ là sà vào đưa tay vạch áo đòi bú . Ngọc Tuyền ý tứ đi lại ghé ngồi , cô mắng yêu con:

– Con hư quá , Trung à !

Thạch dịu dàng:

– Anh mới vừa cho nó uống sữa đó . À , Tuyền này! Sắp thôi nuôi 2 con , mẹ nói mẹ muốn tổ chức lớn đó.

Ngọc Tuyền ngần ngại:

– Tốn kém lắm đó anh Thạch. Em nghĩ có lẽ đã đến lúc chúng ta nên nói sự thật.

Thạch buồn hiu:

– Em vẫn luôn có ý nghĩ đó à ? Em có biết 2 con rất mến anh và mẹ anh rất mến cháu ?

– Em dỗ con ngủ đã.

Ngọc Tuyền đặt 2 đứa bé nằm lên vũng , cô đang đưa vũng nhẹ nhẹ. Gần 2 năm rồi còn gì nữa . Quân vĩnh viễn nằm xuống , thịt xương bây giờ hẳn đã tan . Còn cô đang sống vì con và đêm đêm vẫn ngậm ngùi tiếc nhớ.

1 bàn tay đặt lên vai Tuyền , cô quay lại . Thạch đứng gần sát cô , ánh mắt anh buồn dịu vợi:

- Em có biết gần 2 năm qua , anh luôn có em bên cạnh , cho dù chúng ta không hề chẵn gối với nhau , nhưng trước ba mẹ anh và mọi người , em là vợ anh , 2 đứa con này là con của anh . Bây giờ em muốn bỏ con đi , anh nói như thế nào với gia đình anh đây ?
- Nhưng mà em đã lợi dụng lòng tốt của anh , anh còn phải cưới vợ sinh con , có 1 mái ấm thật sự.

Thạch lắc đầu:

- Dù em không xem anh là chồng , anh vẫn xem em là vợ. Cuộc sống của anh đã quen có em , anh cần em và anh yêu em , Tuyền ạ.
- Ngọc Tuyền bối rối cúi đầu . Thạch tha thiết:

- Anh tin rằng ở 1 cõi nào đó , Quân sẽ hiểu mà tha thứ cho em . Đừng sống vì 1 quá khứ khổ đau nữa . Con cần có cha , và anh cần có em.

Anh ôm vai cô kéo vào ngực mình . Ngọc Tuyền muốn chống lại , nhưng rồi ân nghĩa nặng mang làm cho cô yếu đuối đón nhận Thạch . Anh hôn cô , nụ hôn dịu dàng rồi cuồng nhiệt . từng nụ hôn đánh thức cảm giác , cái cảm giác mê say ngủ yên từ gần 2 năm qua , bây giờ bừng dậy.

cô vẫn là 1 phụ nữ yếu đuối , khát khao yêu và được yêu . Chiếc cúc áo lúc này bị bé Trung cởi ra bây giờ bày trợn vện trước Thạch. Anh ngây ngất hôn lên đó . Nụ hôn làm toàn thân Ngọc Tuyền co lại . Lúc

này cô quên mất Quân , quên mất tình yêu chung thủy duy nhất dành cho Quân , chỉ còn lại 1 đăm mê ngút ngàn , khi từng nụ hôn nóng bỏng của Thạch rơi trên thân thể cô . Cô khéo mắt hiền dăng , nhưng 1 đêm của 2 năm về trước từng dăng hiền.

o0o

– Anh Quân , đẹp không ?

1 bình hoa lay-ơn đỏ thắm trên bàn kính phủ ren trắng , căn phòng khách như rực rỡ hẳn lên.

Quân gật đầu:

– Đẹp lắm! Em thật có khiếu thẩm mỹ đó Hoàn Châu.

Hoàn Châu âu yếm:

– Hôm nay đặc biệt em đi chợ và sẽ tự tay nấu cho anh món mắm kho có thịt ba rọi nè , cá bóng , mực tươi , tôm tươi cho anh ăn kèm rau trộn , anh có thích không ?

Quân kêu lên:

– Chà! em còn nhớ anh thích món ăn đó à ? Lâu lắm rồi anh chưa ăn lại món đó:

– Em sẽ săn sóc anh để đáp ơn anh đã lo cho em . Chúng ta chỉ có 2 người thân thuộc nhau ở thành phố này thôi mà.

Giọng Hoàn Châu ngậm ngùi:

– Em rất muốn thăm mẹ em , cho bà 1 ít tiền , nhưng lại sợ bà làm phiền anh .

Quân dễ dãi:

– Không sao đâu . Em có thể rước mẹ em về đây phụng dưỡng bà cho tròn chữ hiếu . Anh mồ côi , cho nên anh cũng thích được có mẹ như em vậy .

Hoàn Châu vui mừng:

– Cảm ơn anh , anh Quân .

Trong 1 phút phấn khởi , Hoàn Châu ôm choàng lấy Quân , hôn lên trán anh:

– Anh là ân nhân đã cứu em , em biết làm gì để trả ơn cho anh đây hả anh Quân ?

– Em không cần làm gì cả . Chúng ta hãy là anh em quan tâm chăm sóc lẫn nhau là được:

– Anh . còn yêu Ngọc Tuyền nhiều lắm phải không ? Em nhớ hồi đó , bộ 4 của chúng ta đi chơi với nhau thật vui vẻ:

– Ngày ấy nay đã thật xa rồi.

Thời gian tàn nhẫn thật . Hợp tan như mây trời , gặp đó rồi xa nhau. Quân thẫn thờ , nhắc đến Ngọc Tuyền tim anh lại nhói đau như có ai đó xé tan nát trái tim anh ra từng mảnh vụn:

– Anh Quân ! Em xin lỗi . Lẽ ra em không nên nhắc đến Ngọc Tuyền :

– Không, em không có lỗi.

Quân vui vẻ lại ngay:

– Thôi , em đi gặp mẹ và rước bà đến đây , anh sẽ xem mẹ em như là mẹ anh vậy . À ! Em lấy tiền này mua sắm quần áo cho mẹ.

Hoàn Châu xúc động đến nghẹn lời . Cách cư xử của anh làm cho trái tim cô bồi hồi xúc cảm.

Người giúp việc cho Quân đi vào . Anh ra hiệu cho người giúp việc vào phòng đợi mình , rồi đặt tay lên vai Hoàn Châu , anh nói:

– Em ra ngoài bảo anh Tư lái xe đưa em đi , đừng đi 1 mình:

– Dạ.

Chờ Hoàn Châu khuất bóng . Quân đi vào phòng mình đóng cửa lại .

Trong phòng gần kiếng cách âm , cho nên Quân thoải mái ngồi

xuống ghế bành , 2 chân anh gác lên bàn.

Người giúp việc khúm núm:

– Dạ, tôi đã điều tra ra việc ông yêu cầu:

– Nói đi!:

– Ngày mai họ làm tiệc thôi nôi cho 2 đứa bé . Cô ấy sinh song sinh:
1 trai , 1 gái :

– Song sinh?

– Vâng , nhưng có 1 điều họ đám cưới vào tháng 5 năm trước.

Quân bật dậy như cái lò xo . Đám cưới vào tháng 5 , có nghĩa là sau ngày anh đi 2 tháng , và Ngọc Tuyền đã sinh vào đầu tháng 11 . Họ có quan hệ với nhau trước ư ? Hay là ..

Quân toát mồ hôi , có thể 2 đứa bé này là con anh . Những ý nghĩ chợt đến khiến Quân choáng váng:

– dạ, ông muốn biết gì nữa không ?

– được rồi , anh ra ngoài đi . Muốn biết gì thêm , tôi sẽ gọi anh.

Nhắm mắt lại , lòng Quân bấn loạn . Anh phải làm sao đây ? Sự xuất hiện của anh sẽ làm Ngọc Tuyền mừng rỡ hay là cô chỉ biết nhìn anh lau ngấn lệ, và nói lời xin lỗi ?

oOo

Vừa trông thấy Hoàn Châu , bà Hoan mừng rỡ:

– Con đi đâu vậy ha? Châu ? Mẹ gọi điện thoại cho con hoài không được . Bọn thằng Phước nói con đã trốn.

Hoàn Châu nghiêm mặt:

– Mẹ đừng bao giờ đến đó . Tụi thằng Phước sẽ nhốt mẹ, con không cứu mẹ được đâu:

– Nhưng mẹ đã hết tiền xài , nợ nần tứ tung ..

Hoàn Châu khó chịu:

– Lúc nào mẹ cũng làm khổ con . Mẹ hãy làm ơn thôi mê cờ bạc nữa đi . Hôm nay con đến rước mẹ về chỗ con ở, mẹ phụ làm việc nhà , và nhớ đừng có tọc mạch chuyện làm của anh Quân đó:

– Quân . Mới đó con đã chung sống với người đàn ông khác rồi . Con hay thật Hoàn Châu . Đẹp như con có khối gì đàn ông theo bám con.

Hoàn Châu đáp khế:

– Mẹ nghĩ đi đâu vậy ? Mau theo con đi về , bỏ hết 3 cái quần áo cũ rách này đi:

– Bộ . cậu Quân gì đó giàu lắm hay sao ?

– Mẹ không cần tò mò . Từ nay mẹ sống an nhàn là được rồi . Con ra xe trước đợi mẹ.

Hoàn Châu bỏ ra xe ngồi đợi . Cái giàu sang của Quân làm cho cô mơ ước có anh . Ngọc Tuyền thật là điên , không biết sống chung thủy . Cô ta có phước mà không biết hưởng.

Vừa xuống xe , bà Hoan sững sờ kêu lên:

– Con ở trong căn nhà này sao Hoàn Châu ? Ôi trời , đẹp quá!

Bà đi nhanh vào trong và ngẩn ngơ trước mọi thứ:

– Chào bác!

Quân bước xuống bậc thang cuối cùng , anh tươi cười chào bà Hoan.

Bà há hốc mồm ra:

– Trời ơi . ai đây ?

Quân vẫn cười:

– Dạ là con , Quân đây ạ . Con đâu thay đổi gì nhiều phải không bác ?

Bà Hoan trở nên cà lăm:

– Người ta nói cậu . cậu . chết rồi mà ?
– Đúng hơn là Quân của quá khứ đã chết rồi , chỉ còn Quân hiện tại .
Cháu bảo Hoàn Châu đưa bác về đây ở , bác cứ xem như nhà của bác:

– Nhà này là nhà của cậu ?

Hoàn Châu khó chịu xen vào:

– Mẹ hỏi lời thôi chi vậy ? Mau đi theo con vào đây , con có cho người dọn dẹp phòng cho mẹ rồi.

Đi theo Hoàn Châu , bà Hoan cứ kêu lên:

– Mẹ có nằm mơ không vậy , Châu ?

Bà cứ nhìn rồi sờ vuốt khắp nơi . mọi thứ đều bóng loáng , mới tinh , như là trong giấc mơ huyền thoại cổ tích.

oOo

– Anh Quân gọi em:

– Ừ. Em ngồi đi!

Quân đứng dậy khép kín cửa:

– Anh có chuyện muốn nhờ em . Ngày mai anh và em về quê:

– Về quê ? Để làm gì anh Quân ?

– Ngày mai thôi nôi 2 đứa bé con của Ngọc Tuyền . Anh đã cho điều tra , Ngọc Tuyền sinh sau ngày cưới 7 tháng.

Hoàn Châu cười nhạt:

– Em nói mà , họ có quan hệ với nhau khi đi Hà Đông tìm anh , đó chỉ là cái cớ , trở về là vội vã cưới nhau . Chúng ta từng là bạn thân , vậy mà . Nhắc đến họ , em thấy đau khổ vô cùng.

Quân xoa tay cho Hoàn Châu im lặng:

– Em sẽ đến nhà tặng quà cho 2 đứa trẻ , bởi vì nó có thể là con của anh.

Hoàn Châu sửng sốt:

– Con của anh ?

– Phải! Đêm cuối cùng chia tay , Ngọc Tuyền đã trao thân cho anh . Có lẽ vì vậy mà cô ấy vội vã ưng Thạch, vì ngỡ anh đã chết . Em biết mà , bác Phát xưa nay rất khắt khe với con trong nhà , chính vì vậy mà anh đã đi . Tiếc rằng khi anh đã có tất cả, anh lại mất cô ấy . Nếu 2 đứa bé ấy là con anh , anh nhất định đòi lại tất cả.

Giọng Quân quả quyết và chắc nịch , nhưng lại là nước tưới lên trái tim đang nóng tình yêu của Hoàn Châu . Nếu Quân và Ngọc Tuyền tái hợp , cô sẽ như thế nào đây ? Những ngày qua cô đã sống đủ đầy xe hơi sang trọng , kẻ hầu người hạ phong lưu, làm sao cô có thể rời bỏ? Quân và những gì cô đang có ?

Đặt tay lên vai cô , Quân khe khẽ:

– Em về phòng chuẩn bị quần áo , chúng ta đi sớm . Đừng nói gì cho mẹ nghe cả.

Hoàn Châu thần thờ mở cửa đi ra . Cô phải làm gì đây để giành lại Quân ? Ngọc Tuyền không xứng đáng với tình yêu Quân đã dành cho cô ta.

oOo

– Hoàn Châu!

1 chút ngạc nhiên trên gương mặt Ngọc Tuyền , tuy nhiên cô vẫn vui mừng và lao đến ôm Hoàn Châu :

– Cậu về từ bao giờ vậy ?

– Mình mới về . Nghe tin cậu tổ chức mừng thôi nôi cho con , nên mình đến chúc mừng.

Cô đưa hộp quà:

– Của mình đó , tặng cho 2 đứa con của cậu.

Ngọc Tuyền cảm động:

– Cám ơn cậu . Cậu đến thăm là được rồi , còn bày đặt mua quà chi vậy ? Vào đây!

Ngọc Tuyền ôm vai bạn kéo vào phòng . Thạch đang ở cạnh 2 đứa bé cùng với mọi người . Anh nhìn lên , thấy Hoàn Châu , anh khựng lại 1 chút.

Hoàn Châu thản nhiên:

– Chào anh Thạch!

Cô sà xuống bên 2 đứa trẻ, chúng đang ngồi chơi những món đồ chơi được tặng . Hoàn Châu cau mày ngắm thẳng Trung . Nó giống Quân quá . Nếu như Quân nhìn thấy , chắc chắn anh sẽ không dần được cảm xúc . Và điều gì sẽ xảy ra ?

Vờ nựng bé Hằng , Hoàn Châu tươi cười:

– Ngọc Tuyền khéo thật! Sinh cho anh Thạch đứa con giống hệt anh ấy . Hẳn cậu phải yêu anh Thạch lắm thì phải.

Câu nói mang tính cách châm biếm , Ngọc Tuyền cúi đầu . Không , cô không có lỗi gì với Hoàn Châu cả, vì chính Hoàn Châu đã phụ bạc Thạch. Còn cô , do hoàn cảnh đẩy cô vào Thạch và bây giờ là vợ anh . Thạch không có gì đáng chê trách cả, anh là người chồng người cha tốt . Cả đời cô mang ơn anh và sự mang ơn đó bây giờ là tình yêu . Cô đang có những ngày hạnh phúc . Ở thế giới bên kia , Quân không nợ trách cô.

Thạch nhìn cả 2 . Trước nhất anh cần tách Hoàn Châu ra , anh đứng lên vui vẻ:

– Chúng ta ra ngoài đi Hoàn Châu .

Anh nắm tay cô kéo đi:

– Chuyện ngày xưa của chúng ta , lỗi của ai , anh không muốn nhắc

đến , nhưng em đến thì hãy vui vẻ làm 1 người bạn tốt.

Hoàn Châu cười nhạt:

– Anh nghĩ là anh Quân tin 2 đứa bé kia là con anh ? Chính anh ấy nhờ tôi mang quà đến và nhờ tôi lấy nước bọt của 2 đứa trẻ để đi thử? DNA, vì Ngọc Tuyền về với anh chỉ vỏn vẹn 7 tháng thì cô ấy sinh con.

Thạch toát mồ hôi , trời đang mát mà anh nghe nóng hừng hực:

– Chính Quân đã bảo em đến đây à ?

– 1 lát nữa anh ấy sẽ đến và quà của 2 đứa bé là của anh ấy . Sao , anh sợ à ?

– Ngọc Tuyền đã thực sự là vợ anh . Quân muốn bắt con . không được đâu . Hắn đã làm khô? Ngọc Tuyền biết bao.

Hoàn Châu châm biếm:

– Và anh đã nhân cơ hội nhảy vào . Tuy nhiên , em có thể giúp anh nếu như anh hợp tác với em:

– Ý em là :

– Em sẽ lấy máu của 1 đứa bé khác . Việc này phải nhờ đến anh . Anh hãy lấy máu của anh . Sau cuộc xét nghiệm và lấy mẫu DNA, Quân sẽ chịu rút lui vì 2 đứa trẻ là con của anh.

Thạch vui mừng:

– Cảm ơn em , Hoàn Châu:

– Nhưng anh phải hứa giữ chặt lấy Ngọc Tuyền , vì em đã . là vợ của anh Quân . Em muốn bảo vệ hạnh phúc của em , và anh hãy cố mà bảo vệ hạnh phúc đang có:

– Được:

– Kia, Quân đã đến!

Từ bên ngoài Quân đi vào . Bộ ria mép làm cho anh lạ lẫm cùng với

cốt cách sang trọng . Ngô Quân ngày nay không còn là 1 Ngô Quân lì lợm bụi đời , mà chững chạc , bệ vệ.

Anh bước đến trước mặt Thạch, đưa tay ra:

– Chào cậu ! Mạnh giỏi ?

Thạch cắn môi và lạnh nhạt đưa tay bắt tay Quân :

– Mạnh ! Cám ơn cậu về món quà mừng sinh nhật:

– Tôi đã hứa với cậu sẽ không xuất hiện , tránh cho Ngọc Tuyền xúc động, tôi đã giữ lời hứa trong suốt 1 năm qua . Nhưng cũng đã đến lúc tôi cần cho Ngọc Tuyền biết : Ngô Quân vẫn còn sống.

Thạch lạnh lùng:

– Tùy cậu ! Nhưng cô ấy đã là vợ tôi:

– Ba . mẹ ..

Ngọc Tuyền tay bế thằng Trung , 1 tay dắt bé Hằng đi ra , cô tươi cười chào mọi người.

Quân nhìn sửng "người xưa" của mình . Ngọc Tuyền có vẻ đầy đặn và xinh đẹp bội phần hơn ngày xưa , 1 nhan sắc chín mùi quyến rũ: gái 1 con.

Quân ngây người ra , cảm xúc làm toàn thân anh run lên.

Ngọc Tuyền gọi to tên Thạch:

– Anh Thạch! Em ..

Cô đứng lại , mắt mở to hết cỡ , mồm há hốc ra . Quân thay đổi, nhưng có chết đi cô cũng nhận ra anh:

– Qu . ân . ân :

– Phải , Quân đây!

Vẫn tiếng nói đầm ấm quen thuộc . Ngọc Tuyền suýt buông rơi bé Hằng xuống đất :

– Mẹ!

Con bé sợ hãi ôm cứng cô? Ngọc Tuyền . Cô sực tỉnh và lao về phía Quân :

– Anh vẫn chưa chết phải không ?

Cô ôm choàng lấy anh khóc oà . Quân dang tay ôm cả 2 mẹ con , chính anh cũng không cầm được nước mắt . Thằng Trung khóc oà vì bị bỏ rơi:

– Mẹ ơi!

Quân ôm lấy cả nó . Tiếng của bà Hai đánh thức mọi người về vớ hiện tại:

– như thế này là sao ha? Thạch?

Lúc này Ngọc Tuyền mới cựa mình rời vòng tay Quân . Sự trở về của anh sao mà đau đớn vậy . Cô đã là vợ. Thạch chỉ mới mấy hôm , và cả 2 đang tràn đầy hạnh phúc . 2 năm qua , cô cố nắm níu hy vọng anh còn sống , và 2 năm đi qua , thời gian dài đằng đẳng cô hiểu: anh đã thực sự đi vào cõi hư vô . Bây giờ anh lại trở về , 1 Quân bằng xương bằng thịt.

Lùi lại , Ngọc Tuyền bế con đi như chạy vào phòng . Cô đóng mạnh cửa phòng mình lại và sụp xuống khóc như mưa:

– Má ơi! Má "hóc" hả?

Tiếng của con ngọng nghịu , nó chỉ nói được từng tiếng 1 , xé nát cả tâm hồn Ngọc Tuyền . 2 năm qua Quân ở đâu , tại sao anh không về ? Anh có biết cô đã đổ biết bao nhiêu là nước mắt ? Tất cả đã an bài , cô phải cư xử làm sao ?

Cộc . cộc ..

Thạch gõ nhẹ tay lên cửa:

– Anh vào được không Tuyền?

Ngọc Tuyền đứng lên rút chốt cửa . Thạch lách ngay vào , anh đóng

cửa lại và đứng nhìn Ngọc Tuyền:

– Em không bỏ anh mà quay về với Quân chứ ? Hoàn Châu và Quân , họ sắp cưới nhau, em đừng làm chuyện trái ngang nghe Tuyền.

Ngọc Tuyền gạt nước mắt:

– Hãy nói thật với em , có phải anh biết anh Quân vẫn còn sống ?

Thạch nói mà không dám nhìn mặt Ngọc Tuyền:

– Anh . cũng chỉ mới biết . Nhưng nếu em cho Quân biết 2 đứa bé . tàn nhẫn với anh quá Tuyền ạ. Anh yêu em và 2 con , anh không thể nào sống thiếu em và 2 con.

Thạch ôm choàng Ngọc Tuyền, rồi anh quỳ xuống ôm chân cô:

– Đừng bỏ anh ! Anh yêu em.

Ngọc Tuyền đứng bất động , cô không biết nói gì đây ?

oOo .

Ngồi đối diện nhau thật lâu , chưa ai nói với nhau được lời nào , dấu rằng cả 2 có biết bao nhiêu điều muốn nói cùng nhau.

Từ đêm chia ly ấy rồi đằng đẵng 2 năm qua , có bao biến đổi trong cuộc đời . Duy có 1 điều cô chưa lý giải vì sao cô không đợi anh , còn anh vì sao mãi đến bây giờ mới chịu trở về , khi mà tất cả đã an bài.

Anh bùng ly cà phê lên nhấp môi một chút . Cà phê dở và đắng như cõi lòng anh đang đắng.

Anh cười đau đớn:

– Phải chi anh chết ngày hôm ấy , nơi xó xỉnh đó có lẽ hay hơn là sống để quay về.

Nước mắt Ngọc Tuyền dâng trào:

– Anh đang trách giận em đó sao ?

– Anh đâu dám . Anh trách định mệnh nghiệt ngã thôi . Ở ngoài ấy

khí hậu thật khắc nghiệt , nhưng anh vẫn luôn động viên mình , hãy vì tương lai của chúng ta . Trong thâm tâm anh , từ đêm em trao thân cho anh , anh vẫn luôn xem em là vợ của anh.

Quân nuốt nước mắt:

– Và cho đến lúc bị bắn ngã gục , từng thấy người đè lên anh , máu chảy mùi tanh nồng , anh vẫn luôn bảo mình : Anh không có quyền chết, anh phải trở về . Bằng sức mạnh phi thường ấy , anh đã sống . 1 cánh tay bị cưa bỏ đau đớn , anh vẫn cố gắng vượt qua tất cả.

Nhưng điều ấy thành vô nghĩa khi anh trở về.

Nước mắt Ngọc Tuyền dâng lên , cô hết còn ghìim nổi . Cô lao tới và ôm choàng lấy anh từ phía sau , gục đầu lên vai anh và khóc ngất:

– Quân ơi! Em có lỗi với anh ..

Quân ngập ngừng rồi quay lại , anh đưa tay sờ lên mặt cô . Từng đường nét nhưng nhớ ghi sâu đậm vào trái tim anh chưa hề lãng quên , anh ôm chầm lấy cô:

– Anh không giận em đâu.

Cả 2 ôm chặt lấy nhau , họ cảm nhận được nhịp đập trái tim của nhau như của đêm huyền diệu ấy , đêm trăng mật có lẽ đến suốt đời không quên.

rồi anh đẩy nhẹ cô ra , nghiêm mặt:

– Anh muốn biết 2 đứa con của em , nó là con ai ? Lần trở về trước , lúc ấy em đi sinh . Lần ấy anh rất muốn gặp em , nhưng Thạch đã ngăn anh lại . 1 năm trời qua với anh là 1 cực hình.

Ngọc Tuyền cắn mạnh môi tưởng chừng rướm máu . Trước khi cô đến đây , Thạch đã quỳ dưới chân cô van xin , xin đừng nói sự thật . Đã đến lúc anh đòi hỏi ở cô sự trả ơn . 1 sự thật nói ra không có ích lợi gì hết . Cô không thể trở lại với Quân và cũng không thể giao con

mình cho Quân . Rồi anh sẽ quên cô, anh sẽ cưới vợ , có những đứa con xinh xắn . Có thể quá bất công và tàn nhẫn với anh . Cô đã phụ bạc anh , dù lòng cô không hề muốn . Thôi thì cứ để anh nghĩ cô là 1 con người xa mặt thì cách lòng .

Không thấy Ngọc Tuyền trả lời , Quân nóng nảy lắc vai cô:

– Nó là con anh phải không ? Thành Trung rất giống anh .

Ngọc Tuyền lùi lại , nước mắt trào ra trên má cô:

– Không phải . Nó là con anh Thạch Bé Hằng cũng vậy . Lúc đi tìm anh và biết anh không còn nữa , trong 1 lúc yếu lòng , em đã ngã vào vòng tay anh ấy . Tha thứ cho em ..

2 tay Quân nắm lại , tim anh đau như xé . 1 sự thật phủ phàng . Ngọc Tuyền đã có 1 mối quan hệ ngay khi tin anh đã chết.

Đón mặt! Anh hít mạnh không khí vào buồng phổi mình , lặng im cúi đầu . Cô đã trao thân cho anh dễ dàng thì tại sao không thể trao thân cho Thạch ? Anh đứng lên và thấy lòng mình chợt thanh bình . Anh sẽ không nuối tiếc ân hận gì cả. Từ nay , đường ai nấy đi , không còn gì để lưu luyến.

Anh bước ra cửa , tiếng nấc nghẹn sau lưng không còn làm anh xúc động nữa . Vĩnh biệt!

oOo

– Anh Q! Như thế nào rồi ?

Như 1 cành cây hết còn sinh lực để chống chọi lại với phong ba , Quân ôm choàng lấy Hoàn Châu . Anh gục mặt trên tóc cô mà khóc , khóc như 1 đứa trẻ.

Không có câu trả lời , chỉ bấy nhiêu đấy thôi , Hoàn Châu hiểu rằng cô sẽ có Quân , và cô chính là cái phao cho anh bám víu lấy .

Qua cơn xúc động , Quân buông Hoàn Châu ra:

– Xin lỗi em , anh yếu đuối quá phải không ?

Hoàn Châu chớp mắt ngậm ngùi:

– Ở vào hoàn cảnh anh , ai cũng vậy thôi . Hãy quên đi anh Q! Ngày trước khi họ cưới nhau , em đã từng đau khổ như thế đó và em đã buông xuôi cuộc đời em . May là có anh đã cứu vớt em . Hãy quên họ đi , anh còn có em . Em sẽ xoa dịu vết thương lòng cho anh.

Hoàn Châu hôn lên mặt Quân , những nụ hôn yêu thương . Cô vuốt ve gương mặt anh:

– Em yêu anh , em nhất định mang niềm vui cho anh . Anh uống rượu nhiều lắm rồi phải không ?

Nỗi đau và rượu như bào mòn cả tâm hồn Quân . Anh để mặc cho Hoàn Châu vuốt ve anh , như tìm chỗ trú ẩn cho tâm hồn mình . Còn gì nữa đâu ? Nỗi đau của 1 năm về trước lại bời bời giãy vò anh.

Quân nhắm mắt lại , Hoàn Châu dìu anh vào giường , cô cởi giày và cởi áo cho anh và cởi cho chính cô . Bây giờ 2 thân thể thật gần nhau , nỗi đau thương trong tâm hồn Quân bị đẩy lùi bởi niềm căm giận . Quân vùng lên trên thân thể? Hoàn Châu . Anh muốn quên hết. Chiều nay rời chỗ hẹn với Ngọc Tuyền , anh đã uống rượu thật nhiều để quên.

1 thân thể ấm nóng quynh rũ như của đêm trăng xa xưa ấy . Quân buông trôi theo cơn mê kỳ lạ của 1 lần trong đời lại đến :

– Anh có khinh em không , anh Quân ?

Quân đốt điếu thuốc gắn lên môi . Anh đã qua cơn say để trở về với hiện thực . Anh rít 1 làn thuốc cho khói bay lên cao:

– Tại sao anh lại khinh em ? Em và anh đều là những kẻ bị phải bội kia mà . Từ nay em là vợ anh , anh sẽ xem mẹ em như là mẹ của anh.

Suýt chút nữa Hoàn Châu hét lên vì mừng . Làm vợ. Quân , còn hạnh phúc nào bằng là mơ ước của cô . Hoàn Châu quá sợ những ngày sống trong kiếp sống "tiền người cửa trước và đón người cửa sau".

Cô hôn lên khắp mặt Quân :

- Quân ơi! Em yêu anh:
- Chúng ta sẽ không nhắc gì hết đến chuyện quá khứ , em đồng ý không ?

Hoàn Châu gật khẽ , cô rướn người lên để tìm môi Quân . Đôi làn môi lại gặp nhau , nhưng chỉ có đam mê và cần lấp vào khoảng trống cho nhau chứ không là tình yêu . Tình yêu đã bay đi xa , và theo giọt nắng cuối ngày tan loãng vào hư vô .

oOo

- Ngọc Tuyền!

Thạch bật dậy như 1 cái lò xo . Anh mừng cô trở về , nhưng lòng không khỏi xốn xang đau . Mắt Ngọc Tuyền sưng đỏ, chứng tỏ cô đã khóc rất nhiều.

Họ nói gì với nhau ? Gương vỡ lại lành rồi ư ?

Ngọc Tuyền lách mình qua đi vào trong với 2 con . 2 đứa trẻ nhìn thấy mẹ vội ôm chặt lấy.

Mùi hương và hơi ấm của con giúp Ngọc Tuyền định tỉnh để đi qua cơn bão của lòng . Cô lẳng lặng lo cho con:

- Sao em không nói gì với anh vậy Tuyền ? Em giận anh đó à ?
- Lúc em đi sinh nằm ở bệnh viện , anh Quân tìm em , sao anh nỡ giấu em ?

Thạch cúi đầu:

- Anh sợ mất em:

– Anh có nghĩ đến cảm giác của em , khi anh vừa thi ân với em vừa tàn nhẫn cắt đứt tình yêu của em không ? Em phải cư xử với anh như thế nào đây ?

Ngọc Tuyền muốn nói cảm giác của cô thật hụt hẫng , thật đau đớn . Anh thừa biết là cô rất yêu Quân , vậy mà khi Quân quay trở về , anh tàn nhẫn xua đuổi Quân đi xa để chiếm hữu cô . Anh vô tình hay cố ý đi nữa , hành động ấy của anh đã làm cho cô quên hết ân tình của anh dành cho cô , để chỉ còn là 1 nỗi đau ray rứt . Cô cư xử tệ bạc với Quân , trong lúc hoàn toàn lòng cô không muốn.

Thạch rụt rè ôm qua vai Ngọc Tuyền :

– Anh xin lỗi ..

Lời xin lỗi trong lúc này có mang lại được gì cho Ngọc Tuyền ? cô ngồi lặng câm , không nỡ từ chối bàn tay Thạch đang ôm qua vai cô , vì dù sao anh cũng từng vì cô mà làm tất cả.

1 áng mây mù hình thành chung quanh, lòng Ngọc Tuyền bi thương và lạnh lẽo . Đối với Quân , cô là kẻ phụ tình . 2 đứa con của anh ở đây , giọt máu anh gởi cho cô mà anh lại không có quyền biết đến . Nước mắt Ngọc Tuyền tuôn rơi trong đêm dài.

Trên chiếc ghế bố , Thạch cứ trở mình . Chung quanh anh lạnh quá , không gian sao thật lạnh lẽo.

oOo

– Hãy ngồi xuống đó!

chưa bao giờ ánh mắt bà Hai lại nghiêm khắc đến thế . Buổi tiệc sinh nhật ngày hôm qua , Quân xuất hiện và những lời đàm tiếu , làm cho bà cứ phải nhìn lại 2 đứa trẻ.

Ngọc Tuyền sợ hãi trước ánh mắt kia . Cô ôm 2 con vào lòng , mặt cúi gằm xuống:

– Mẹ muốn cả 2 xác nhận , 2 đứa bé này là con ai ? Nếu không , mẹ sẽ đưa đi xét nghiệm máu . Người ta bàn tán um sùm , mẹ nhục lắm.

Thạch nhìn lên , giọng anh cương quyết:

– Người ta đồn đãi bàn tán thì cứ mặt họ. Thăng Trung và bé Hằng là con của con.

Nãy giờ ngồi im , bây giờ Minh Tâm mới lên tiếng:

– Thì mẹ cứ đi thử máu cho rõ trắng đen đi , nếu thực sự 2 đứa nhỏ là con anh Thạch , mẹ mang kết quả ấy dán vào miệng họ. Sao , anh Thạch, chẳng lẽ anh không dám nhìn vào sự thật ?

Thạch lạnh lùng:

– Mày im đi ! Chuyện của tao , tao tự biết lo liệu . Nếu như mẹ sợ miệng đời gièm pha, con sẽ đi ở riêng:

– Ở riêng?

Câu nói của Thạch như ngọn lửa được đổ vào dầu , bà Hai lồng lộn lên:

– Thì ra mày xem nó quan trọng hơn mẹ mày . Vậy thì đi đi! Tao không chứa thứ con bất hiếu như mày.

Ngọc Tuyền gạt nước mắt . Có lẽ đã đến lúc cô nên bước ra khỏi cuộc đời Thạch , giữa anh và cô đâu thể gọi là tình yêu . Cô ngẩng lên:

– Con xin lỗi mẹ. 2 đứa bé này là ..

Thạch hốt hoảng bật dậy:

– Em định nói điên gì vậy hả?

Ngọc Tuyền ghen ngào:

– Em rất cảm ơn tình cảm anh dành cho em , nhưng đã đến lúc em không nên lợi dụng lòng tốt của anh . Bé Hằng và Thăng Trung là con em , chúng ta chỉ là đôi vợ chồng giả ..

Thạch bịt miệng Ngọc Tuyền lại , nhưng đã quá muộn , cô đã nói ra sự thật mà chỉ có cô và anh biết mà thôi . Anh giận dữ hét:

– Trước là giả, nhưng bây giờ là thật . Em muốn bỏ anh để về với Quân hay sao ?

Bà Hai từ sựng sốt chuyển sang giận dữ . Hoá ra lâu nay bà bị lừa gạt . Bà đã xem 2 đứa trẻ kia như chính máu thịt của mình . Bà đã làm cái việc "quà quạ nuôi con tu hú". Nhục . nhục ời là nhục.

Chỉ tay ra cửa , bà quát toáng lên:

– Đi! Đi khuất hết đi! Không đi tao sẽ ném đồ ra sân . Đồ hư thôi , dơ bẩn!

2 đứa nhỏ nghe tiếng quát của bà nội sợ hãi khóc ầm lên , 1 cảnh tượng ảm ỉ .

Thạch đứng lên:

– Vâng , con sẽ đi:

– Mà ở lại! Còn mẹ con nó phải đi!:

– Ngọc Tuyền đã là vợ của con , 2 đứa trẻ này tuy con không tạo ra nó nhưng công dưỡng dục còn hơn cả ợn sinh thành , con phải có bổn phận với vợ và con của con:

– Đồ bất hiếu! Mà đi đi!

Ngọc Tuyền lôi anh lại , không cho nói nữa . Điều cuối cùng duy nhất cô phải đi vậy thôi.

Dắt 2 con về phòng mình , Ngọc Tuyền bỏ hết quần áo vào vali.

Thạch lo lắng:

– Mẹ giận nói vậy , chứ em muốn đi đâu ?

– Em về nhà ba mẹ em . Anh Thạch! Muốn hay không , đã đến lúc em không nên bắt anh phải vất vả vì mẹ con em:

– Tại sao lại vất vả? Chưa bao giờ anh phân biệt chúng nó là con

của em hay của anh . Ở lại đi Tuyền!:

– Không được đâu anh:

– Nếu em đi , anh đi cùng với em . Tạm thời về nhà em , anh sẽ thu xếp chỗ ở cho mẹ con em.

Mũi lòng vì Thạch vẫn nặng tình với mình , Ngọc Tuyền ngả vào lòng anh nức nở. Ân tình này , cô có muốn dứt bỏ cũng không được . Con bé Hằng rất yêu Thạch, chỉ cần 1 ngày anh đi vắng là nó không chịu ăn , không chịu ngủ. Rồi bỏ anh không phải điều dễ dàng , khi mà 1 năm qua sự có mặt của anh trong đời mẹ con Ngọc Tuyền như 1 rễ cây vững chắc , ăn sâu vào lòng đất.

Anh ôm lấy cô:

– Anh biết em còn yêu Quân . Anh nhìn nhận có lỗi, nhưng thật sự anh yêu em , Tuyền ạ.

Ngọc Tuyền úp mặt vào vuông ngực rộng . Cô không còn con đường nào để đi hơn là đi con đường cô đã chọn.

oOo

– Quà của mẹ đây!

Quân vui vẻ đặt vào tay bà Hoan chiếc túi xách to:

– Tháng này trời bắt đầu lạnh , con thấy mẹ mặc phong phanh nên con mua đó . À! Mẹ còn tiền thu vật không ?

Bà Hoan cảm động:

– Mẹ còn . Con đối xử với mẹ tốt thật đó Quân . Mẹ cảm ơn con:

– có gì đâu hả mẹ. Mẹ là mẹ của Hoàn Châu , thì cũng như là mẹ của con.

Quân mở ví đưa cho bà nắm tiền:

– Mẹ giữ lấy mà tiêu:

– Cảm ơn con.

Ân tình của Quân khiến bà muốn rơi nước mắt . Từ 1 đứa trẻ mồ côi cho đến lúc giàu có , Quân vẫn bình dân, luôn đối xử tốt với mọi người.

Hoàn Châu đi xuống , cô sà lại ôm cô? Quân :

- Em cứ tưởng là ngày kia anh mới về:
- Xong công việc , anh về sớm . Nhà có gì lại không em ?
- Dạ không .

Quân đi lên lầu . Anh đang lấy niềm vui kiếm tiền để lấp đi khoảng trống trong tâm hồn mình.

Khép cửa phòng lại , Hoàn Châu giúp anh cởi áo . Cô vừa máng áo lên móc , vừa vui vẻ hỏi:

- Anh mua gì cho mẹ vậy ?
- Thấy áo len đẹp , anh mua cho mẹ. Em lấy giùm anh bộ đồ , anh đi tắm , người anh đang đầy bụi:
- Dạ.

Soạn cho Quân bộ quần áo , Hoàn Châu mang vào phòng tắm .

Quân còn mê mải xem mấy tờ báo:

- Nước đầy bồn rồi , đi tắm đi anh:
- Cám ơn em nghe.

Hoàn Châu nhăn mặt:

- Chúng ta là vợ chồng mà anh cám ơn em , có phải khách sáo quá không ?

Quân mỉm cười hôn nhẹ lên má vợ:

- Thôi, anh đi tắm!

Hoàn Châu phụng phịu:

- Anh hôn em chẳng tha thiết gì cả.

cô ôm qua cổ anh và gắn môi mình vào môi anh:

– Em yêu mình.

Quân chớp mắt:

– Buông anh ra đi , người anh bụi lấm:

– Em muốn ôm anh hà . Anh cứ bỏ em mà đi hoài . 1 tháng 30 ngày vợ chồng mình được gần nhau bao nhiêu ngày hả anh ? Chúng ta chưa có con , tại sao không tận hưởng hương vị của tình yêu ?

Như biết lỗi , Quân đứng yên anh hôn lại cô . Cô mơ tưởng đến quá khứ làm gì nữa , 2 nẻo đường đời đã thực sự chia xa.

Bàn tay Hoàn Châu nhẹ vuốt ve , cô biết cách trấn áp những ý nghĩ trong anh , để dẫn dắt anh vào cơn mê đắm . Trong 1 phút xúc động nhất , anh ghi chặt lấy cô:

– Hãy cho anh 1 đứa con.

Hoàn Châu giật khễ người . Cô nhớ đến bảo xét nghiệm mình nhận được . 2 đứa bé cùng nhóm máu với Quân . 2 đứa con song sinh ấy là của Quân . Quân sẽ phát hiện . Anh sẽ bỏ cô chẳng ? Hoàn Châu gục mặt lên vùng ngực rộng của Quân . Ngày mai . ngày mai đối với cô chẳng xán lạn chút nào.

oOo

Nhè nhẹ gỡ tay bé Hằng đang ôm qua cổ mình , Thạch nằm xê người ra . Xong anh tấn cái gối ôm vào tay nó:

– Ba ời! Con bé mê ngủ gọi ba thôi . Thạch mỉm cười hôn nó . Anh bước nhẹ nhàng xuống giường và đến giường thẳng Trung nằm , anh bế nó sang nằm chung với bé Hằng.

Ngọc Tuyền giật mình thức giấc . Suốt ngày chạy chợ nên cô ngủ mê mệt . Thấy Thạch vạch mí mùng chui vào , cô nằm xích vào trong nhường chỗ cho anh . Anh nằm xuống và ôm cô vào lòng . Trong lặng lẽ của đêm tối , anh hôn cô và nhẹ vuốt ve thân thể cô:

- Anh làm em thức giấc à ?
- Nghe nói cơ quan anh sắp giảm biên chế phải không ?
- Ủ. Số tiền được lãnh chắc chừng hơn 20 triệu , đủ cho em làm vốn nuôi con , anh có đi đâu cũng không lo:
- Anh đi đâu ?
- Anh nói ví dụ thôi mà.

Anh ngăn lời cô bằng nụ hôn . Sống trong cảnh khó khăn thiếu thốn , anh càng thấy thương cô hơn.

Từng nụ hôn như đáp tạ của anh đưa Ngọc Tuyền vào mê đắm . Chưa bao giờ cô cảm giác rung động như đêm nay . Bàn tay cô bấu mạnh trên vai anh , và lần đầu tiên cô gọi tên anh trong cảm xúc:

- Thạch!:
 - Hãy gọi tên anh nữa đi! Anh thích em gọi tên anh , Tuyền ạ.
- Ngọc Tuyền mỉm cười trong bóng tối , cô gọi tên anh thật nồng nàn:
- Ba ơi!

Bé Hằng trở mình gọi ba . Thạch đẩy vợ Ngọc Tuyền ra , nhưng rồi anh thì thâm vào tai cô:

- Con mới thôi.
- Anh ôm cô vào mình lần nữa . Tình yêu ngọt ngào và rung động mỗi lúc như cao mãi :
- Sao bé Trung nằm chỗ của ba vậy ?

Tiếng quát của bé Hằng vào buổi sáng tin mơ làm cho ca? Ngọc Tuyền lẫn ?Thạch thức giấc . Cả 2 nhìn nhau cười:

- A, em xí ba!

Bé Trung tụt xuống giường , nó leo lên giường Ngọc Tuyền nằm và ôm chầm Thạch. Lập tức bé Hằng cũng bật dậy chạy qua , nó ôm choàng lấy Tuyền:

– Chị xí mẹ.

Thạch sung sường ôm cả 3 mẹ con vào lòng:

– Chúng ta cùng chung 1 nhà tất cả con ạ.

Chợt anh quay sang Ngọc Tuyền:

– Anh nghĩ nên đưa con đến nhà trẻ em ạ. Ở nhà có khi mẹ bận việc , nhốt 2 đứa nhỏ trong nhà, anh không yên tâm chút nào:

– Từ từ hẵng tính đi anh . Chúng ta mới ra riêng, cái gì cũng thiếu.

Thạch hôn cả 3 mẹ con , anh mơ màng, Điều hạnh phúc nhất là anh có tình yêu của Ngọc Tuyền và anh bằng lòng với hạnh phúc mình đang có .

o0o

Buổi sáng uống vội vàng ly cà phê , Thạch vội đến cơ quan.

Sáng nay , anh nhìn mọi thứ trước mắt mình đều 1 màu hồng tuyệt diệu . Đêm qua . cái cảm giác rung động như động mãi trong tâm hồn anh.

Bước vào phòng làm việc , mặt Thạch tươi tỉnh so với những gương mặt đang bần khoản lo âu.

Thạch tươi cười:

– Lại lo vì việc công ty mình sáp nhập công ty thương nghiệp và giảm biên chế à ?

Người bạn nhăn nhó:

– Sao ông tỉnh dữ vậy ?

– Cùng lắm thì lãnh tiền về đưa cho vợ , và ở nhà coi con giùm cô ấy:

– Bộ ông dư lắm sao mà vui dữ vậy ?

Thạch cười to:

– Nợ phủ đầu thì có . Sáng ăn trứng vịt trưa ăn trứng vịt , tối ăn .

trứng gà . 2 đứa nhỏ ở nhà thêm sữa , 2 vợ chồng cũng đành cắt sữa của con luôn . Ông có lo cũng chẳng được gì đâu:

– Anh Thạch ơi , có điện thoại!

Thạch đi lại nhận máy , mặt anh tái xanh . Anh vừa rời nhà hơn 1 giờ đồng hồ thôi mà . Quăng vội ống nghe , anh lao chạy ra cửa:

– Anh Thạch! Chuyện gì vậy ?

Thạch quỳnh quáng lên xe nổ máy tuôn ra cửa . Anh nhìn thấy cột khói bay lên mà điếng cả người . Trời ơi! Giá mà anh có cánh anh bay lên rồi . Anh đã phập phồng chuyện để 2 đứa nhỏ ở nhà rồi . Tắt hết điện và bếp lửa , diêm quẹt để lên cao kia mà.

Mãi mê chạy xe với tốc độ cao , Thạch không thấy 1 chiếc xe chạy ngược chiều với anh và như chạy trốn.

Khói bốc cao ngùn ngụt , căn nhà của Thạch và Ngọc Tuyền đang nằm trong biển lửa . Xe cứu hoả chưa đến , người ta đang xúm lại tạt nước.

Còn Ngọc Tuyền , cô gào thét lên điên loạn đòi xông vào lửa , bé Trung và bé Hằng trong đó.

Thạch về đến , anh chỉ kịp quăng chiếc xe ngã lăn kềnh . Ngọc Tuyền khóc oà khi thấy Thạch:

– Anh Thạch! Bé Hằng và thằng Trung đang ở trong đó.

Thạch mím môi , anh tung mạnh người vào cánh cửa , có ai đó đang cố ôm Thạch lại . Anh gạt mạnh ra , lao vào lửa đỏ. 2 đứa bé đang đứng giữa làn khói mù mịt . Thấy Thạch, tụi nó khóc oà lên:

– Ba ơi ! Bé con ..

Khò lưng cho thằng Trung đeo lên cổ mình , Thạch dặn nó:

– Ôm cho chắc nhen con.

Anh bế bé Hằng xông vào lửa và chạy ra . Lửa nóng qua , anh kéo

thằng Trung xuống , dùng thân mình che chắn cho con , rồi bằng mình đạp trên lửa chạy đi . Khói mù mịt , Thạch cố căng mắt nhìn tìm đường ra:

– Đưa 1 đứa cho tôi.

Thạch trao vội bé Hằng cho người hàng xóm đứng ngoài , bước chân anh chưa kịp lao tới , 1 cây sà ngang trên nóc nhà rơi bổ xuống đầu Thạch. Anh hét lên kinh hoàng và dùng thân mình che cho thằng Trung.

Thạch cố mở mắt ra , nhưng 2 chân anh quỵ xuống , rồi không còn biết gì nữa . Lửa và khói mù mịt ..

Đêm Trăng Mập

Tập 2

Ngọc Tuyền kéo khăn lau nước mắt , cô đau đớn nhìn Thạch nằm thêm thiếp . Thạch đã mê như thế 2 ngày nay , vết bỏng nặng quá . Bé Trung và bé Hằng cũng bỏng, nhưng nhẹ hơn. 2 ngày nay , cơ quan rồi lảng giềng cho chút đỉnh tiền , nhưng có thấm vào đâu so với nhu cầu đang cần tiền mua thuốc cho Thạch. Ngọc Tuyền không muốn nhờ vả? Quân , nhưng nếu nhờ vả anh , cô còn biết trông vào ai . Thạch đã quên thân anh để cứu 2 con của Quân , đã đến lúc Quân phải gánh vác trách nhiệm nuôi con. Để cho mẹ trông nom 2 đứa bé , Ngọc Tuyền đón xe đi thành phố . Tất cả hy vọng cô chỉ còn biết trông mong vào anh , mong anh bỏ qua những lỗi lầm của cô và Thạch:

– Bà tìm ai ?

Cách ăn mặc luộm thuộm của Ngọc Tuyền đã làm cho người giúp việc xem thường . Mặt cô ta khinh khỉnh , Ngọc Tuyền thấp giọng:

– Tôi muốn gặp ông chủ hoặc bà chủ nhà này , cô làm ơn mở cửa.

Cô ta nhìn Ngọc Tuyền từ đầu đến chân , cất giọng hách dịch:

– Có chuyện gì vậy ?

– Chuyện quan trọng , phiền cô nói giùm cho , có Ngọc Tuyền ở quê lên tìm:

– Chờ đó đi!

Cô ta ngoe nguẩy đi chứ không chịu mở cửa cho Ngọc Tuyền vào .

Đứng bên ngoài nhìn vào , Ngọc Tuyền thầm chua xót . Liệu cô có sai lầm không khi không chịu nói sự thật ? Quân sống sung túc đầy đủ, còn 2 đứa con của anh cơ hàn . Muốn gửi con đi nhà trẻ cũng không đủ tiền , phải bỏ con ở nhà và khoá cửa lại . Nếu như Thạch không liều mình cứu sống con .. Ngọc Tuyền cả đời ân hận.

Thật lâu , để cho Ngọc Tuyền đứng dưới cái nắng chói chang , cô giúp mới trở ra:

– Bà chủ vừa thức dậy . Còn ông chủ đi Hà Nội không biết khi nào về.

Cô ta mở cánh cửa đủ cho Ngọc Tuyền lách vào , và chỉ cái ghế đá ở hành lang:

– Đợi 1 chút đi!

Lòng Ngọc Tuyền ngổn ngang trăm mối , cô không ngồi nổi . Người cô muốn gặp là Quân , còn Hoàn Châu , bây giờ cô đã là vợ của anh , liệu thói thường tình của đàn bà là ích kỷ đồ kỵ, cô có chịu đưa ra 1 số tiền lớn ?

– Ai đây ?

Bà Hoan ngăn người ra nhìn Ngọc Tuyền, cô kêu lên:

– Bác Hoan! Cháu là Ngọc Tuyền đây nè:

– Trời đất! Ngọc Tuyền đây sao ? Sao bây giờ cháu già và xấu dữ vậy ? Quần áo nhếch nhác .. Vào phòng khách ngồi đi cháu.

Bà dắt tay Ngọc Tuyền vào . Quay lại cô giúp việc , bà quát:

– Sao không chịu mời cô Ngọc Tuyền vào nhà rồi lấy nước uống ? Mày là cái thứ gì mà khinh thường người khác vậy ?

Ai mắng chứ bà Hoan thì phải biết , cô ả vội lui vào ngay . Hoàn

Châu yếu điệu đi xuống , mùi nước hoa từ người cô ngào ngạt.

Ngọc Tuyền chào bạn . Hoàn Châu quả thật đẹp và sang trọng .

Người ta thường bảo "người đẹp vì lụa", ở đây sự giàu sang càng tôn vinh nhan sắc của Hoàn Châu hơn . Cô chậm rãi bước xuống , trên cổ và bàn tay lấp lánh những hạt kim cương đắt tiền:

– Có chuyện gì mà Ngọc Tuyền mới sáng sớm đi tìm tôi vậy ?

– Có , có, Hoàn Châu! Cậu giúp giùm tôi . Nhà tôi bị hoả hoạn , anh Thạch bị thương rất nặng đang hôn mê - Ngọc Tuyền nói đến không kịp thở - Bé Trung và bé Hằng ..

– Bé Hằng và bé Trung thì liên quan gì đến chúng tôi ? Anh Quân cũng phải khó nhọc được mới kiếm được tiền , cậu đến gõ cửa làm nhà rồi . Sao cậu không đến cơ quan của anh Thạch ấy ?

Về mặt Hoàn Châu dừng dừng đến lạnh lùng 1 cách tàn nhẫn như họ chưa từng quen nhau , Ngọc Tuyền cố vớt vát hy vọng cuối cùng:

– Cơ quan của anh Thạch có cho , nhưng không đủ . Mình đến tìm cậu vì mình biết cậu có tiền . Mình sẽ trả cậu tiền sau khi anh Thạch và 2 đứa nhỏ bình phục . Mình sẽ kiếm tiền trả lại cho cậu , mình xin hứa .

Hoàn Châu châm biếm:

– Cậu sẽ trả cho tôi 1 năm hay 10 năm ? Tóm lại , tôi chỉ có thể giúp cậu tiền về xe mà thôi . Cậu về đi!

Hoàn Châu ném lên bàn 2 tờ năm chục ngàn , cô hát hàm nhìn mẹ:

– Mẹ đưa nó ra ngoài , rồi nhớ đóng cổng cho cẩn thận.

Ngọc Tuyền chết điếng . Sự sống của Thạch lẽ nào tiêu tan hy vọng rồi sao ? Cô không thể để cho anh chết . Anh đã quên thân anh để cứu 2 đứa con của Quân , và đây là nhà của Quân , tiền bạc của Quân , tài sản của Quân ..

Thạch ơi! Em đành có lỗi với anh.

Lao đến quỳ trước mặt Hoàn Châu , nước mắt Ngọc Tuyền ràn rụa:

– Hoàn Châu! Dẫu cậu là vợ anh Quân , nhưng cậu cũng 1 thời là bạn gái của anh Thạch. Cậu bỏ anh ấy , chứ đâu phải anh ấy bỏ cậu . Cậu hãy vì 1 chút tình cũ mà cứu anh ấy đi.

Hoàn Châu khoanh tay trước ngực lạnh lùng:

– Từ lúc tôi hiểu thế nào là mãnh lực của đồng tiền , tôi dạn lòng chớ tin ai và mềm lòng vì ai . Tôi sẽ không giúp anh ấy đâu:

– Được ..

Ngọc Tuyền cắn mạnh môi:

– Cậu không muốn giúp anh ấy chứ gì ? Được , mình đến đây không phải cốt gặp cậu , mà gặp anh Quân , vì 2 đứa bé song sinh đó là máu thịt của anh Quân . Tại sao mình và anh Thạch vội vã cưới nhau ? Mình tin là cậu hiểu . Vậy cậu hãy cứu anh Thạch, cứu 2 đứa bé .. Bây giờ mình không xin nữa , mà kêu gọi bốn phận lòng nhân đạo của cậu.

Hoàn Châu đứng đờ ra , cô đã suy đoán không sai . Là con của Quân . Nhưng rồi Hoàn Châu định tỉnh ngay:

– Tôi không hiểu cậu nói gì cả. Tôi sẽ giúp cậu 1 triệu , nhiều lắm rồi đó.

Quay lại cô giúp việc , Hoàn Châu ra lệnh:

– Theo tôi lên lầu lấy tiền đưa cho cô ta và không được mở cửa cho vào nữa . Nếu không , tôi sẽ đuổi việc chị.

Cô hất mặt nhìn Ngọc Tuyền:

– những lời cậu vừa nói thật trẻ con vô lý , tôi không tin cậu và cả anh Quân nữa . Tại sao trong ngày thôi nôi của chúng nó , anh Quân hỏi , cậu lại phủ nhận ? Cậu muốn làm tiền chúng tôi à ? Ấu trĩ, giả dối lắm Ngọc Tuyền.

Nãy giờ im lặng , đến lúc này không chịu được thái độ quá tàn nhẫn của con , bà Hoan khó chịu xen vào:

– Con cư xử như thế là không đúng rồi Hoàn Châu . Ngọc Tuyền là bạn của con , đâu phải xa lạ. 2 đứa từng chia chung 1 củ khoai , mặc áo chung , ăn chung . Lẽ ra con phải giúp nó . Hơn nữa , 2 đứa bé ấy là con của Quân ..

Hoàn Châu cắt ngang lời mẹ, cô nói như quát:

– Chuyện của con , con biết giải quyết , không cần mẹ xen vào . Mẹ tốt lắm sao ? Mẹ đã vì tiền mà bán rẻ con mình . Tốt nhất mẹ nên im lặng.

Hoàn Châu nện mạnh gót giày đi , mặc cho bà Hoan sửng sờ và mặc cho Ngọc Tuyền đau đớn và tuyệt vọng . Cô sẽ không cần tiền của

Hoàn Châu , cô đã gõ làm cửa rồi . Còn Quân , chắc gì anh chịu tin cô khi anh đang rất hận cô.

Ở bệnh viện , Thạch và 2 đứa nhỏ đang cần sự chăm sóc của cô .

Ngọc Tuyền đứng lên đi ra cửa . Lòng cô tan nát não nề.

Bà Hoan đuổi theo:

– Ngọc Tuyền! Cháu không chờ lấy tiền sao ?

– Dạ thôi bác ạ, số tiền đó cũng chẳng cứu được anh ấy . Có lẽ phần số anh ấy ngăn ngủi . Thằng Trung cũng phồng nặng ở chân , con cần trở về:

– Hãy đợi bác! Nhớ đừng đi đó!

Bà lôi Ngọc Tuyền vào phòng mình , mở tủ rút hết tiền trong tủ dúi vào tay cô:

– Cháu cầm lấy đi , không được từ chối . Đây là tiền bác cho thằng Trung . Gượng đã! Chờ lấy tiền của Hoàn Châu , nó là 1 con quỷ sát đá rồi , nhưng cũng đừng tự ái trong lúc này cháu ạ.

Cảm động Ngọc Tuyền nấc lên , cô nói tiếng cảm ơn mà nói không thành lời.

oOo

Xuống xe đồ và lên xe thò , Ngọc Tuyền nóng nảy hỏi người tài xế . Ruột gan cô nóng như hơ . Cho dù số tiền của bà Hoan cho không là bao , nhưng có còn hơn không , nó có thể phần nào giúp anh Thạch chống chọi lại tử thần.

Thằng Trung đang khóc nhè nhệ vì cái chân đau . Ngọc Tuyền lao vào , người đầy bụi đường và mồ hôi , cô chỉ biết ôm lấy đầu con vỗ về:

– Trung! Ngoan nào con .. Con xem chi. Hằng ngủ ngon chưa:

– Bé Hằng đang sốt , y tá vừa lấy nhiệt độ, gần 39 độ lặn đó - Bà Phát buồn rầu nói.

bao nhiêu âu lo và sóng gió dường như muốn đổ lên hết đôi vai yếu ớt của Ngọc Tuyền . Cô vuốt ve gương mặt con gái mà ứa nước mắt . Lẽ nào ông trời trừng phạt cho sự sai lầm của cô , khi không cho Quân nhận con ? Nước mắt Ngọc Tuyền rơi nhanh trên tóc con.

Bà Phát cũng khóc theo:

– Lẽ ra mẹ không nên bỏ chúng nó ở nhà 1 mình . Tất cả tại mẹ.

Chúng nó có mệnh hệ nào , mẹ cũng chết theo nó:

– đừng nói như vậy mẹ ơi . Là tại con , tại con ..

Đang nói Ngọc Tuyền vội bưng mặt , cô thấy chóng mặt quá . Suốt ngày nay cô có ăn uống gì đâu , lo lắng chiếm mất tất cả:

– Con làm sao vậy Tuyền ?

– Con chóng mặt quá . Có lẽ con đói thôi:

– Để mẹ pha cho con 1 ly sữa.

Ly sữa nóng giúp Ngọc Tuyền tỉnh táo lại 1 chút , cũng là lúc cô nghĩ đến Thạch. Anh còn nằm ở phòng cấp cứu . Cô ngồi dậy ngay:

– Con chưa khỏe lại , định đi đâu đó Tuyền ?

– Con sang phòng anh Thạch.

Lần theo vách tường , Ngọc Tuyền đi lên phòng cấp cứu . Cô chỉ đứng được bên ngoài nhìn anh chập chùng trong cơn mê mà nước mắt cứ tuôn dòng.

oOo

Hoàn Châu giận dữ xô mạnh cửa phòng , cô nói như hét:

– Con Huệ nói mẹ cho Ngọc Tuyền rất nhiều tiền . Mẹ có tấm lòng hào hiệp từ lúc nào vậy ?

Trước câu hỏi châm biếm của con gái , bà Hoan không giận . Tại bà làm mẹ không ra gì , cho nên bây giờ Hoàn Châu có đối xử tệ bạc , bà cũng cam chịu.

Bà ngược lên nhìn Hoàn Châu:

– Mẹ nhìn nhận là mẹ sai , khi vì hoàn cảnh nợ nần bức bách , mẹ đã bán con cho ông Cát Đăng . Nhưng con không nên vì lòng thù hận mà cư xử bất công với mọi người.

Hoàn Châu lạnh lùng:

– Chính cuộc đời đã dạy con như vậy đó . Và cả mẹ nữa , mẹ chẳng những nhận tiền của Cát Đăng mà cả tên Phước . Hắn đâu có xem con là người.

Cô vạch cúc áo lên ngực mình và kéo váy áo ngủ lên hằn học:

– những vết thẹo ghê tởm này trên thân thể con , mẹ có biết vì sao không ?

– ..

– Sau khi thỏa mãn thú tính , tên Phước không ngần ngại tí tàn thuốc vào người con . Hắn thích thú nhìn da thịt con cháy , nhìn con oằn oại đau đớn .. Lúc đó mẹ đang ở đâu hả? Mẹ ở trong 1 sòng bạc đồ đen nào đó đang sát phạt , phải không ?

Bà Hoan rơi nước mắt:

– Mẹ xin lỗi con . Mẹ đã ăn năn lắm rồi . Chính vì thế mẹ thề bỏ hết bài bạc . Thắng Quân cho bao nhiêu tiền , mẹ cất hết . Quân là người tốt , nó cứu vớt con , con phải biết ơn mà cứu 2 đứa con của nó chứ:

– Con không cứu . Sau này con sẽ có con với anh ấy , tiền bạc của anh ấy là của con con , chúng nó còn sống , chúng sẽ phân chia tài sản . Con muốn những đứa con của anh Quân phải chết.

Bà Hoan kinh hãi nhìn Hoàn Châu . Cái vẻ độc ác và lời nói kia làm cho bà sợ hãi . Hoàn Châu điên rồi , cuộc sống ô nhục ngày xưa đã

thực sự biến đổi đứa con gái hồn nhiên ngây thơ của bà , và bà chính là tên thủ phạm.

Hoàn Châu hăn học:

– Con cấm mẹ nói bất cứ điều gì với anh ấy . Con vừa điện thoại đến bệnh viện .. Hà .. hà ..

Hoàn Châu cười thành tiếng:

– Chi phí điều trị cho thằng Trung , bé Hằng và Thạch lên đến cả trăm triệu .. Tất cả chết hết đi . Mười ngày nữa anh Quân mới về , mẹ hiểu chứ ?

Hoàn Châu bỏ đi , bà Hoan đứng chết đĩnh . Lúc này bà ân hận làm sao . Chưa bao giờ bà hỏi Quân số điện thoại di động của anh . Mà hỏi để làm gì ? Bây giờ phải làm sao đây ?

Đi qua đi lại , ruột gan của bà như có trăm ngọn lửa đang bùng cháy.
oOo

3 ngày trôi qua, đầu óc của bà Hoan như chột tỉnh khi mà Quân vẫn chưa về . Bà cuống cuống chạy đi và đến gõ cửa âm âm nhà người tài xế lái xe cho Quân :

– có chuyện gì vậy bà chủ ?

Tài xế Tư mở rộng cửa cho bà Hoan bước vào . Anh ân cần rót nước trà mời bà.

Bà Hoan xua tay:

– Tôi hỏi cậu chuyện này thôi . Số là Quân có cho tôi số điện thoại của nó , nhưng tôi đã làm mất . Nay nhà có việc cần , con Hoàn Châu lại đi Đà Lạt , cậu có thể cho tôi biết số điện thoại của ông chủ cậu được không ?

Tư tươi cười:

– Tưởng chuyện gì , để cháu ghi ngay số điện thoại của anh Quân cho bác.

Cầm được số điện thoại của Quân , bà Hoàn thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên , bà cẩn thận dặn:

– Cậu đừng nói gì với con Hoàn Châu nhà tôi nhé:

– Dạ, cháu sẽ không nói.

Từ giã Tư , bà Hoan đi luôn ra quầy điện thoại . Sáng nay Hoàn Châu đi Đà Lạt chơi , cho nên bà có thể an tâm gọi điện cho Quân :

– Alo .

Tiếng của Quân ! Bà Hoan mừng quýnh:

– Mẹ đây Quân:

– Có chuyện gì vậy mẹ ?

– Mẹ nói văt tắt thôi . Con về ngay để giúp Ngọc Tuyền và 2 đứa con của con , chúng nó đang rất nguy kịch và ca? Thạch nữa . 2 đứa nhỏ

là con ruột của con đó . Về ngay kẻo không kịp . Mẹ giấu Hoàn Châu điện thoại cho con đó.

Quân sững sốt , anh từng linh cảm như thế mà:

– Alô , con còn nghe chứ Quân ?

– Dạ, con sẽ lập tức về ngay.

Quân sung sướng đến độ gần như nghẹt thở . Là con của anh . Cảm ơn thượng đế . Tắt điện thoại , Quân lao ra ngoài như cơn lốc.

oOo

Ngọc Tuyền tuyệt vọng đứng bên ngoài. Tính mạng của Thạch đang như chỉ mảnh treo chuôn g. những biến chứng xảy ra từng ngày từng giờ . Bình oxy lên xuống những nhịp thở bất thường.

Tì tay vào tấm cửa kính , Ngọc Tuyền bờ phờ nhìn vào Thạch nằm đó bất động , tấm khăn phủ hờ hững trên thân thể đầy vết bồng rộp của anh . Đã 1 tuần , anh vẫn chìm trong cơn mê chập chùng.

Anh không được chết Thạch ơi . Xin hãy cứu anh ấy . Nhưng hình như ông trời không nghe tiếng van xin của Ngọc Tuyền.

1 bàn tay đặt lên vai Ngọc Tuyền , cô thờ ơ quay lại và sững sốt:

– Anh Quân !

Là Quân , anh đã đến ! Anh xót xa nhìn Ngọc Tuyền . Cô ốm quá , và già đi so với lần gặp nhau cuối cùng , khi cô nói với anh 2 đứa con sinh sinh không phải là con của anh:

– Thạch như thế nào rồi ?

– Bác sĩ nói hy vọng còn sống mong manh lắm . Huyết áp cao , tim lớn nên thở rất khó . Em chết mất , anh Quân ơi . Anh Thạch đã hy sinh thân anh ấy cứu con của chúng ta :

– Mẹ của Hoàn Châu đã gọi cho anh . Anh sẽ tìm bác sĩ giỏi để cứu anh ấy , em an tâm đi!

Anh dìu cô đi lại ghé ngồi xuống:

– 2 đứa nhỏ như thế nào ?

– Chân thẳng Trung chưa lành , còn bé Hằng đã bình phục , không còn sốt nữa . Anh không giận em vì em đã lừa dối anh hay sao ?

Quân lắc đầu:

– Anh đã suy nghĩ trên suốt quãng đường đi , và anh hiểu vì sao em và Thạch đám cưới vội vã.

Ngọc Tuyền lau nước mắt:

– Nếu anh ấy không cưới em , em chỉ có nước bỏ nhà đi để bảo vệ giọt máu của anh . Lúc đó em và anh Thạch đồng lòng rằng phải bảo vệ giọt máu của anh . Có lẽ là định mệnh . 2 đứa bé xinh quá , chính vì vậy mà anh Thạch trở thành ích kỷ với anh:

– Anh Thạch yêu cầu anh đi , trả bình yên cho em , tránh xúc động

cho em , và anh đã đi . Lúc đó anh đau khổ cùng cực:

– Anh có thể không tin em , nhưng có 1 điều em vẫn đợi anh , đợi 1 cách tuyệt vọng .. để rồi trong đêm làm giỗ anh lần thứ nhất , em đã ngã vào lòng Thạch, nói đúng hơn là sự đền đáp ơn nghĩa . Bây giờ thì cả đời em trả cũng không nổi:

– Đừng quá lo lắng , anh sẽ lo cho anh Thạch bằng tất cả khả năng của anh.

Quân lau nước mắt cho cô , anh ngập ngừng:

– Anh gặp con 1 chút nhé ?

Ngọc Tuyền đứng lên , giọng cô bi ai:

– Không ngờ anh gọi cho em 2 đứa con chứ không phải 1 , đã nghèo em lại càng nghèo hơn . Có 1 đôi lúc em muốn gặp anh để nói sự thật . Tim em vẫn cứ ray rứt khoắc khoải vì hình ảnh quay lưng đi của anh hôm ấy . Nhưng nghĩ đến Thạch , nếu như em nói ra sự thật là em xúc phạm anh ấy , cho nên em lại thôi.

Quân siết nhẹ vai Ngọc Tuyền:

– Anh hiểu mà.

Bà Phát đang bón sữa cho thằng Trung . Thấy Ngọc Tuyền , thằng bé cười phơí mấy cái răng sữa nhỏ xíu:

– Mẹ!

Quân ngây ngất , nó giống anh quá. Anh ngồi sụp xuống nắm tay cả nó và bé Hằng:

– Con tên gì, nói cho .. chú nghe với ?

Bé Hằng lanh lợi hơn , nó chen vào:

– Con tên bé Hằng , còn Trung tên bé Trung.

Câu nói ngây thơ của con làm Quân phì cười . Anh ôm nó hôn:

– Chú là ai vậy ?

– Bạn của ba mẹ con.

Nó sờ tay lên đôi kính cận của Quân đang đeo:

– Con mượn nha ?

Ngọc Tuyền nhăn mặt:

– Con hư quá đó , Hằng.

Cô giải thích với Quân :

– Thạch rất cưng nó , cho nên bướng lắm.

Quân ôm choàng 2 con , mùi hương của con khiến anh rung động ngất ngây . Chưa bao giờ anh cảm nhận được tình phụ tử đến ghen ngào trong timn mình . Anh mồ côi từ nhỏ, lớn lên trong sự yêu thương của mọi người , đó cũng chính là nguyên nhân anh cư xử tốt với bà Hoan , cách cư xử anh đã cảm hoá bà . Và giờ đây , anh hạnh phúc quá . Con của anh . Đứa con kết tinh của tình yêu đêm ấy .

o0o

Hoàn Châu hẳn học qua điện thoại:

– Anh đang ở đâu vậy?

Giọng Quân vẫn đầm ấm:

– Thì em cứ vui chơi đi , anh có trách em đâu:

– Anh có thấy anh bỏ em 1 mình gần cả tháng rồi không ? Có vợ chồng nào mà như vậy không . Em sẽ về Sài Gòn nội ngày mai đó:

– Xin lỗi , anh đang bận lắm:

– Anh Quân ! Chẳng nào anh mới về ?

Hoàn Châu hét lên , nhưng Quân đã tắt máy. Anh ta đang ở đâu vậy ?

Hoàn Châu giận dữ dần điện thoại xuống . Từ 2 tuần nay anh luôn nói với cô anh rất bận . Hay là anh ta .. lại gặp Ngọc Tuyền ? Ý nghĩ này làm cho Hoàn Châu hoảng sợ . Không , cô không thể nào mất Quân . Mất Quân cô sẽ mất tất cả, cuộc sống xa hoa , kẻ hầu người hạ, tiền đầy túi .. Tài sản của Quân là của cô , không ai có thể sẽ chia hay tranh giành . Hết gọi gã tài xế , Hoàn Châu ra lệnh cho anh ta chuẩn bị xe đi về.

Vừa về nhà , Hoàn Châu xộc ngay vào phòng mẹ:

– Châu!:

– Mẹ im đi , nghe con hỏi! có phải mẹ đã báo tin cho anh Quân là Ngọc Tuyền đi tìm anh ấy ?

Trước cơn thịnh nộ của con gái , bà Hoan gật đầu nhỏ nhẹ:

– Làm người , ăn ở phải có đạo đức 1 chút con ạ. Tiền của Quân có , nó phải lo cho con nó và đáp tạ ơn của Thạch.

Hoàn Châu rít lên chói tai:

– Mẹ im đi! Mẹ hại con rồi . Suốt đời mẹ chỉ biết hại con gái của mình , vậy mà mẹ mở miệng là nói đạo đức . Đồ đạo đức giả! Mẹ hãy đi đi , tôi không muốn thấy bà nữa.

Hoàn Châu giận dữ quật đồ nát tung tóe những thứ trong phòng mẹ. Cô gần như điên lên bỏ viễn ảnh sẽ bi. Quân bỏ rơi . Cô hầm hầm quật tháo và đập phá.

Quân đang ở cạnh Ngọc Tuyền và 2 đứa con , họ sẽ nối lại cung đàn dang dở, khi mà Thạch không còn sống . Anh sẽ ly hôn với cô.

Không bao giờ cô chịu ly hôn . Trước cơn thịnh nộ của Hoàn Châu , bà Hoan ngồi im lặng . Bà không buồn cũng như không tin Quân bỏ?

Hoàn Châu , khi bà đã xem trọng anh hơn con gái mình.

Quật nát hết mọi thứ , Hoàn Châu vùng lên .. Cô sẽ đi tìm họ.

o0o

1 mặt , Quân tìm bác sĩ giỏi và lo chuyển Thạch về thành phố . 1 mặt

, Quân đưa tiền cho ông Phát cất lại nhà . Còn bao nhiêu thời khắc còn lại , Quân dành hết cho 2 con.

Đặc biệt hôm nay thằng Trung thật đẹp trai trong bộ đồ soọc mới . Cái chân hầy còn đau , nên Quân bắt nó ngồi 1 chỗ . Con bé Hằng xinh xắn với chiếc váy đầm trắng . Nhìn nó mà Quân nao lòng , nó có đôi mắt to và đen lấp lánh như mắt Ngọc Tuyền.

Nó xoay người làm duyên:

- Con đẹp không ba ?

- Không ai đẹp bằng con gái của ba hết . Bé Hằng số một.

Nó nhảy vào lòng Quân và ngồi lên đùi anh . Thằng Trung ganh tỵ:

- Ba ôm bé Hằng , không ôm con:

- Ba ôm con nè.

Quân ôm nó vào lòng và hôn:

- Con phải gọi chi. Hằng chứ không gọi là bé Hằng.

1 bóng đen đứng chắn trước mặt Quân , anh nhìn lên và cười:

- Hoàn Châu! Em về quê hồi nào vậy ?

Hoàn Châu mím môi giận dữ . Anh không ngạc nhiên cũng không hề e ngại sợ hãi khi cô tìm về và bắt gặp anh đang vui đùa với 2 đứa nhỏ. Anh xem thường cô quá rồi , khi cô là vợ anh , vợ hợp pháp.

Quân ngồi nhích qua , chừa 1 khoảng ghế đá cho Hoàn Châu:

- Em ngồi đi! Em xem , thằng Trung nó giống anh như đúc:

- Anh định nhân cơ hội này mà nhìn 2 đứa nhỏ à ?

Quân cau mày:

- Em nói gì khó nghe quá vậy ? Không biết thì thôi , chứ đã biết rồi thì dù Thạch bệnh hoạn hay khỏe mạnh , anh vẫn nhìn con. Nó là con của anh mà:

- Vậy còn Ngọc Tuyền , còn em ?

- Em vẫn là vợ anh.

Hoàn Châu hần học:

- Không phải mấy ngày nay , "cây đa cũ và bến đò xưa" à ?

- Tốt nhất là em nên vui vẻ.

Quân quay sang nói chuyện và đùa với 2 con , phớt lờ thái độ khó chịu của Hoàn Châu . Cô uất ức ngồi nhìn anh . Nếu hành động được , ắt cô cũng không từ , lôi 2 đứa nhỏ khỏi vòng tay Quân và đánh cho chúng 1 trận nên thân . Tiếc là cô không làm được gì hết , chỉ còn biết trơ mặt nhìn cha con Quân vui vẻ nói cười :

- Em về Sài Gòn đi . Ngày mai chuyển Thạch về thành phố , anh cũng về theo . À ! Hay em đến bệnh viện thăm Thạch đi . Anh vẫn còn hôn mê chưa biết gì cả:

- Anh về Sài Gòn , còn 2 đứa nhỏ này .. Chúng ở với bà ngoại phải

không ?

Quân lắc đầu:

– Không đâu . Bà ngoại chúng đang bận rộn với nhà cửa , nên anh quyết định mang nó về Sài Gòn.

Hoàn Châu bật dậy như cái lò xo:

– Mang chúng nó về Sài Gòn ? Em không đồng ý . Anh Quân ! Anh đừng quên em đã là vợ anh.

Quân hơi bất ngờ về thái độ của Hoàn Châu , tuy nhiên anh vẫn vui vẻ:

– Anh đâu có quên em là vợ anh . Nhưng 2 đứa bé này là con anh , anh đã từng mồ côi đói khổ vất vả, cho nên anh không thể bỏ mặc con của anh . Em hãy hoà đồng với chúng nó đi . Trẻ con nó sẽ yêu ngay với kẻ có tình yêu với nó.

Hoàn Châu lịm người cay đắng . Đúng ra cô không có quyền gì ngăn cấm anh lo cho con của anh , dù cô là vợ hợp pháp của anh . Tài sản, tiền bạc và nhà cửa là của anh , cô về với anh chỉ có 2 bàn tay trắng và 1 tấm thân đã nhuốc nhơ . Anh đã mang cô từ vùng bùn lầy lên đỉnh cao đầy ánh sáng , để có thể nhìn thẳng vào mọi thứ không e dè sợ hãi.

Biết cô ghen , anh ôm qua vai cô:

– Anh và Ngọc Tuyền chỉ còn là tình bạn thôi , dù rằng anh vẫn còn yêu cô ấy . Anh xin lỗi khi đã nói ra những lời này , có thể làm em buồn lòng.

Tức lắm , nhưng Hoàn Châu chỉ còn biết ngả đầu vào vai anh.

oOo

– Bà ngoại ơi , ông ngoại ơi ! Bái bai ..

Đó là câu nói Quân đã dạy . 2 đứa trẻ ngồi trên xe hồn nhiên vẫy tay chào ông bà ngoại.

Bà Phát lưu luyến:

– Lâu lâu về thăm ngoại nghe con.

Quân gật đầu chào 2 người rồi ra hiệu cho xe chạy đi . Bé Hằng đứng lên băng ghế , nó hớn hờ nhìn ven đường:

– Ba ơi! Cái cây nó chạy theo mình hả ba ?

Quân bật cười giải thích:

– Không phải đâu con . Xe chạy , nên con nhìn thấy xe chạy theo mình thôi.

Anh quay sang hôn con trai:

– Con buồn ngủ thì dựa vào ba ngủ nghe Trung.

Nó giống tính Quân nên ít nói , còn bé Hằng thì lú lo suốt ngày .

Hình như Ngọc Tuyền dạy nó hát , nên nó thuộc rất nhiều bài hát .

Nó hay hát bài hát:

"Ba thương con vì con giống mẹ.

Mẹ thương con vì con giống ba.

Cả nhà ta đều thương yêu nhau ..".

Mỗi lần nó hát , Quân cứ phải cười vì giọng ngọng nghịu của nó.

Hát chán , nó ngồi xuống chân Quân :

- Ba ơi ! Bà ngoại nói nhà ba ở "hành hố" hả ba ?

- Ủ:

- Vậy có ba Thạch của con không ?

- Ba Thạch bệnh nên còn nằm ở bệnh viện.

Thằng Trung xen vào:

- Ba ơi! Nó nhớ ba Thạch.

Quân vỗ về:

- Ủ, khi nào ba Thạch mạnh , ba sẽ dắt con đi thăm.

Hoàn Châu ngồi lặng thinh ở băng trước , cô khó chịu lắm mà cố ghì lại . Có 2 đứa con, Quân dường như quên hẳn cô.

Xe chạy êm , 2 đứa nhỏ dựa vào lòng Quân ngủ. Anh ôm 2 con thiú thiú ngủ theo chúng nó . Ngọc Tuyền là của Thạch, còn anh , anh chỉ cần 2 đứa con của mình . 2 con là báu vật , không gì có thể thay thế được . Sự hy sinh của anh thật công bằng.

Quân khép mắt lại . Anh đã về lại nơi tang tóc sau khi lành bệnh . Cái hố nguy trang trong bụi dúi cạnh bờ sông cỏ mọc lên xanh um , anh phải tìm mãi , và cuối cùng tìm được số vàng lần ấy anh đã lén chôn ở đó . Anh cầm khối vàng ròng trên tay hoan hỉ tìm về , nhưng con đồ đã tách bên sang sông.

1 điều chắc chắn Quân biết: anh không yêu Hoàn Châu , anh cần Hoàn Châu vì bởi tâm hồn đang hoang vắng lạnh lẽo.

oOo

Đang nắm bàn tay của Thạch bóp nhẹ nhẹ, chợt Ngọc Tuyền sống người , vì dòng nước mắt đang từ từ chảy ra từ khóe mắt của Thạch. Anh khóc ư ? Mừng quá Ngọc Tuyền chồm người lên sát gương mặt Thạch. Cô hồi hộp kêu khẽ:

- Anh tỉnh rồi phải không anh Thạch ? Tỉnh lại đi anh!

Nhưng đáp lại sự mừng rỡ của Ngọc Tuyền , Thạch vẫn nằm im lìm , lồng ngực nhấp nhô thật nhẹ. Không có gì cả. Ngọc Tuyền cố gọi:

- Anh Thạch! Mở mắt ra nhìn em đi anh.

Không có gì cả, Ngọc Tuyền tuyệt vọng khóc oà:

- Anh giận em đó sao ? Anh biết chúng ta nghèo mà , sở dĩ mà chậm chuyển anh đi điều trị vì chúng ta không có tiền , anh phải hiểu điều đó , mà mở mắt ra nói chuyện với em đi . 2 đứa con nhớ anh

lắm , nó cứ khóc đòi anh đó.

Vậy mà tàn nhẫn thật , Thạch vẫn lặng im chìm sâu vào vô thức . 20 ngày trôi qua , anh không 1 lần tỉnh lại , cơ thể cứ liên tục xảy ra những biến chứng.

Đứng nhìn Ngọc Tuyền gọi Thạch, Quân0 cảm được nước mắt . Anh không còn ý nghĩ ghen hờn hay đố kỵ, mà là 1 tình cảm thông sâu xa . Người nằm đó và sắp đi vào cõi hư vô , chết để cho 2 đứa bé được sống.

Quân đặt nhẹ tay lên vai Ngọc Tuyền , tiếng anh nghèn nghẹn:

– Em đừng quá đau buồn , Thạch sẽ tỉnh lại mà ..

An ủi là như thế , chứ Quân biết đã quá muộn để cứu Thạch. Vết thương phỏng nặng quá , lục phủ ngũ tạng đều tổn thương và cái chết chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhìn Ngọc Tuyền đau đớn vật vã , trái tim anh xốn xang . Anh đã làm hết khả năng của mình để giành Thạch lại với tử thần, nhưng đành bó tay . Gục mặt vào ngực Quân, Ngọc Tuyền khóc lặng lẽ:

– Làm sao cho anh ấy tỉnh hả anh ? Tại sao ông trời không để cho em chết thay cho anh ấy ?

Quân vỗ nhẹ vào đầu Ngọc Tuyền . Anh còn biết làm sao hơn nữa .

Định mệnh .. Định mệnh khắc nghiệt mà con người không thể nào vượt lên được , khi sự sống và cái chết thật cận kề nhau.

Chợt toàn thân Thạch run lên bần bật , màn hình kêu lên tín hiệu cấp cứu . Quân hoảng hốt đẩy Ngọc Tuyền ra , anh lao ra cửa gọi bác sĩ.

Toán y bác sĩ chạy ngay vào , họ mời cả 2 ra ngoài . Ngọc Tuyền gần như không còn biết gì nữa , cô bầu thật chặt vào cánh tay của Quân làm anh đau , nhưng anh không gỡ tay cô ra:

– Anh Quân ơi! Anh Thạch .. anh Thạch ..

– bình tĩnh lại đi Ngọc Tuyền !

Cánh cửa phòng cấp cứu xịch mở, vị bác sĩ phụ trách nghiêng mình buồn bã:

– Xin thành thật chia buồn, vì gia đình đưa bệnh nhân đến muộn quá . Ông Thạch đã ra đi.

Ra đi! Ngọc Tuyền kêu lên hãi hùng , cô lao vào và đứng lại sững sờ . Người ta kéo tấm drap trắng đậy mặt anh lại . Thạch đã vĩnh viễn ra đi ..

– Anh Thạch ! Không thể nào ..

Ngọc Tuyền quy xuống , toàn thân cô mềm oặt trong tay Quân. Anh vội vã bế cô nằm lên giường:

– Ngọc Tuyền ! Tỉnh lại em.

Mũi thuốc trợ tim giúp Ngọc Tuyền tỉnh lại . Cô bật ngồi dậy ngay .

Thạch đang nằm đó lặng im như từ 20 ngày qua , anh ra đi mà không nhìn cô lấy 1 lần , không nói với cô 1 câu . Tại sao vậy ?

– Tuyền!

Quânngăn Ngọc Tuyền lại , cô đẩy anh sang 1 bên , từ từ đến bên Thạch, bình tĩnh giờ tấm drap ra và nhìn Thạch . Gương mặt. Thạch xanh tái , mắt he hé mở .. Có phải anh lưu luyến vì chưa nói câu 1 lời nào từ biệt cô . Ngọc Tuyền đưa tay vuốt mắt anh , cô nhẹ hôn lên vàng trán vừa bắt đầu lạnh . Đôi dòng nước mắt cứ chảy lặng lẽ , cô không còn vật vã nữa , mà lặng im trong thế giới vô hình cùng với anh . Anh thật tàn nhẫn .. bỏ cô ra đi mà không có lời giã từ.

oOo

– Mày là quỷ, là yêu tinh .. Mày giết con tao , tại sao mày không chết đi.

Ngọc Tuyền ngời thình lặng mặc cho bà Hai vừa đánh vừa xỉ vả cô , không 1 cử chỉ chống lại . Bất nhẫn , Quânxông vào ngăn lại:

– Cô ấy đau khổ quá nhiều rồi , bác còn muốn hành hạ cô ấy nữa sao ?

Bà Hai quay lại căm hờn nhìn Quân:

– Mày .. chính mày đã cùng với nó hại chết con tao . Hãy trả con tao lại cho tao !

Bà vừa đánh vừa hét như người điên , mọi người phải xông vào và kéo ra . Quânđỡ lấy người Ngọc Tuyền , cô không còn đủ sức để chịu đựng sự đau đớn của việc chia ly vĩnh viễn . Cô không yêu Th, nhưng ân nghĩa của anh với cô , mãi mãi cô không thể nào trả hết được . Bây giờ nếu có chết để cho Thạch sống lại , Ngọc Tuyền cũng cam lòng:

– Anh đưa cô ấy về nhà đi . Mẹ tôi không chịu nổi sự có mặt của cô ấy.

Quângật đầu cho Minh Tâm hiểu:

– Vâng, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.

Anh ôm qua vai cô dìu đi , nhưng Ngọc Tuyền đứng lại:

– Em không về đâu . Hãy cho em ở lại cạnh anh Thạch . Em có lỗi với anh ấy.

Quânvỗ về:

– Ở đây người ta không muốn nhận em đâu , hơn nữa em yếu quá rồi . Chúng ta mang ơn Thạch, nhưng em cũng cần phải nghĩ đến con nữa , Tuyền ạ.

Anh gần như lôi cô đi , Ngọc Tuyền nấc lên:

– Tại sao không cho em ở lại với anh ấy ? Anh ấy luôn bảo không thể nào sống xa em , xa con kia mà.

Quân lắc đầu:

– Về đi em!

Ngọc Tuyền nhìn lại , cô lả đi trong vòng tay Quân, bởi đôi mắt Thạch trong bức di ảnh đang nhìn cô như hờn trách.

Buổi sáng ấy , anh uống vội ly cà phê nóng rồi đi , còn cô cũng vội ra chợ, anh chở cô đi trên chiếc xe của anh , tay anh lần ra sau tìm tay cô:

– Anh ân hận quá Tuyền ạ, vì anh mà em khổ. Nếu về với Quân, em sẽ không như thế này.

Lúc ấy , cô cắn vào vai áo anh:

– Anh mà nói như vậy nữa , em giận đó.

Vậy mà bây giờ anh bỏ cô đi , để cô ở lại 1 mình.

Đưa Ngọc Tuyền về khách sạn, Quân rót cho cô ly nước và đưa 1 viên an thần cho cô:

– Em uống đi rồi ngủ. Nên nhớ , 2 con cần có em.

Lúc này , Ngọc Tuyền ngẩn lên ngờ ngác:

– Bé Trung, bé Hằng đâu rồi ?

– Em quên rồi sao ? Anh để nó ở? Sài Gòn và nhờ mẹ anh lo giùm . Mẹ của anh cũng yêu trẻ con lắm.

Hiểu Quân muốn nói đến bà Hoan , Ngọc Tuyền lẳng lặng cầm viên thuốc bỏ vào miệng , cô uống cạn ly nước và đưa cái ly không cho anh:

– Bây giờ em ngủ đi.

Anh ngồi xuống cạnh cô , âu yếm vuốt lại mái tóc rối , và như ru cô anh vỗ về:

– Ngủ đi em!

Đau thương như bào mòn tất cả ý chí của Ngọc Tuyền , cô khép mắt lại , dòng nước mắt trào ra khoé mắt.

oOo

Những tiếng cười trẻ trung vô tư thật giòn tan như lốc xoáy vào trái tim Hoàn Châu .

Mở mạnh cửa , Hoàn Châu hăm hăm đi xuống . Đến bậc thang cuối cùng , cô càng thịnh nộ hơn . Bà Hoan như đứa trẻ khom lưng bò trên nền gạch , thẳng Trung ngồi lên lưng , bé Hằng bò phía trước , 2 bà cháu vừa bò vừa kêu lên những tiếng "ụm bò" vui vẻ:

– Đẹp , đẹp hết !

Hoàn Châu lao xuống , cô đá mạnh vào những món đồ chơi bày bừa bãi ra đó , quát tháo ầm ĩ . Bà Hoan dừng trò chơi , ngồi thẳng người lại:

– Con làm cái trò khỉ gì vậy Hoàn Châu ?

– Mẹ đùa giỡn như con nít , xem có được không vậy ? Không ra làm sao cả:

– Mẹ vui chơi với 2 đứa nhỏ, mắc mớ gì đến con ?

– Sao lại không ? Ầm ỉ quá , con không chịu được :

– Thì con đóng cửa phòng con kín lại , ai làm phiền con.

Bà thần nhiên quay sang 2 đứa nhỏ đang ôm nhau vì sợ:

– Đừng sợ! Không sao đâu con . Bé Hằng , bé Trung ! Mau bò với bà nè.

Hoàn Châu nghiêng rằng:

– Con nói thôi! Coi chừng con tống cổ chúng nó ra đường đó.

Bà Hoan cười nhạt:

– Mẹ đổ con dám đó . Nên nhớ đây là nhà của ba chúng nó . Con ghen hay sao Hoàn Châu ? Mẹ khuyên con , con ghen như vậy là bậy rồi.

Hoàn Châu bật khóc:

– Có ai thiệt thòi như con ? Chồng đi suốt , ở cạnh người phụ nữ khác , còn để 2 đứa con ở đây cho con chần chừ . Quá quắt lắm , con không chịu nổi . Tại sao con muốn 2 đứa nhỏ này chết mà nó không chết chứ ?

Toàn thân bà Hoan nổi gai , Hoàn Châu vừa nói điên gì vậy ? Bất gặp cái nhìn của mẹ , Hoàn Châu lúng túng chùi nước mắt:

– Mẹ nhìn con cái gì vậy ? Con đang đau khổ muốn chết , mẹ không thấy sao ?

– Hoàn Châu à! Người ta nói bần cùng mới trở thành đạo tặc . Mẹ có lỗi đã làm hỏng đời con , nhưng Quân đã cứu vớt đời con và mẹ, đừng vì chút lòng ghen tuông và mình làm điều ác đức nghe con.

Hoàn Châu giật mình , cô vùng vằng quay lưng:

– con không hiểu mẹ nói gì nữa.

cô bỏ đi lên lầu , không thấy đôi mắt của mẹ nhìn theo cô , cái nhìn lo lắng âu lo . Nhưng rồi bà cố xua tan điều suy nghĩ không hay trong đầu , gọi 2 đứa bé:

– Trung , Hằng! Mìn làm bò tiếp nha:

– Bà ơi! Mình hát đi bà:

– Cháu muốn hát bài gì nào ?

– Hát bài "Ai hỏi cháu" đi:

– Đâu , cháu hát bà nghe xem nào.

Bé Hằng nhanh nhẩu , nó vỗ 2 bàn tay nhỏ xíu vào nhau , cất giọng trong trẻo thơ ngây.

"Ai hỏi cháu cháu học trường nào đây ..

Thằng Trung cười ngây ngô hát theo.

"Trường của cháu đây là trường Mầm Non":

– Hay , hay ..

Tiếng đùa ồn ào , Hoàn Châu gục mặt vào đôi bàn tay trong căn phòng kín của mình . Lòng cô lịm đi trong nỗi lo . Cô sợ mất Quân. Cô phải đi tìm Quân.

oOo

Nắng chiều tắt từ lâu , Ngọc Tuyền vẫn còn ngồi như hoá đá , vành khăn tan chít trên đầu . Cô nhặt từng nắm đất nắm lại trong tay .

Thạch đang nằm dưới kia . 2 năm trước , cô đã từng khóc Quân như thế , không có nắm mộ, không có nén nhang . 2 năm sau , kẻ ở cạnh cô là Quân, còn Thạch .. Anh vĩnh viễn nằm xuống dưới lòng đất lạnh ấy .. bàng hoàng như trong mơ:

– Về thôi Ngọc Tuyền !

Quân âu yếm khoác áo ấm cho cô và dìu cô đứng lên:

– Ngày mai em cứ ở lại khách sạn đi , anh về Sài Gòn đưa 2 con về cho em . Nhà cát cũng sắp xong rồi.

Nhắc đến 2 con , lòng Ngọc Tuyền ấm lại . Bao lâu rồi , mãi lo cho Thạch và chìm đắm trong đau thương , cô quên mất 2 đứa con của mình . Mấy ngày nay , hẳn là chúng rất nhớ cô.

Nhìn lại nắm mộ của Thạch lần chót , Ngọc Tuyền quay lưng đi . Gió nhiều quá , Quân ôm vai cô:

– Em mau đi ra xe , kéo lại ốm.

Anh thắt lại khăn choàng cổ , âu lo nhìn cô:

– Em nhớ phải ngủ nhiều và ăn cho nhiều thì mới mau lại sức . Em có khóc hoài hay dần vặt mình , Thạch cũng không còn nữa.

Ngọc Tuyền nắm tay Quân, giọng cô thật khẽ:

– 2 năm trước , em cũng từng sống như thế này . Sự ra đi của anh lúc đó , thực sự đẩy em xuống tận cùng tuyệt vọng , chính Thạch đã vực em đứng lên.

Anh ôm cô vào lòng xúc động:

– Hãy quên tất cả đi em!

oOo

Hoàn Châu bật dậy khi nhìn thấy cả 2 , anh đang ôm qua vai Ngọc Tuyền . Còn cô ta cũng vậy , quên mất mình là 1 phụ nữ đang để tang chồng . Ánh mắt Hoàn Châu đầy thù hận.

Nhìn thấy Hoàn Châu , Quân cau mày, tuy nhiên vòng tay anh vẫn quàng trên vai Ngọc Tuyền:

– Em đi đâu vậy ?

– Em muốn hỏi anh , em có còn là vợ của anh không ?

– Muốn gì hãy lên phòng đi!

Anh dìu Ngọc Tuyền đi trước , dù Ngọc Tuyền cố đẩy anh ra:

- Anh hãy để em về nhà mẹ em:
- Nhà cất chưa xong, em về đó làm gì ? Lên phòng đi . Ăn cơm xong , anh đưa em về.

Quả là anh đã quá xem thường cô . Hoàn Châu nghiêng răng lại , dẫn cơn ghen đang lên đến đỉnh đầu.

Chỉ chờ cho cửa phòng đóng lại , cô hần học:

- Quá sức chịu đựng của tôi rồi . 2 người hãy nói đi , bây giờ tính như thế nào đây ?

Quân nghiêm mặt:

- Em không thể đặt em vào địa vị 1 người bạn chia sẻ nỗi đau và sự mất mát của Ngọc Tuyền hay sao ? đừng quên , Thạch cũng vì em làm rất nhiều điều cho em:

- Em muốn nội đêm nay , anh phải về Sài Gòn với em . Em không chịu nổi sự có mặt của 2 đứa bé trong nhà:

- 2 đứa bé ấy là con anh , chúng có quyền ở trong căn nhà của cha chúng nó.

Hoàn Châu lồng lên, cô hết chịu nổi với câu trả lời của anh . Cô lao vào cầu xé Quân:

- Khốn nạn! Anh nói với tôi như vậy đó hả?

- Anh vẫn luôn xem em là vợ, nhưng anh có bổn phận với con anh và cả với Ngọc Tuyền . Cô ấy cần bình tĩnh để nuôi con , em đừng đánh mất những tình cảm mà anh từng dành cho em.

Hoàn Châu lùi lại , cô quay sang Ngọc Tuyền gay gắt:

- Nếu cậu ở vào địa vị của tôi , cậu có đau khổ không , khi chồng mình sẵn sàng quan tâm đến người tình cũ mà quên hẳn mình ? Anh ấy bảo xem tôi như vợ, nhưng chưa bao giờ anh ấy nói yêu tôi , hay cho tôi 1 cái nhìn yêu thương dịu dàng . Anh ấy luôn đi vắng nhà, hết ngày này đến ngày nọ. Tôi phải làm gì đây để bảo vệ hạnh phúc của tôi ?

Ngọc Tuyền ngồi chết lặng . Chưa bao giờ cô có ý nghĩ trở lại với anh , nhưng cô cần anh như 1 người bạn để san sẻ khi mà cô gần như kiệt sức . Cái chết của Thạch còn quá mới mẻ, như dìm cô xuống tận cùng , mọi phản ứng đều chậm chạp.

Quân đẩy Hoàn Châu ra:

- Tối nay anh và em sẽ nói chuyện . Còn bây giờ , anh đưa Ngọc Tuyền về nhà cô ấy :

- Em đưa Ngọc Tuyền đi!:

- Không được:

- Tại sao không được ? Rõ ràng là anh không muốn rời xa Ngọc

Tuyền . Em là vợ anh , em đi tìm anh , anh không hề quan tâm đến em, tại sao vậy ?

– Anh không muốn giải thích với em , còn tại sao thì em hiểu rồi.

Anh ôm vai Ngọc Tuyền ân cần:

– Anh đưa em về nhà.

Ngọc Tuyền lách xa vòng tay Quân:

– Em có thể tự về được , anh hãy ở lại với Hoàn Châu đi:

– Thôi được , để anh bảo tài xế lái xe đưa em về.

Ngọc Tuyền đứng lên:

– Cậu cứ an tâm đi Hoàn Châu . Mình không có ý trở lại với anh Quân, chen vào cuộc sống của vợ chồng cậu . Có điều , mình và anh Quân0 thể không gặp nhau , vì 2 đứa con của mình cần anh ấy.

Hoàn Châu quay ngoắt đi lại cửa sổ đứng . Ngọc Tuyền có nói gì đi nữa cô cũng không tin, vì rõ ràng Quân chỉ biết có Ngọc Tuyền . Nhìn theo họ đi , lòng Hoàn Châu đầy thịnh nộ. Cô chụp chiếc gối quật mạnh vào cánh cửa . Chưa hết giận , cô gạt những ly tách trên bàn cho rơi xuống đất vỡ tan tành.

o0o

Mặc cho Ngọc Tuyền xua đuổi , Quân ở nán lại bên cô cho đến khuya mới chịu về.

Vừa mở cửa , anh giật mình nhìn mọi thứ đổ vỡ tung toé.

Hoàn Châu bật dậy , giọng cô như quát:

– Là em đập phá đó.

Quân bước qua những đồng đồ nát , anh ngồi xuống ghế mệt mỏi bóp trán:

– Em có biết là em làm cho anh thất vọng lắm không ?

– Chính anh cũng làm cho em thất vọng . Em là vợ của anh mà:

– Là vợ, em phải biết chia sẻ những khổ tâm của chồng mình chứ .

Nếu anh không quan tâm đến Ngọc Tuyền , cô ấy sẽ sống như thế nào đây ?

Hoàn Châu giận dữ:

– Nói đi nói lại cũng là để biện hộ cho những hành động của anh:

– Anh không biện hộ, vì đây là bản phận của anh . Thạch từng xem 2 đứa con của anh như chính con ruột thịt của anh ấy . Thạch đã vì cứu 2 đứa nhỏ mà chết , anh phải lo chu toàn tất cả.

Quân nghiêm mặt:

– Lúc Ngọc Tuyền đến kêu gọi em , lẽ ra em nên giúp đỡ cô ấy , đang này em đã ngoảnh mặt quay lưng . Chính vì không có tiền chuyển Thạch về Sài Gòn mà Thạch đã chết . Lương tâm em để đâu hả?

Ánh mắt Quân lạnh lùng bằng giá . Mồ hôi Hoàn Châu rin ra trên trán . Cô biết mình sai rồi , sai lầm không thể tha thứ , và chắc chắn anh không tha lỗi cho cô . Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt của 1 vị quan toà đối với phạm nhân.

Hoàn Châu khóc oà , cô sụp xuống chân anh:

– Em xin lỗi .:

– Em đã để lòng ghen tuông biến em thành 1 kẻ ích kỷ , hẹp hòi , làm ngơ trước người bạn thân của mình .. em bảo anh phải cư xử như thế nào với em đây ?

Anh đứng lên để tránh bị cô ôm lấy . Hoàn Châu có cảm giác mọi thứ sụp đổ xuống chân cô.

o0o

– Bác cháu chúng ta hãy ngồi xuống đây và nói chuyện , Quân nhé. Quân dạ 1 tiếng nhỏ và ngồi xuống ghế đối diện với ông Phát.

Ông rót trà vào 2 cái tách , rồi mời Quân . Anh đón tách trà , nhưng không uống mà để xuống bàn . Anh đoán được phần nào việc ông Phát sắp nói với mình.

Ông Phát nhìn khắp căn nhà mới . Căn nhà lớn và đẹp hơn căn nhà vách ván lợp tole của ông gấp trăm lần . Người ta đã nói đùa rằng: "Cháy căn nhà cũ , để được căn nhà mới lớn và đẹp hơn" . Và cũng sau vụ hỏa hoạn , ông hiểu 1 sự thật đau lòng mà con gái ông cố bưng bít:

– Cám ơn cháu đã giúp đỡ bác cất căn nhà này . Căn nhà mà cả đời bác .. chưa bao giờ dám nghĩ đến:

– Xin bác đừng nói như vậy . Hãy cứ xem như con làm nghĩa vụ làm cha đối với 2 đứa con của con.

Ông Phát nhấp 1 ngụm trà:

– Có 1 việc bác cần nhắc nhở, cháu đã có vợ và Ngọc Tuyền đang để tang chồng , cho nên để tránh người đời đàm tiếu , cháu hãy tạm thời đừng về đây nữa.

Quân cúi đầu đau khổ:

– Bác nhớ ngăn cách tình cha con của cháu sao ?

– Mỗi tháng , bác sẽ đưa 2 đứa nhỏ lên thành phố cho tụi nó gặp cháu . Hãy tạm thời như vậy đi . Bác không muốn Ngọc Tuyền làm điều gì có lỗi với thằng Thạch.

Quân ngồi lặng im . Anh biết ông Phát luôn cứng rắn và ông sẽ không thay đổi quyết định của mình , cũng như ngày xưa ông từ chối anh:

– Cháu hãy bằng lòng với quyết định của bác:

– Dạ, cháu sẽ làm theo lời bác.

Quân đi ra sân , 2 đứa con của anh đang vui đùa với con ngựa gỗ .
Nhìn thấy anh , con bé Hằng cười toe toét:

– Ba ! Ngồi xe ngựa gỗ với con không ?

Quân lắc đầu , đi lại ngồi xuống cạnh 2 con , anh ôm cả 2 vào lòng và hôn chúng.

Thằng Trung bá cô? Quân , nói đã đứt:

– Ba đi Sài Gòn hả?

– Ủ. Con muốn đi với ba không ?

– Phải có mẹ nữa , con mới đi.

Bé Hằng gõ tay lên đầu em trai:

– Mẹ phải ở nhà với ba Thạch.

Thằng cãi lại:

– Ông ngoại nói ba Thạch chết rồi.

Quân ngăn không cho 2 đứa cãi nhau nữa , anh dắt chúng đi dọc ra đường . 2 đứa đều không chịu nắm cái tay giả của Quân , mà chỉ giành nắm cánh tay còn lại . Quân quay lại .. có ý tìm bóng dáng Ngọc Tuyền đứng đâu đó , nhưng hình như để giữ lễ với Thạch, cho nên cô tránh mặt anh . Điều này càng cho anh nỗi buồn nhiều hơn , trái tim lạnh lẽo của anh đau đớn xót xa . Gần nhau trong gang tấc , nhưng sao xa diệu vợi.

oOo

Ánh trăng treo trên cao , con trăng sáng vàng vọt . Đêm thật êm ả, như cái đêm chia tay của 2 năm về trước , anh và Ngọc Tuyền chia tay . Quân đi chậm chậm trên con đường nhỏ. Anh muốn nhìn lại 1 lần nơi ấy , vì bởi ngày mai anh 1 mình về thành phố , nỗi nhớ sẽ hành hạ anh quá quay.

Chợt Quân đứng lại , 1 dáng ngồi cô đơn và quen thuộc . Mừng quá , Quân bước nhanh đến , anh thấy lòng mình xúc động mãnh liệt:

– Tuyền !

Cô không ngạc nhiên khi thấy anh . Có lẽ cô đến ngồi đây đợi anh cũng nên . Quân ngồi xuống , mắt anh không rời cô:

– Ngày mai anh hãy về thành phố , các con em sẽ chăm sóc cẩn thận , anh cứ yên tâm . Còn điều này nữa , anh hãy cư xử tốt với Hoàn Châu:

– Anh biết . Có lẽ em cũng biết anh sẽ rất nhớ em:

– Khi con khôn lớn , em sẽ giao 2 con cho anh.

Quân xúc động:

– Cám ơn em đã cho anh 2 đứa con xinh xắn , bụ bẫm:

– Em có thể hỏi anh chuyện này không ?

– Em hỏi đi!

Ngọc Tuyền nghiêm mặt:

– Em muốn biết ở đâu mà anh có tiền ? Em không yên tâm chút nào và cũng không dám nghĩ anh làm chuyện phi pháp:

– Anh hoàn toàn lương thiện . Có 1 lần anh phát hiện được 1 khối vàng khi đào đến , anh đã lấp nó lại . Lúc ấy anh chưa nghĩ mình có quyền sở hữu nó . Ở đó , người ta có thể vì vàng mà giết lẫn nhau . Thế rồi khi bọn cướp vàng tràn vào thăm sát , anh bị bắt gục , những thân hình khác ngã đè lên người anh ..

Quân nhắm mắt lại , lâu lắm rồi , anh không muốn nhớ lại điều kinh hoàng ghê tởm ấy.

Ngọc Tuyền khe khẽ:

– Anh đừng nhắc lại nữa !

Quân lắc đầu , anh nói tiếp:

– Anh đã đẩy những cái xác đó ra và bỏ đi . Ranh giới giữa cái chết và sự sống thật khủng khiếp , nhưng mà cuối cùng anh đã sống và quay trở lại chỗ ấy .. Hoang vắng đìu hiu tót tang . Anh lấy số vàng đó và trở về tìm em . Ấy là ngày em đi sinh con . Anh đi vì Thạch yêu cầu anh . Từ số vàng ấy , anh bắt đầu làm sự nghiệp . Anh có tất cả, nhưng lại không có em.

Ngọc Tuyền ngồi lặng im , đầu cúi sâu xuống . Anh đã có tất cả và cái tất cả ấy bù đắp cho anh , anh còn có Hoàn Châu nữa.

Thật lâu , cô ngẩng lên nhìn anh:

– Như vậy là em yên tâm . Chúng ta có thể tạm chia tay . Mỗi tháng ba sẽ đưa 2 con đi gặp anh . Anh đi về ngủ đi để ngày mai còn về Sài Gòn . Hoàn Châu .. cô ấy đang chờ anh.

Ngọc Tuyền đứng lên đi , Quân hoảng hốt:

– Nhưng anh thật sự không yên tâm chút nào về em cả, Tuyền ạ. Em muốn sống mãi với hình bóng của Thạch ư ?

– Em sẽ sống như vậy.

Cô đi như chạy . Quân đứng nhìn theo, hình như nước mắt anh đang chảy.

Buổi sáng Quân ra về , chỉ có ông Phát tiễn anh . Ngồi trong xe , Quân ngậm ngùi nhìn lại . Anh nghĩ đến câu hỏi của 2 con khi thức dậy : "Ba Quân của con đâu rồi mẹ ơi ?".

oOo

Tiếng xe chạy trên cát sỏi cho Hoàn Châu biết Quân đã về . Cố nén tất cả cảm xúc vào lòng , Hoàn Châu chải lại mái tóc và tô 1 chút son , đánh lại 1 chút phấn hồng , cô mở nhanh cửa ra để đi đón Quân . Cánh cửa mở , Quân cũng vừa lên đến , tiếng anh héo hắt . Anh nở nụ cười nhẹ với cô:

– Em khỏe không ?

– Anh Quân !

Hoàn Châu sà vào lòng Quân , cô ôm anh thẩn thức:

– Em cứ tưởng rằng anh bỏ em luôn rồi.

Anh hôn nhẹ vào má cô rồi đẩy ra đi vào phòng . Anh vẫn nhớ cô là vợ anh , cho nên không thể làm gì khác hơn là chấp nhận những gì cô dành cho anh.

Hoàn Châu lần tay cởi cúc áo cho Quân , cô ngọt ngào:

– Em lấy quần áo cho anh đi tắm nhé:

– Thôi không cần đâu . Anh phải đi liên lạc với các cơ sở làm ăn nữa:

– Anh vội dữ vậy ? Nghĩ đến em 1 chút đi Quân !

Cô ngồi lên chân anh , nhẹ vuốt lên mặt anh , rồi định hôn anh .

Nhưng anh đẩy cô ra , nghiêm mặt:

– Chiều nay anh sẽ về . À! Mẹ khỏe chứ ?

Hoàn Châu sầm mặt , cô đáp cộc lốc:

– Khỏe !

Cô âm ỨC vì anh đứng lên đi ra khỏi phòng . Xa nhau bao nhiêu ngày , bao giờ và bao giờ anh cũng chỉ cư xử chừng mực với cô như vậy thôi , 1 ranh giới rạch ròi . Anh có hiểu cô là 1 người vợ , cô cần sự quan tâm của anh đối với cô và cả khao khát gối chăn nữa.

Cổ nén giận , cô đi theo anh:

– Chiều , em nấu món cá bông lau măng chua , anh về ăn nhé:

– Được rồi.

Thay bộ quần áo khác , Quân đi ra xe . Và anh lại lao vào công việc để quên niềm đau nỗi nhớ đang giày vò trái tim mình.

oOo

Hoàn Châu ném mạnh số tiền cuối cùng ra giữa chiếu bạc:

– Tôi đặt hết số tiền này . Tài !

Hoạt trở mặt kêu lên:

– Hết số tiền này ?

– Ủ:

– Để coi ..

Hoạt đếm tiền , anh ta cười:

– 5 triệu rưỡi cho 1 ván bài . Được . Ai đặt nữa , đặt đi !

Lắc hột xí ngầu xong , anh ta đặt xuống :

– Khui à nha !

Quả là số Hoàn Châu đen đui ! Xỉu ! Cô đã thua đứt 5 triệu chỉ trong 1 buổi chiều . Chán nản , cô đứng lên . Ngày xưa bà Hoan đã vì tiền vì nợ nần mang cô đi bán . Số tiền cần lúc ấy có bao nhiêu đâu , mà con nợ vây lấy bám riết , mắng chửi làm nhục . Thạch đã từng giúp

cô , nhưng có thắm vào đầu.

Bây giờ cô muốn bao nhiêu cũng có , nhưng tình yêu thì không . Cô khao khát làm mẹ , khao khát tình yêu vòng tay của Quân , nhưng trái tim anh đã đóng băng đối với cô thôi , vì tình yêu anh dành hết cho 1 người rồi.

Hôm nay là ngày Quân đón con về nhà , anh quên mất sự hiện diện của cô để chỉ biết có 2 đứa nhỏ . Cô về đó làm gì ? Đi đâu đây ?

Hoàn Châu không biết mình đi đâu nữa:

– Cô Hoàn Châu ! Không chơi nữa hả?

Tiếng của Hoạt đuổi theo Hoàn Châu . Cô lắc đầu:

– Hết tiền rồi:

– Tôi cho mượn:

– Thôi.

Hoàn Châu bước ra đường , cô đứng thần thờ . Máy chiếc tắc xi dừng lại mời , cô đều lắc đầu.

Lại 1 chiếc xe nữa đỗ sát vào , Hoàn Châu cúi kính:

– Tôi nói không đi mà:

– Lâu quá không gặp , không nhận ra anh sao Hoàn Châu ?

– Tuấn Hùng !

Tuấn Hùng bước xuống xe , trông anh vẫn đom đống , áo quần bảnh bao và nụ cười vẫn lảng:

– Vừa nhìn thấy em là anh nhận ra ngay . Em đẹp thật đấy , Hoàn Châu !

Hoàn Châu cay đắng:

– Đẹp có được gì đâu , em vẫn bị bỏ rơi đây nè:

– Gã đàn ông nào mà ngu dốt vậy , đi bỏ rơi em . Hơn 1 năm , anh vẫn có ý tìm em . Sao bỗng dưng em biến mất vậy ?

– Anh đi đâu vậy ?

– Em muốn đi đâu , anh đưa em đi.

Không đợi mời lần thứ 2 , Hoàn Châu ngồi vào xe , cô ngả đầu vào thành ghế:

– Anh muốn đưa em đi đâu cũng được , em đang chán đời nè:

– Vậy chúng ta đi ăn rồi đi nhảy , chịu không ?

– Tùy anh.

Vừa lái xe, Tuấn Hùng vừa ngắm Hoàn Châu:

– Em mà chán đời , anh không tin chút nào . Em còn đẹp , còn quyến rũ chết người như thế kia .. Gã đàn ông nào làm cho em buồn vậy ?

– Đi ăn đi , em đang đói lắm:

– OK.

Tuấn Hùng vui vẻ lái xe nhanh hơn . Lâu quá không gặp , những cảm

xúc khi gặp lại thật khó tả. Anh vẫn chưa quên được. phút giây mê say từng trải qua cùng cô.

Đi ăn xong, Tuấn Hùng đưa Hoàn Châu vào vũ trường.

Anh ta thăm dò:

– Em đi đến khuya được chứ Hoàn Châu ? Anh hỏi em vì tay em có đeo nhẫn.

Anh ta đùa:

– Anh sợ ăn theo lắm.

Hoàn Châu nhún vai:

– Anh chẳng cần sợ. Em có đi đến sáng , anh ấy cũng không cần quan tâm đến em.

Tuấn Hùng nhíu mày:

– Anh ấy ?

– Ủ, anh ta còn muốn em đi cho khuất mắt nữa kìa.

Giọng Hoàn Châu cay đắng . Đúng hơn là cô không có can đảm ở nhà để nhìn Quân và 2 đứa con . Nó nhắc cô nhớ lại tội ác của mình . Người cô muốn phải chết đâu phải à Thạch. Vậy mà anh đã vì cứu 2 đứa trẻ phải bỏ mình . Tâm hồn cô bị thương tràn ngập , có ai rõ thấu điều này.

Tuấn Hùng cho xe đỗ lại 1 chỗ , anh xuống xe và vòng qua mở cửa xe cho Hoàn Châu xuống.

Vừa bước qua cánh cửa vũ trường là cả 1 không gian sôi động , Tuấn Hùng ôm qua eo Hoàn Châu dắt vào . Anh chọn bàn trống và gọi 2 ly rượu . Nhạc đang trỗi điệu Rock - Rap sôi động . Chờ cô uống cạn ly rượu , Tuấn Hùng lôi cô ra piste.

Hoàn Châu cứ nhảy . Rượu và sàn nhảy cho cô tạm quên điều phiền muộn trong lòng:

– Uống đi Hoàn Châu !:

– Ủ, uống thì uống.

Hoàn Châu nốc hết ly rượu vào miệng , cô đã say . Về đâu đêm nay ? Giờ này Quân có chờ cô hay không ? Hay anh đang ngủ say bên 2 đứa con của anh ?

– Em say rồi , anh đưa em về nhen ?

– Không , em không muốn về:

– Em say rồi.

Tuấn Hùng đưa Hoàn Châu ra xe , anh nhăn mặt vì cô nôn vào người anh , mùi chua loét.

Đã quá say , Hoàn Châu để mặc Tuấn Hùng đưa cô đi.

Trả tiền thuê phòng khách sạn . Tuấn Hùng phải bế Hoàn Châu đi .

Anh ta mở cửa phòng , bế cô vào đặt nằm lên giường rồi quay lại

đóng cửa:

– Rót rượu nữa đi .. Uống nữa đi ..

Hoàn Châu trở mình lè nhè . Tuấn Hùng kéo cô nằm ngửa lại , anh ta bắt đầu hôn cô , không có phản kháng nào , mà cô ôm qua người anh:

– Đừng bỏ em .. đừng bỏ em ..

Không có lời nói đáp lại , mà là hành động . Từng mảnh vải trên thân thể? Hoàn Châu rời xuống chân . Tuấn Hùng dạt người ra 1 chút để ngắm , 1 thân thể vẫn đẹp tuyệt vời , từng cho anh ta cảm giác ngây ngất . Rồi áp sát vào , anh ta vuốt nhẹ lên làn da thịt mịn màng , khát khao chiếm đoạt chột bùng lên như ngọn lửa ..

oOo

Hoàn Châu tỉnh giấc , cảm giác lạnh lạnh làm cô mở mắt ra . 1 cánh tay đang ôm qua thân thể cô . Tuấn Hùng ! Hoàn Châu lặng người đi trong 1 lúc , để nhớ lại tất cả.

Từ thất vọng cô đi đánh bạc và đi cùng với Tuấn Hùng , cô đã nhay như điên , uống rượu uống như nước và cuối cùng là như thế này đây.

Đẩy Tuấn Hùng ra , cô ngồi dậy . Cái đẩy tay của cô làm cho Tuấn Hùng thức giấc . Anh ta mỉm cười đưa tay ôm qua người cô:

– Em dậy rồi à ? Còn sớm chán , dậy làm gì ?

– Em muốn đi về:

– Chút nữa đi ! Bây giờ mới 4 giờ sáng mà về gì.

Anh ta kéo Hoàn Châu ngã ập lên người mình và vuốt ve cô . Hoàn Châu khép mắt lại , cô đã dần thân cùng anh ta , còn gì nữa để từ chối . Cô buông trôi mình theo cảm xúc bồng bềnh và như ngọn lửa đốt cháy thân thể cô thành tro bụi .:

– Dậy đi !

Hoàn Châu lay mạnh người Tuấn Hùng . Anh mở mắt ra , cô đã chỉnh tề quần áo từ bao giờ . Anh dụi mắt ngồi dậy:

– Về à ?

– Chẳng lẽ ở lại với anh:

– Anh đưa em về:

– Thôi khỏi , em tự đi tắc xi về:

– Chừng nào mình lại gặp nhau ?

– Không biết:

– Cho anh số phone đi:

– Thôi !

Hoàn Châu đứng lên , Tuấn Hùng kéo cô lại:

– Em tàn nhẫn với anh , nói đi là đi sao ?

Trầm ngâm 1 chút , cô đưa tay ra:

- Cho em số điện thoại của anh đi , em sẽ gọi cho anh:
- Để anh đưa số điện thoại của anh vào máy em.

Tuấn Hùng bấm số máy vào bộ nhớ, xong anh lưu luyến ôm cô:

- Em là người yêu tuyệt vời của anh:
- Đêm qua .. chúng ta có thể có con được không ?
- Em muốn có con à ?
- Phải ! Nếu không em chỉ là 1 phần nhỏ thôi , hoặc anh ta có thể bỏ em . Em không muốn sống cuộc sống nghèo khổ như xưa nữa.

Bao nhiêu đó đủ để? Tuấn Hùng hiểu sự việc . Anh ta cười nheo mắt:

- Bất cứ khi nào em muốn , đều có thể gọi điện cho anh.

Hôn Hoàn Châu thắm thiết lần nữa , anh mới chịu buông cô ra.

Hoàn Châu bước ra khỏi khách sạn , nắng của 1 ngày vừa lên . Cô không thấy khi cô vừa lên tắc xi , Tuấn Hùng lẳng lẽ lái xe đi theo.

Anh ta ngạc nhiên nhìn căn biệt thự. Hoàn Châu vừa đi vào và cánh cửa sắt nặng nề đóng lại (92).

oOo

Quân dậy rất sớm , anh lo cho 2 đứa trẻ ăn sáng cùng với bà Hoan . Hoàn Châu về giữa ngay lúc ấy . Cô đứng lại nhìn quang cảnh trước mặt mình . Nó vẫn ấm áp mà không cần có mặt cô . Cô là kẻ thừa thãi . Chuyện cô đi suốt đêm với 1 người đàn ông khác là đáng kiếp lắm.

Quân ngẩng lên , anh vui vẻ:

- Em đói không , ngồi đây ăn sáng luôn Hoàn Châu ?
- Em ăn rồi.

Hoàn Châu đi luôn lên lầu , cô vào phòng đóng cửa lại và nằm soài trên giường , mắt mở to nhìn lên trần nhà.

Quân định bảo 2 đứa nhỏ chào Hoàn Châu , nhưng cô đi luôn và không hề nhìn 2 đứa trẻ, nên anh đành thôi và quay sang bón thức ăn cho con:

- Ba ơi ! Lát nữa mình đi sở thú hả ba ?

Quân gật đầu:

- Ừ, con năn nỉ bà ngoại đi cùng nữa đi.

Bà Hoan lắc đầu:

- Mẹ không đi đâu , mẹ ngán đi lòng vòng sở thú mỗi cả chân . Ba cha con đi chơi với nhau vui vẻ đi.

Bà xoa đầu con bé Hằng:

- Lúc về , mua cho ngoại cây kẹo là được rồi.

Con bé dạ thật ngoan . Quân đứng lên:

– Mẹ trông chừng 2 đứa nhỏ giùm con , con đi gặp Hoàn Châu 1 chút:

– Mặc kệ nó đi ! Nó đi đánh bài đấy . Nó khuyên mẹ mà cuối cùng nó lại lao vào con đường đó.

Quân biết là tại anh . Muốn hay không , anh phải có trách nhiệm với cô vì cô là vợ anh.

Quân đi lên lầu , anh gõ nhẹ cửa phòng rồi đẩy vào . Hoàn Châu nằm quay mặt vào trong . Anh ngồi xuống bên cạnh và đặt tay lên vai cô:

– Em đừng đi đánh bài nữa . Nếu em chịu khó hoà đồng 1 chút , em sẽ thấy 2 đứa nhỏ rất đáng yêu . Em hãy vui vẻ khi anh đón 2 con , đừng làm anh khó xử, bởi vì anh không thể bỏ con , nó là con của anh.

Hoàn Châu lạnh lùng:

– Em có nói gì đâu . Mỗi lần anh đón 2 đứa nhỏ về đây , em đi chơi là để 3 cha con anh trọn vẹn với nhau , không tốt hay sao ?

– Nhưng nếu em hoà đồng , có phải gia đình chúng ta vui vẻ hơn không ?

– Anh có nghĩ sau này nếu như chúng tao có con với nhau không ?

– Tất cả chúng nó đều là con , anh cư xử không phân biệt:

– Nhưng em nghĩ là anh không muốn có con với em:

– Em suy nghĩ lệch lạc đi đâu vậy ?

Anh cúi hôn cô và ôm cô vào lòng . Hoàn Châu không còn cảm giác khao khát nữa , suốt đêm qua cô đã có lỗi với anh rồi còn gì nữa.

Thấy cô không buồn hưởng ứng , anh thở dài buông cô ra:

– Thôi , em nghỉ đi , anh đưa 2 con đi sở thú chơi , trưa anh về .

Chiều nay chúng ta đi ăn cơm ngoài nhé:

– Có 2 đứa nhỏ đi theo à ? Thôi , em không đi đâu.

Biết khó thuyết phục cô , Quân đứng lên mở cửa đi ra.

Hoàn Châu hần học nhìn theo , rồi cô vui mặt xuống gối mà khóc . Cô nhớ Thạch và những kỷ niệm ngày xưa ấy , bây giờ đã rất xa.

oOo

– Hoàn Châu !

Tuấn Hùng kẻ sát xe mình vào xe Hoàn Châu , cô giật mình quay lại , Tuấn Hùng cười tươi:

– Em lái xe trông sang và đẹp tuyệt vời đó Hoàn Châu :

– Anh đi đâu vậy ?

– Đi tìm em ! Cả nửa tháng nay rồi , anh cho em số phone của anh mà em có gọi cho anh đâu . Nhớ em nên anh phải đi tìm em nè:

– Đi , đi , đừng tìm em nữa.

2 chiếc xe song song kề nhau choán cả đường đi , xe bị kẹt . Kèn xe phía sau bóp âm ỉ . Hoàn Châu khó chịu:

– Anh làm ơn đi giùm cái anh Hùng.

cô lái xe vượt lên . Không buông tha , Tuấn Hùng đuổi theo:

– Em nói với anh là em cần 1 đứa con , anh có thể giúp được em mà . Chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ đi.

Tuấn Hùng chạy xe nhanh đi , Hoàn Châu tần ngần nhìn theo . Quân trả con về quê , cuộc sống của cô và anh vẫn đơn điệu , tình cảm hờ hững , chần gối lạnh lùng , vì bởi trong trái tim anh không hề có cô .

Tại sao cô không biết tìm an ủi ở nơi người khác ? Nghĩ như vậy , cho nên thay vì quẹo sang trái , Hoàn Châu cho xe chạy thẳng.

Xuống xe và đứng chờ lóng ngóng , Tuấn Hùng hài lòng vì Hoàn Châu đi theo anh . Anh vui vẻ mở cửa xe cho cô:

– Hôm nay em đẹp thật đấy Hoàn Châu .

Hoàn Châu im lặng để cho Tuấn Hùng dắt mình đi . Cánh cửa đóng lại . Giữa lúc Hoàn Châu còn đứng nhìn quanh căn phòng , Tuấn Hùng vồ ngay lấy cô , như con hổ đói mồi , anh ta hôn cô ngấu nghiến . Hoàn Châu gắt:

– Em đang khát , lấy nước cho em uống đã.

Tuấn Hùng buông Hoàn Châu ra , anh ta đi lại tủ lạnh, mở lấy 1 lon bia bật nắp đưa cho cô . Hoàn Châu ngửa cổ uống hết . Cô muốn uống để quên hết điều tội lỗi mình đang dần sâu vào : Vì gia tài của Quân .

Đẩy Hoàn Châu vào sát vách tường , Tuấn Hùng bắt đầu hôn cô . Anh ta nhanh chóng bởi bỏ hết những gì trên thân thể cô , làn môi tham lam lướt trên da thịt Hoàn Châu ..

Hoàn Châu nằm im , mắt cô mở to . Cô nhận rõ điều cô đang cần : tài sản của Quân và những phút giây đắm đuối quên hết bên cạnh Tuấn Hùng . Tại sao Quân không thể cho cô điều Tuấn Hùng vừa cho cô ?

Trở mình qua , Tuấn Hùng đặt tay lên vùng ngực trần của Hoàn Châu , anh ta mỉm cười:

– Vậy mà nửa tháng nay , em có đi tìm anh đâu:

– Anh đừng quên tôi đã có chồng !

Tuấn Hùng cười đều:

– Tiền anh ta hơn anh , nhưng chắc chắn anh ta không yêu em như anh đã yêu em đâu , đúng không ?

Anh ta lại hôn cô và làn nữa đưa cô vào cõi đam mê tuyệt vời.

oOo

Lần này Quân đi đón con . Anh muốn nhân cơ hội được nhìn thấy

Ngọc Tuyền , dù chỉ là nhìn thôi cho lòng anh ảm lại và trở về với công việc , với cuộc sống đang lạnh lùng trôi.

Vừa thấy xe Quân chạy vào sân nhà , thằng Trung nhảy tưng lên:

– A ! Ba về , ba về.

Quân vừa mở cửa xe, 2 đứa đã nhảy lên , tranh nhau ngồi vào lòng anh . Nó ôm Quân hôn , mỗi đứa 1 bên má:

– Ba ơ ! Con nhớ ba:

– Ba ơ ! Ngày hôm qua mẹ đánh con ở mông đau lắm nè ba .

Thằng Trung méc Quân , tay nó xoa lên mông, mặt nhăn lại . Quân cười:

– Tại con có lỗi nên mẹ đánh phải không ?

Bé Hằng chen vào:

– Bé Trung đá banh vào đầu ông Địa đó ba . Nó làm ông Địa ngã bể đầu:

– Vậy là con không ngoan rồi Trung . Đá banh phải ra sân mà đá chứ.

Quân âm thầm nhìn vào trong , nhưng chỉ có bà Phát đứng nơi ngưỡng cửa đón , còn Ngọc Tuyền đâu không thấy.

Cô vẫn muốn tránh mặt anh để giữ chung thủy với Thạch. Đó là đạo lý hợp lẽ , nhưng sao lòng anh buồn quá . Trái tim anh vẫn thầm lặng hướng về nơi cô với 1 mối tình thiết tha.

Mở cửa xe , tay dắt 2 con , Quân cúi đầu chào bà Phát , trong lúc tài xế mở cốp lấy quà cho gia đình và 2 đứa trẻ . Quân mua cho bà Phát và Ngọc Tuyền mấy xấp vải.

Bà Phát cảm động:

– Con lại mua quà nữa rồi ! Ngọc Tuyền nó có chịu may mặc đâu .

Nó viện lẽ chưa mãn tang thằng Thạch:

– Cô ấy không may mặc , mẹ cứ may mà mặc đi . Ba đâu rồi hả mẹ?

– Ông ấy đi ruộng , 1 lát nữa mới về.

Còn 1 người nữa Quân muốn hỏi , nhưng rồi lại thôi . Quân lấy quà cho con và ngồi nói chuyện với bà Phát . Ngọc Tuyền ở chợ về , cô chào Quân . Chiếc áo màu đen cô mặc làm cho anh nao lòng . Ngọc Tuyền vẫn gầy , có 1 chút màu hồng trên đôi má , đôi mắt sâu và to , 1 nét đẹp sâu muộn , rung động trái tim anh:

– Mẹ ! Ba mua quà cho con nhiều lắm nè.

Bé Hằng ôm con búp bê to sào vào lòng Ngọc Tuyền . Cô cười với con:

– Con có cảm ơn ba chưa ?

– Dạ chưa . Để con cảm ơn ba nhen mẹ.

Nó chạy đến trước mặt Quân , khoanh 2 tay lại:

- Con cảm ơn ba .

Quân kéo tay nó , ôm vào lòng mình . Anh nhìn Ngọc Tuyền:

- Em buôn bán ở chợ được không ?

- Dạ được. 1 lát anh đưa 2 con đi hả?

- Anh định đưa nó đi chơi ở đây , tối anh về khách sạn ngủ. Đưa con đi và đưa nó về đường xa , anh sợ chúng nó mệt và bệnh như lần trước.

Ngọc Tuyền gật đầu:

- Cũng được . Em xin phép vào trong.

Rồi Ngọc Tuyền ở luôn trong phòng mình không ra nữa . Tâm hồn Quân như đi theo cô sau cánh cửa đóng kín ấy . Buồn lặng lẽ và xót xa.

oOo

Bảo anh Tư tài xế đưa 2 đứa nhỏ về nhà trả cho Ngọc Tuyền , Quân đi bộ ra bar rượu.

Chẳng thà đừng gặp , gặp lại tâm hồn anh lại như nỗi phong ba , đau đớn xót xa . Thạch còn sống hay đã chết , vẫn là vật ngăn cản anh và Ngọc Tuyền . Anh và cô không thể nào đến với nhau , bởi có quá nhiều ngăn cách . Còn Hoàn Châu nữa . Cô đang là vợ hợp pháp của anh . Biết như vậy , nhưng sao lòng anh cứ ai oán bi ai.

Gọi rượu , Quân ngồi uống 1 mình . Anh trở về khách sạn trong cơn say túy lúy:

- Trời ơi ! Anh Quân.

Anh Tư tài xế mở cửa cho Quân , anh hết hồn vực Quân dậy . Quân xua tay:

- Anh để mặc tôi đi:

- Tôi đưa anh vào phòng.

Vừa nằm lên giường , Quân nôn thốc nôn tháo , rồi quay người nằm thẳng cẳng ..

1 cảm giác đau quặn ở bụng . Quân rên khẽ , mở mắt ra:

- Anh Tư !

Thức giấc ngay , anh Tư ngồi dậy . Quân nhăn nhó:

- Tôi đau quá !

Mồ hôi anh tuôn nhỏ giọt , chưa bao giờ Quân có cảm giác đau như vậy . Anh Tư quýnh quáng:

- Hay tôi đưa anh đến bệnh viện nhen.

Quân được chở ngay đi bệnh viện . Anh bị viêm ruột thừa cấp tính , phải mổ ngay . Anh Tư lo lắng . Nông nỗi này anh phải báo tin cho Ngọc Tuyền , cô đến lo cho Quân hay không cũng được . Còn Hoàn Châu , nếu có đến cũng phải quá trưa ngày mai.

Điện thoại reo nửa đêm đánh thức Ngọc Tuyền , cô sửng sốt:

- Anh nói anh Quân phải mổ hả?
- Cô đến ngay được không cô Ngọc Tuyền ? Tôi phải làm thủ tục nhập viện , rồi đóng tiền nữa:
- Tôi sẽ đến ngay.

Ngọc Tuyền hồi hả đẩy xe ra đường . Đường về khuya vắng tanh , thỉnh thoảng 1 vài chiếc xe mới chạy qua , nhưng cô không thấy sợ, mà cô lo cho Quân . Trời lạnh căm căm , Ngọc Tuyền cho xe chạy nhanh hơn .

Gởi xe ở bãi , cô chạy nhanh vào phòng cấp cứu . Anh Tư đang đứng chờ , anh mừng rỡ:

- Cô đến , tôi mừng quá !:
- Anh Quân như thế nào rồi ?
- Còn nằm trong đó chờ xét nghiệm máu . Cô ở đây , tôi đi đóng tiền:
- Để tôi đi cho , anh không rảnh ở đây mấy đâu:
- Cô cầm tiền này .:
- Thôi , tôi có rồi.

Xong thủ tục, Ngọc Tuyền quay lại . Bên trong phòng cấp cứu , người ta chuẩn bị cho ca phẫu thuật cấp cứu .

Ngọc Tuyền được cho gặp Quân 5 phút , cô nắm tay anh ứa nước mắt:

- Cố chịu đau nhen , anh Quân !

Đau lắm nhưng nhìn thấy Ngọc Tuyền , cái đau của Quân như tạm lắng xuống . Anh run run nắm lấy tay cô:

- Cám ơn em đã đến.

Ngọc Tuyền lui ra . Chất thuốc mê làm Quân thấy choáng váng rồi anh mê đi ..

Ngọc Tuyền nóng nảy đi qua đi lại . Thời khắc sao cứ trôi đi qua chậm chạp , còn cánh cửa phòng kia cứ đóng kín mãi.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra , vị bác sĩ vui vẻ:

- Không sao . Tất cả an toàn . Bệnh nhân sẽ được chuyển sang phòng hồi sức.

Ngọc Tuyền thở phào nhẹ nhõm . Cô nhìn anh Tư:

- Anh có thể yên tâm rồi.

Anh Tư ngập ngừng:

- Không biết có nên gọi điện thoại báo tin cho cô Hoàn Châu không ?
- Anh phải báo chứ . Cô ấy là vợ của Quân mà.

Ngọc Tuyền nói như để xác định vị trí của cô và Quân . Anh Tư lắc đầu:

- Cô Ngọc Tuyền không biết đâu . Anh Quân đi suốt , ít khi ở nhà ,

về nhà là gây gổ với cô Hoàn Châu . 2 người ở chung trong nhà mà như là người xa lạ. Sợ cô ấy xuống đây làm cho anh Quân buồn:

– Dù sao thì anh cũng phải báo tin.

Ngọc Tuyền nói yếu ớt . Quân đang sống như vậy đó sao ? Bất giác cô muốn làm điều gì đó cho anh.

oOo

– Anh Quân !

Quân hấp háy mắt , 1 gương mặt đang thật gần anh , mờ nhạt và sau đó rõ dần.

Là Ngọc Tuyền ! Có phải anh đang mơ ? Cô cúi sát vào anh lo lắng:

– Anh đau lắm phải không ? Để em gọi bác sĩ:

– Đừng .. đi .. Tuyền .

Quân đưa tay lên , tay anh run và yếu. Ngọc Tuyền cầm tay anh , cô áp vào má mình:

– Anh tỉnh rồi , em mừng quá ! Em lấy nước cho anh uống nha.

Cô bón cho anh mấy muỗng nước và ngồi xuống cạnh anh:

– Bác sĩ nói anh không sao , chỉ cần nghỉ ngơi an dưỡng 1 tuần là có thể xuất viện:

– Cảm ơn em đã ở cạnh anh.

Bác sĩ và 2 y tá vào khám bệnh và thăm chừng nhiệt độ cho Quân .

Tất cả ổn định , sức khỏe của Quân dần hồi phục . Và cũng chưa bao giờ anh cảm thấy mình hạnh phúc như lúc này . Nhờ .. bệnh mà anh được Ngọc Tuyền chăm sóc lo lắng.

Buổi chiều cô thay quần áo cho anh , lau tay lau mặt , lau người cho anh và bón 1 chút nước cháo loãng.

Nhìn cô vất vả vì mình , Quân xúc động và hạnh phúc cũng tràn ngập tim anh . Tình yêu cố đè nén lại bùng lên như cơn sóng thủy triều .

Anh đã nói ra tình cảm của mình trong phút giây hạnh phúc ấy:

– Em biết không Tuyền , anh cứ muốn nằm hoài trên giường bệnh , để được em lo lắng săn sóc , để được gần em.

Ngọc Tuyền cố trấn áp ngọn lửa tình yêu trong tim mình . Cô vờ gắt anh:

– Anh chỉ được nói bấy thôi , có ai lại muốn mình bệnh:

– Có , anh đó.

Cả 2 nhìn nhau cười , đôi sóng mắt giao nhau, để hiểu rõ lòng nhau , tình yêu còn sâu đậm trong tim cả 2 người :

– Anh muốn ngồi dậy 1 chút cho mát không ?

– Ờ, nhờ em.

Ngọc Tuyền nhẹ nhàng nâng anh dậy , tay cô đỡ qua người anh thận trọng cho anh đừng đau , gương mặt cô kề sát vào anh . Không dần

được , anh hôn nhanh lên má cô.

Nụ hôn như 1 luồng điện , cô giật mình và sửng ra trong 1 phút.

Anh mỉm cười :

- Nhớ hồi ấy , lần đầu tiên anh hôn em , em cũng giật mình như vậy:
- Anh đừng thế này nữa anh Quân . Em không thể chen vào giữa anh và Hoàn Châu . Cái chết của anh Thạch còn quá mới mẻ với em:
- Anh biết , nhưng em tiếc với anh 1 nụ hôn biểu lộ tình cảm của anh nữa sao ?

Ngọc Tuyền ngồi xuống ghế , cô lắng sang chuyện khác:

- Con ở nhà đòi vào thăm anh , nhưng em thấy anh chưa khỏe nên thôi.

Quân vui vẻ:

- Ngày mai em đưa con vào đi , anh nhớ con lắm:
- Dạ:
- Mấy ngày nay em quá mệt vì anh , hay tối này em về nhà ngủ đi , anh Tư ở đây với anh được rồi:
- Anh nhớ đừng cử động nhiều đó , vết thương của anh chưa lành đâu:
- Không sao đâu . Bác sĩ có dặn nếu anh đi được cứ đi , nằm hoài không tốt cho ruột . Ngày mai anh sẽ bảo anh Tư dìu anh đi tới đi lui cho mau bình phục.

Buổi tối , chờ cho Quân ngủ, Ngọc Tuyền mới ra về . Cô mệt mỏi ngã lưng vào thành ghế . Được lo lắng và chăm sóc cho anh bao nhiêu ấy cũng đủ đề? Ngọc Tuyền ấm lòng .

oOo

- Bé Trung , bé Hằng ! 2 con không được làm ồn đó.

Căn dặn con xong , Ngọc Tuyền mới bế nó xuống xe . Chiều nay , Quân khỏe nhiều nên anh Tư đẩy xe cho ra ngoài vườn hoa.

Từ đằng xa thấy Quân , bé Ha9`ng reo to lên:

- Ba !

Nó mặc áo đầm màu hồng , 2 chiếc nơ đỏ cột 2 bên lúc lắc theo nhịp chân chạy . Nó chạy nhanh đến , nhưng không dám ôm qua bụng Quân mà ôm tay anh:

- Mẹ nói ba đau dữ lắm hả ba ?
- Ủ , mà hôm trước kia , bữa nay hết rồi.

Thằng Trung chạy đến , nó "tranh thủ" ôm chân , và hôn vào má anh:

- Ba ơi ! Con thương ba . Con nhớ ba và ba Thạch nữa.

Quân sung sướng hôn lại con . Ngọc Tuyền đứng lặng nhìn hạnh phúc cha và con bên nhau ấy . Anh chỉ cái ghế đá:

- Em ngồi đi chứ Tuyền !

2 đứa bé nói líu lo , tranh thủ kể cho Quân nghe chuyện ở nhà , chuyện ở trường:

– Ba ơi ! Ba muốn nghe con kể chuyện Thánh Gióng không ?

– Con biết chuyện Thánh Gióng à ? Kể cho ba nghe đi.

Bé Hằng tăng hăng như người lớn , nó ngồi nghiêm chỉnh , 2 tay đặt lên đùi:

– Ngày xưa .. thật xưa ..

Giọng nó trầm bổng lên cao xuống thấp theo chuyện kể, Quân say mê nhìn con . Yêu làm sao .. Nó dễ thương quá chừng à . Cái miệng nhỏ xíu và những cái răng sữa đều như hạt bắp .

Gần tối , Ngọc Tuyền để anh Tư đưa 2 đứa nhỏ về , còn cô ở lại để làm vệ sinh cho Quân .

Nhúng khăn nhỏ vào thau nước ấm và vắt nước ra , Ngọc Tuyền cởi áo Quân và bắt đầu lau người cho anh . Bao giờ cũng vậy , bàn tay cô dừng lại ở cánh tay bị cưa lên đến vai , phần da ở đó trơn láng, nước mắt cô rưng rưng.

Quân với tay lấy cái tay giả định lắp vào:

– Em đừng nhìn nó Tuyền ạ:

– Quân ơi ! Em thương anh.

Không dần được cảm xúc , cô ôm lấy anh mà khóc . Xúc động quá , anh vỗ nhẹ nhẹ vào đầu cô:

– Đừng khóc nữa em !

Qua cơn xúc động , Ngọc Tuyền buông anh ra cô tiếp tục nhúng khăn ướt lau cho anh . 1 chút ăn năn dấy lên trong cô . Lẽ ra cô không nên để anh thấy tình cảm của cô dành cho anh , vừa có lỗi với Hoàn Châu , vừa có lỗi với Thạch.

Lau đến phần thân thể bên dưới của anh , tay cô chùn lại . Mọi hôm anh còn mê , cô làm vệ sinh mà không thấy ngại , hôm nay anh đang rất tỉnh . Hiểu cái chùn tay của cô , anh giật cái khăn trên tay cô:

– Để anh tự lau , em ra ngoài đi !:

– Không . Em .. là được .

cô cầm cúi lau cho anh , vết mổ đang kéo da non . Anh nắm tay cô và không có biên giới nào có thể ngăn cách cơn sóng tình yêu đang dâng trào trong trái tim anh nữa . Anh đắm đuối tìm môi cô ..

Nụ hôn ngọt ngào như của đêm trăng mật tuyệt vời ấy , đêm có ánh trăng toả sáng chứng giám tình yêu đôi lứa:

– Tuyền ơi ! Anh không thể nào xa em được nữa . Con chúng mình cần 1 gia đình đầy đủ, tại sao chúng ta phải xa nhau hả em ?

Không còn đủ can đảm để chống lại 1 tình yêu mà mỗi lúc đang dữ dội dâng lên như ngọn sóng trào , Ngọc Tuyền khép mắt đón nhận

nụ hôn ..

o0o

– Mẹ nói gì ? Anh Quân bệnh nằm ở bệnh viện Bình Dương à ?

Được , con sẽ về.

Hoàn Châu tắt điện thoại , ngồi thừ ra đó . Cô đang đi du lịch với Tuấn Hùng và không muốn trở về . Quân có quan tâm đến cô đâu:

– Điện thoại mẹ nói gì vậy ?

Tuấn Hùng đi lại , anh ôm Hoàn Châu và bế bổng cô lên đôi cánh tay mạnh mẽ của mình.

Hoàn Châu thở dài:

– Anh ấy bị đau ruột thừa cấp tính , đã mổ ngày hôm qua . Mẹ gọi em về nhà:

– Rồi em tính như thế nào ?

– Phải về chờ tính cái gì . Anh không muốn về thì cứ ở lại.

Tuấn Hùng bật cười:

– Anh điên hay sao . Em đi về nước , anh ở lại đây với ma hả?

– Ma gì ! Cái mã đẹp trai như anh , con gái theo cả khối:

– Thôi đi em , anh chỉ yêu có mình em thôi.

Hoàn Châu châm biếm:

– Anh yêu có mình em , có lẽ em phải xem lại:

– Không hiểu sao từ lúc biết em mang thai , anh xúc động ghê gớm.

Hoàn Châu lạnh lùng:

– Anh nói em mới nhớ . Xem như hợp đồng của em và anh đã có hiệu quả, em đã mang thai . Cho nên để khỏi bị phát hiện , ngay sau khi về nước , chúng ta chia tay . Anh không được đi tìm em nữa.

Tuấn Hùng xịu mặt:

– Em đúng là kẻ .. qua cầu rút ván , vừa biết mang thai là bỏ rơi anh:

– Em qua cầu rút ván , còn anh là tên cơ hội lợi dụng:

– Em không thương anh cũng nghĩ chút tình chứ Hoàn Châu :

– Em giống anh đó , lạnh lùng tàn nhẫn và thủ đoạn nữa . Lúc em bị dìm xuống tận cùng , anh cũng a tòng theo lão Cát Đằng hại em:

– Thôi mà em ! Chuyện cũ rích cứ nhắc hoài:

– Có chuyện cũ mới có chuyện mới chớ . Em ghét ai , em ghét suốt đời , đến chết vẫn ghét.

Tuấn Hùng phì cười:

– Thôi đi , em sống như vậy sẽ khổ suốt đời.

Lần tay ra sau lưng Hoàn Châu , Tuấn Hùng nhẹ kéo dây áo cô cho chiếc áo rơi ra . 1 thân hình tuyệt mỹ quyến rũ trước mắt anh.

Bao giờ cũng vậy , cứ nhìn thân thể quyến rũ của cô , là ~ cảm xúc cứ dâng lên trái tim Tuấn Hùng . Anh lắc đầu . Anh quen lừa dối phụ

nữ lại phải lòng Hoàn Châu ư ? Đối với anh , cô như 1 khối băng lạnh giá và khi dần thân cùng anh , cô lại như ngọn lửa sẵn sàng đốt cháy anh.

Cô nói tiếng đoạn tuyệt tàn nhẫn với anh , nhưng hình như chẳng thể nào thiếu anh cho được . Đôi mắt đang khép lại , gương mặt đắm đuối hiển dăng . Anh cúi xuống hôn cô thật sâu . Và như cơn bão dữ , anh cuốn trôi Hoàn Châu đi .. Con đê vỡ theo cơn lũ cuồng bạo.

oOo

– Mẹ thương con vì con giống ba.

Ba thương con vì con giống mẹ.

Cả nhà ta cùng yêu nhau ..

Bé Hằng và thằng Trung hát lộn xộn bài hát , lời lẽ ngây thơ hồn nhiên.

Quân gật gật đầu theo nhịp bài hát , còn Ngọc Tuyền vỗ tay , cô hát theo 2 con.

Chưa bao giờ Quân thấy lòng mình hạnh phúc như vậy . Anh âu yếm nhìn 2 con . Bao giờ thì anh có 1 mái gia đình hoàn chỉnh đây ? Ly hôn ! Quân có nghĩ đến điều này . Anh sẽ ly hôn . Hoàn Châu phải hiểu ra rằng , cuộc sống của cô và anh không có hạnh phúc .

Điện thoại reo , Quân vẫn ngồi im . Anh không muốn phút giây ấm áp này bị phá rầy chút nào.

Bé Hằng ngừng hát:

– Ba ơi ! Điện thoại của ba hả ba ?

Quân gật đầu . Anh vẫn chưa muốn rút điện thoại ra nghe . Ngọc Tuyền nhắc khẽ :

– Anh nghe điện thoại đi , em dắt 2 con lại đằng kia.

Quân xua tay:

– Không cần đâu . Điện thoại của Hoàn Châu thôi . Em ngồi đó đi !

Quân rút điện thoại từ trong túi áo , bấm nút và đưa lên nghe:

– Alô, Quân đây:

– Ngày mai em sẽ về nước . Nhưng em đang mệt lắm , có lẽ là không đi thăm anh được :

– Cũng không cần đâu , anh sắp xuất viện rồi:

– Anh muốn nghe tin mừng không anh Quân ? Em đã có thai.

Suýt chút nữa Quân buông rơi điện thoại . Anh chờ Hoàn Châu trở về , vậy mà giữa lúc anh muốn kết thúc cuộc sống chung buồn chán , cô lại nói với anh cô có thai:

– Alô . Anh nghe em nói gì chứ anh Quân ?

– Có , anh có nghe:

– Anh không vui vì em báo tin em có thai hay sao ?

– Đâu có . Vậy em có khỏe không ?
 – Em đang rất mệt . Anh hãy thành thật trả lời cho em , có phải Ngọc Tuyền đang ngồi cạnh anh ?
 – Ờ, có 2 đứa nhỏ nữa:
 – Như vậy ngày mai em sẽ về.
 Hoàn Châu giận dữ cút máy . Quân cũng xếp máy lại . Anh không thấy vui hay xúc động chút nào trước tin anh sẽ có 1 đứa con . Như thể anh có lỗi với Hoàn Châu , nhưng thật tình , anh không muốn lừa dối Hoàn Châu . Anh hiểu anh cần ai cho cuộc sống của mình.
 Quân nhắm mắt lại , anh lại thấy mình rơi vào tuyệt vọng vô cùng:
 – Anh Quân ! Anh làm sao vậy ?
 Sực nhớ , Quân mở mắt ra , anh cười gượng:
 – Không , anh có sao đâu . Anh không khỏe 1 chút thôi:
 – Vậy để em dìu anh vào phòng nằm.
 Quân lắc đầu:
 – Không, anh muốn ngồi với em và con.
 rồi để trấn áp mình , Quân ôm vai thằng Trung:
 – Hát bài "Con cò bé bé" cho ba nghe đi Trung.
 Anh cất tiếng hát mà không chờ con hát theo:
 – "Con cò bé bé , nó đậu cành tre.
 Đi chơi không hỏi mẹ,.
 Biết đi đường nào".
 Bé Hằng lanh chanh:
 – Ba ơi , hát bài "Bắt kim thang" đi ba:
 – Ừ , con hát trước đi:
 – "Bắt kim thang ..".
 Hình như Quân đang cố hoà mình với con . Rõ ràng tâm trạng anh đang đầy kích động . Ngọc Tuyền đặt tay lên vai anh:
 – Anh không cần cố gắng đâu Quân .
 Anh gục mặt vào vai cô , trong nỗi đau câm lặng . Tại sao con đường đến gần nhau của cô và anh quá nhiều gai chông ?
 Tiếng bé Hằng vẫn hát cao vút . Bà i hát ngây thơ hoà điệu cùng tiếng ngọng nghịu của thằng Trung . Quân cố xua tan đám mây u ám trong đầu anh để hoà niềm vui cùng con.
 oOo
 Cánh cửa bị đẩy nhẹ , Quân vui mừng nhồm dậy , nở nụ cười tươi . Nhưng nụ cười rơi rụng trên môi anh . Không phải là Ngọc Tuyền mà là Hoàn Châu , người anh không hề mong đợi.
 Cô bước vào mắt nhìn quanh phòng:
 – Vừa về là em đi luôn lên đây . Hình như anh không vui khi thấy em

. Anh đã khỏe chưa vậy ?

– Khỏe rồi . Có lẽ ngày kia mới xuất viện . Em đi Singapore chơi chắc và vui lắm.

Hoàn Châu nhăn mặt:

– Vui gì đâu . Anh luôn xa cách em , buồn nên em đi cho vui.

Hoàn Châu đáp đối , cô đi với Tuấn Hùng , họ đã thật vui vẻ bên nhau . Làm sao cô dám nói với Quân điều đó . Nhìn quanh căn phòng để nhận định là Hoàn Châu biết có Ngọc Tuyền ở đây , cả 2 người đều dễ dàng bỏ qua cơ hội đến với nhau . Cơn ghen dâng lên trong lòng Hoàn Châu , cho dù cô đã ngoại tình.

Cô châm biếm:

– Em không về ngay , vì 1 em biết ở đây có Ngọc Tuyền chăm sóc cho anh.

Quân làm thinh . Anh không phủ nhận cũng không chối , sự xuất hiện của Hoàn Châu đồng 1 lúc kéo anh về sự thật : anh đã có vợ . 1 cuộc hôn nhân chỉ cho anh thỏa mãn xác thịt và lãng quên đau khổ, chứ không cho anh hạnh phúc:

– Em nói không sai chứ anh Quân ? Em rộng lượng lắm rồi . Ngay ngày hôm nay , em sẽ làm thủ tục xuất viện cho anh . Chúng ta về Sài Gòn , em mời bác sĩ tư đến lo cho anh.

Quân buông xuôi:

– Tuỳ em.

Mắt Hoàn Châu chợt long lanh:

– Có 1 điều em chưa báo tin mừng cho anh , em đã mang thai.

Bịch ! Chiếc túi xách rơi trên nền đất . Ngọc Tuyền đến đúng lúc ấy , cô lúng túng cúi nhặt chiếc túi lên . Hoàn Châu quay lại , cô nhếch mép cười:

– Ngọc Tuyền đến đây à ? Mấy ngày nay vất vả cho cậu thật . Nhưng tội này không làm phiền cậu nữa đâu . Tôi sẽ lo thủ tục cho anh Quân xuất viện và về Sài Gòn.

Cô dừng lại và cười thành tiếng:

– Chắc lúc này cậu nghe rõ rồi chứ ? Tôi đã mang thai . Tôi là vợ hợp pháp của anh Quân , nên từ nay , tôi cấm cậu gặp anh ấy nữa . Nếu cậu làm ngược lại , tôi sẽ có biện pháp mạnh với cậu đó.

Quân khó chịu quát khế:

– Em nói nhiều quá Hoàn Châu . Đi lo thủ tục xuất viện đi:

– Em chưa nói hết . Anh cũng vậy . Em không ngăn cản việc anh lo cho con anh , nhưng con nào cũng là con . Anh hãy nghĩ đến đứa con hiện tại của anh.

Ngọc Tuyền lùi ra cửa . Đêm qua cô đã vui và hạnh phúc biết bao

nhiều khi được trong vòng tay anh . Cô đã quên hết hiện tại tàn nhẫn:
Anh là của người phụ nữ khác , người ấy là bạn cô.

Quay đầu , Ngọc Tuyền đi như chạy , nước mắt cô ràn rụa . Cô đã
vay mượn hạnh phúc của kẻ khác và bây giờ đã đến lúc cô phải trả
lại ~ cái không thuộc về cô . Hình như có tiếng Quân gọi to tên cô.
Anh đang cố bước xuống giường , nhưng vết mổ không cho phép
anh thực hiện điều anh muốn là đuổi theo Ngọc Tuyền . Anh quay
sang Hoàn Châu gắt gỏng:

– Em cư xử như thế mà coi được à ?

Hoàn Châu quắc mắt:

– Còn anh , anh tự vấn lương tâm anh chưa ? Anh không hề mừng
rỡ chút nào khi em báo tin em có thai.

Quân nhắm mắt lại:

– Anh xin lỗi . Anh kết hôn với em là sai . Anh đã xem em như 1 chỗ
trú ẩn cho tâm hồn anh . Tuy nhiên, anh sẽ vì con chúng ta mà khắc
phục lại lỗi lầm:

– Anh sẽ chấm dứt với Ngọc Tuyền ?

– Anh hứa . Nhưng 2 đứa con của anh , anh phải có bổn phận với
chúng.

Hoàn Châu biết , cô không thể ép buộc Quân làm theo điều cô muốn
, bởi vì căng quá dây sẽ đứt . Cô đã đạt được điều mong muốn và
cũng đến lúc cô cần cắt đứt với Tuấn Hùng .

oOo

Xe rời xa thị xã , còn lại sau lưng Quân là ~ cánh đồng mạ xanh .

Quân ngả đầu ra sau . Anh đi không có lời từ giã nào , chắc chắn
Ngọc Tuyền sẽ buồn và 2 đứa con sẽ nhắc nhở anh . Anh sẽ quay lại
, cho dù anh biết nối lại với Ngọc Tuyền là điều không thể:

– Anh không khỏe à ?

Giọng Hoàn Châu đầy quan tâm , cô ôm qua vai anh . Quân lắc đầu
im lặng . Cả 2 không nói lời nào cho đến khi xe về đến thành phố.

Xe chạy vào sân nhà , bà Hoan bước ra lo lắng đỡ Quân :

– Con khỏe hẳn chưa vậy Quân ?

– Dạ, cũng đỡ nhiều rồi mẹ ạ.

Anh ra hiệu cho anh Tư dìu anh vào nhà . Lòng không 1 chút vui khi
quay về nhà . Hoàn Châu không có cái chu đáo của Ngọc Tuyền .
Tuy nhiên anh không cần sự chu đáo ấy . Hãy để điều ấy là tính cách
của Ngọc Tuyền , để anh mãi nhớ cô và là kỷ niệm đẹp . Anh sẽ
sống với kỷ niệm đẹp ấy.

Bà Hoan thì chu đáo:

– Con mới mổ, vết thương chưa được lành hẳn , vậy chỉ nên ăn cá

lóc và thịt heo thôi.

Quân cảm động:

– Vâng . Nhờ mẹ lo cho con.

Hoàn Châu chỉ chăm chú lo cho nhan sắc của cô , cái thai làm da cô khô và sần lên . Cô phụng phịu ngả vào vai Quân :

– Anh xem nè . Da mặt em đâu có mịn màng nữa . Em ăn uống chẳng thấy ngon gì cả, người em thô ra . Em sinh con là vì anh đó , anh còn không biết thương em . Có bao giờ anh biết em khóc thầm không ? Dù có đi chơi nơi nào đi nữa , em cũng không vui . Người ta có chồng đi chơi vui vẻ, còn em có 1 mình thui thủi .

Chạnh lòng , Quân ôm cô vào lòng:

– Từ nay anh sẽ nghĩ đến em:

– Lúc trưa em có về nhà cũ , nhớ nhà ghê. Người chủ nói nếu em muốn chuộc nhà , họ sẵn sàng cho chuộc nhà:

– Bao nhiêu ?

Hoàn Châu hồi hộp xem phản ứng trên gương mặt Quân . Cô ngập ngừng:

– Dạ .. 85 cây.

Quân cắn môi:

– 85 thì mắc , tuy nhiên anh sẽ đưa để em chuộc căn nhà lại.

Hoàn Châu mừng rỡ , cô ôm gương mặt Quân hôn:

– Cảm ơn anh , anh Quân .

Đêm nằm bên cạnh vợ âu yếm cô, tim Quân ngậm ngùi . Đành quên em thôi , Tuyền ạ.

oOo

– Alô.

Hoàn Châu giật nảy mình liếc về phía Quân . Giọng của Tuấn Hùng . Cô quát khế:

– Đã nói rõ rồi , tại sao anh còn điện thoại đến hoài vậy ?

– Anh nhớ em.

Hoàn Châu châm biếm:

– Anh nhớ tôi hay nhớ tiền của tôi ? Tôi sẽ không đi gặp anh nữa đâu:

– Nếu em không đi gặp anh , anh sẽ đến nhà em tìm em đấy.

Hoàn Châu giận run:

– Anh dám ?

– Sao không dám ? Em đang mang thai đứa con ấy là con của anh.

Hoàn Châu rít khế:

– Nói tóm lại , anh muốn gì ?

– Tiền . Anh cần tiền . 50 triệu . Anh sẽ đợi em ngày mai ở chỗ cũ

suốt ngày . Đến 5 giờ chiều em không đến , anh sẽ đi gặp chồng em. Hoàn Châu dần mạnh điện thoại . Đàng kia Quân vẫn chăm chú xem truyền hình , có lẽ Quân không nghe được tiếng cô , nhưng có 1 ánh mắt thật sắc đang nhìn Hoàn Châu: bà Hoan.

Hoàn Châu phớt lờ , đi lại cạnh Quân và ngồi sà vào lòng anh nũng nịu:

- Truyền hình có gì hay đâu , mình đi nghỉ sớm đi anh:
- Em ngủ trước đi !:
- Em không chịu đâu.

Quân đành đứng lên đi theo cô . Chiếc áo cô mặc mỏng quá , và gần như phơi trần cả thân thể cô.

Quân quay đi , anh nghĩ đến Ngọc Tuyền và buổi tối hôm ấy , cô đã khóc nức nở khi nhìn cái tay cụt của anh . Giờ này có lẽ cô cũng đang rất nhớ anh và 2 đứa bé nữa.

Hoàn Châu nằm hờ hênh , vạt áo của cô tóc lên đến bụng , cô dang 2 tay cười quyến rũ:

- Nằm với em anh Quân .

Quân nằm xuống , anh kéo vạt áo cô phủ xuống và ôm cô vào lòng .

Lặng im ! Hoàn Châu cựa người , cô đưa tay luồn vào áo anh , nhưng anh giữ tay cô lại:

- Hôm nay anh không khỏe , em ngủ đi.

Hoàn Châu ảm ức:

- Anh không khỏe hay anh nhớ Ngọc Tuyền ?
- Anh nhớ con.

Hoàn Châu mai mỉa:

- Ca? Ngọc Tuyền nữa chứ ?
- Anh cố quên cô ấy , anh sẽ cố quên.

Hoàn Châu lịm người , rồi cô dần dỗi nằm xa ra.

Quân vớ chiếc gối ôm vào lòng , anh nhắm mắt lại. Cõi lòng anh rất lạnh cho dù anh cố gắng chiều theo ý Hoàn Châu và nhận rõ ra rằng: anh không thể nào quên Ngọc Tuyền . Hình ảnh cô và 2 đứa con xinh xắn ngự trị tim anh.

Có tiếng khóc khe khẽ của Hoàn Châu . Chạnh lòng , anh ôm cô vào lòng:

- Anh xin lỗi.

Giọng Hoàn Châu đầy nước mắt:

- Em biết là anh không yêu em , nhưng em đã cố gắng lắm vì anh , tại sao anh không thể quên nó đi vậy ?

Quân thở dài:

- Có ~ điều rất muốn quên nhưng lại không quên được . Hãy tha thứ

cho anh.

Thật ra , bao giờ Quân cũng chu đáo , anh luôn chiều ý cô , nhưng còn chuyện chăn gối , Hoàn Châu biết cô muốn anh hoàn toàn thuộc về mình là điều không thể nào . Cô còn muốn làm áp lực với anh chỉ nữa.

Nhớ đến cái hẹn ngày mai và số tie6`n Tuấn Hùng đòi hỏi , Hoàn Châu giận sôi lên . Nếu như không có Ngọc Tuyền và 2 đứa bé kia , cô đâu có khổ như thế này:

– Ngủ đi em !

Quân xoa nhẹ lên lưng Hoàn Châu như ru ngủ cô . 2 thân thể đang gần nhau trong gang tấc , nhưng tâm hồn lại xa cách nhau ngàn dặm.

o0o

Hình như bà Hoan chỉ chờ cho Hoàn Châu đi xuống thôi , bà đã ngồi sẵn sàng ở phòng khách lâu lắm rồi.

Nhìn cô khắp lượt từ chân lên đầu và dừng lại trên gương mặt cô , bà nói:

– Con muốn hành động gì nữa vậy , Hoàn Châu ?

Cau mày , Hoàn Châu khó chịu:

– Con hành động gì đâu . Tại sao mẹ lại hỏi con như vậy?

– có lẽ lương tâm con tự rõ việc con làm . Mẹ muốn nói Tuấn Hùng không phải là người tốt . Tuấn Hùng , Cát Đằng hay ông Phước đều là những kẻ xấu xa .

Hoàn Châu giật mình:

– Mẹ theo rình rập con ?

– Mẹ chỉ muốn tốt cho con . Quân là người tốt , mẹ không muốn cuộc đời con phải khổ như mẹ ngày xưa . Con hãy an phận với những gì con có.

Hoàn Châu sầm mặt:

– Con phải đi đây , không có thời giờ nghe mẹ nói đạo lý đâu . Con tự biết xử lý . Và ngày nào Ngọc Tuyền còn , nó sẽ là mối đe dọa đối với con:

– Mẹ cảnh cáo con , hãy an phận đi!

Lời nói của người mẹ không có tác dụng cho Hoàn Châu suy nghĩ gì cả. Cô đang đi trên cỏ gai và có muốn dừng lại cũng không được.

Chỉ trong phút chốc , Hoàn Châu lái xe ra đường . Quá quen thuộc nên cô chạy sâu vào khách sạn và đỗ lại . Tuấn Hùng ở phòng số sáu , lầu bảy . Anh ta bình tĩnh mở nhạc nghe , vừa uống rượu vừa nhún nhảy theo điệu nhạc trẻ trung.

cộc .. Cộc ..

Biết ngay là Hoàn Châu , Tuấn Hùng mở cửa ra . Anh ta cười tươi:

– Chào em !

Hoàn Châu lách người vào , cô đi lại ghế ngồi:

– Anh đang tổng tiền em đó à ?

Đóng cửa lại , Tuấn Hùng khoan thai trước vẻ giận dữ của Hoàn Châu :

– Anh cần tiền . Hồi này .. cung phụng cho em dữ quá , nên anh chẳng làm ăn gì được.

Hoàn Châu cười nhạt:

– Chớ không phải là lão già Cát Đằng hất cẳng anh vì anh đã xài thâm thủng tiền quỹ của công ty sao ?

– Em biết hết rồi còn hỏi chi vậy . Anh cần 50 triệu Đó đâu phải số nhiều . Em thua bài 1 bữa cũng hết mà:

– Tôi có thể cho anh , nhưng tôi ghét kiểu tổng tiền của anh lắm.

Tuấn Hùng cười mơn:

– Anh đã nói không tổng tiền . Anh là .. nô lệ cho em , em phải mang ơn anh chớ . Sau này em sinh con , chồng của em có thể cho em còn nhiều hơn:

– Tôi sẽ cho anh với 1 điều kiện:

– Rồi . Em nói đi !:

– Tôi muốn anh .. giết 3 người .

Tuấn Hùng giật nảy người:

– Giết người ở tù đó em , anh không làm đâu . Nên nhớ anh là người ra lệnh cho em chứ không phải em ra lệnh cho anh . những chuyện đó , anh không làm:

– Được . Như vậy anh sẽ không có tiền:

– Dễ thôi , anh sẽ đi gặp chồng em , nói đứa con trong bụng em là của anh:

– Anh là đồ khốn kiếp.

Hoàn Châu giận dữ đánh túi bụi vào người Tuấn Hùng . Không vừa , anh ta nắm tay cô , bẻ mạnh lại:

– Cô nên nhớ , cô cần đứa con , không phải tôi cần . Xưa nay đối với tôi chỉ có tiền là quan trọng thôi.

Bị bẻ tay đau , Hoàn Châu hét lên:

– Đau quá! Anh có buông tôi ra không ?

– Anh không buông.

Tuấn Hùng hôn lên môi Hoàn Châu:

– Em đẹp thật , nhưng lòng dạ em thật độc ác.

Hoàn Châu châm biếm:

– Tôi giống anh đó! Anh ăn ở với tôi , tiêu biết bao nhiêu tiền của tôi .

Anh là thằng đều:

- Em mắng tôi như thế nào cũng được , nhưng hãy đưa tiền đây:
- Chỉ có cho anh 10 triệu thôi:
- Đưa đây.

Hoàn Châu móc ví lấy tiền ném lên bàn . Tuấn Hùng chụp lấy:

- Còn số còn lại ?
- Không có:
- Em giận mặt với tôi hay sao vậy? Bao giờ thì có:
- 1 tuần nữa.

Hoàn Châu giận dữ đứng lên , nhưng Tuấn Hùng nắm cánh tay cô giữ lại:

- Em chưa về được đâu.

Hoàn Châu quát:

- Còn gì nữa ?
- Anh muốn em:
- Hôm nay tôi không muốn.

Anh ta bế xốc Hoàn Châu lên , mặc cho cô vùng vẫy:

- Em càng vùng vẫy , anh càng thích đó , em hiểu chưa ?

biết có chống lại cũng không được nên Hoàn Châu đành nằm im .

Muốn hay không , cô cũng phải mềm với anh ta . Hoàn Châu bây giờ như kẻ lữ leo lên lưng cọp.

oOo

Lần này chỉ có bà Phát đi theo 2 đứa nhỏ gặp Quân .

Anh đã gọi điện thoại mấy lần đều không gặp Ngọc Tuyền . Cô đã tránh gặp mặt anh từ buổi sáng hôm ấy:

- Ba !

2 đứa bé ôm choàng Quân líu lo . Quân hôn con và chào bà Phát:

- Ba và mẹ vẫn mạnh ?
- Ừ . mạnh cả.

Bà Phát ngẩn ngơ nhìn mọi thứ , sang trọng quá ! Và bà chợt tủi thảm cho con gái của mình.

Bà Hoàn mang nước ra , 2 người phụ nữ cùng quây quần siết chặt tay nhau:

- chị già đi nhiều quá , chị. Phát.

Bà Phát mỉm cười , tâm hồn đôn hậu chất phác của bà không 1 chút ghen tỵ với kẻ hơn mình.

Quân đưa 2 ly nước cho 2 bà mẹ:

- Mời mẹ dùng nước !

Anh quay sang 2 con , lấy nước cho nó uống. Thằng Trung càng ngày càng giống anh , nhở giò cao lên , cái đầu cắt húi cua của nó

làm anh phì cười.

Để cho 2 bà mẹ ngồi với nhau , Quân dắt 2 con lên lầu:

– Ba ơi ! Con nhớ ba lắm . Mẹ cũng nhớ ba nữa.

Bé Hằng bao giờ cũng thông minh , nó nói với Quân những điều anh không ngờ . Anh ôm nó vào lòng:

– Sao con biết mẹ nhớ ba ?

– Đêm nào mẹ cũng khóc hết hà . Con nghe tiếng khóc của mẹ.

Quân lặng người đi trong 1 phút xót xa . Anh chỉ còn biết ngậm ngùi cho cuộc tình của mình mà thôi.

Anh và cô có duyên mà không nợ:

– Ba ơi ! Thăng Vinh bên cạnh nhà mình đó , ba nhớ không ? Ngày nào ba của nó cũng ở nhà với nó và mẹ nó , còn bà sao không ở nhà với mẹ hả ba ?

Quân len lén chùi nước mắt:

– Khi nào con lớn , con sẽ hiểu:

– Lớn bằng ba với ông ngoại vậy đó hả ba ? Ủa ! Sao ba khóc vậy ?

– đâu có , bụi rơi vô mắt ba:

– Ba đưa cho con thổi cho.

Nó đưa 2 tay nhỏ xíu vạch mí mắt Quân và thổi phù phù:

– Còn chảy nước mắt hết hả ba ?

– hết rồi.

Quân bày trò chơi , cả 3 cha con cùng chơi . những tiếng cười giòn tan vang lên trong căn nhà vốn tẻ lạnh của Quân .

Bên kia , Hoàn Châu đóng chặt cửa lại . Cô không sao chịu nổi những tiếng cười giòn tan kia . Nó như lốc xoáy vào đầu như trêu gan Hoàn Châu .

Phải làm gì đây ? 2 hàm răng Hoàn Châu nghiến lại giận dữ.

oOo

Đi ngang qua Ngọc Tuyền , Minh Tâm dừng lại . Ánh mắt của cô nhìn Tuyền đầy thù nghịch.

Ngọc Tuyền chào Minh Tâm:

– Em đi chợ ha? Tâm . Mẹ khỏe không ?

– Chị gọi ai là mẹ vậy ?

Biết Minh Tâm vẫn còn ghét mìn sau cái chết của Thạch , Ngọc Tuyền khe khẽ:

– Chị biết em và mẹ giận chị , nhưng mà chị không để bụng đâu . Chị vẫn xem và kính trọng mẹ như là mẹ của chị.

Minh Tâm nạt:

– Thôi cái miệng đạo đức giả của chị đi .

Rồi cô nhìn Ngọc Tuyền cười giòn:

– Anh tôi chết , mẹ tôi đau khổ, cả nhà tôi đau khổ, còn chỉ vẫn phây phây ra đó , trắng da dài tóc .. Đồ bẩn thỉu !

Cô phun 1 bãi nước bọt rồi bỏ đi.

Ngọc Tuyền im lặng nhìn theo . Dù họ cư xử như thế nào , cô cũng không giận . Nếu như Thạch còn sống , anh luôn muốn cô và gia đình anh hoà hợp vui vẻ.

Đang đứng lững khựng , tiếng nổ máy xe từ sau lưng làm Ngọc Tuyền giật mình quay lại . Cô sợ đến quíu cả lưỡi , vì chiếc mô tô phân khối lớn đang xả hết tốc độ đâm sầm vào cô:

– Sao không tránh vô ?

1 thân người tràn đến xô dạt Ngọc Tuyền vào lề đường . Vừa sợ vừa đau , Ngọc Tuyền cố lồm cồm ngồi dậy . Cô kịp thấy chiếc mô tô chạy mất hút . Minh Thiện cũng ngã như cô , cậu vội đứng lên ngay , chạy đến đỡ Ngọc Tuyền :

– Chị có sao không ?

Cổ gai mắc cỡ đâm trầy cả tay Ngọc Tuyền và sưng 1 đường dài trên mặt , máu rịn ra . Ngọc Tuyền nhắm mắt đứng lên , cô không quan tâm đến mình , mà chỉ quan tâm đến Minh Thiện:

– Em có sao không ? Cảm ơn em đã cứu chị.

Thiện hần học:

– Đồ chạy xe ba trợn ! Người chị trầy hết rồi , hay em đưa chị về nhà tẩy trùng vết thương ?

– Chị không sao đâu . Chị về nhà 1 mình được, cảm ơn em.

Minh Tâm quay trở lại , cô nạt đùa em trai:

– Thì ra nãy giờ mày ở đây . sao mày rảnh dỗi vậy Thiện ? Chuyện nhà không lo , đi lo chuyện bao đồng.

Cô kéo vành tai Minh Thiện lôi đi . Cậu nhăn nhó gạt mạnh tay ra:

– Chị làm cái gì vậy ? Cái gì mà lo chuyện bao đồng . Lúc nãy mà không có em , chắc chắn thằng du đang ấy tông chết chị. Ngọc Tuyền rồi:

– Cô ta chết hay sống thì mắc mớ gì đến mày . Về !

Ngọc Tuyền phủ bụi trên quần áo mình , cô vừa buồn bã nhìn theo 2 chị em Minh Tâm . Chỉ có 1 mình Minh Thiện là thông cảm cho cô .

Tiếc rằng tiếng nói của cậu không là gì cả.

Ngọc Tuyền lê từng bước về nhà . Hôm nay cô về nhà sớm vì 2 đứa nhỏ đi thăm Quân sẽ về , không ngờ xui xẻo ra tai nạn.

Quân kêu lên hoảng hốt vì áo quần Ngọc Tuyền lấm lem:

– Em sao vậy Tuyền ?

Không ngờ lại gặp Quân . Có mấy tháng rồi từ ngày hôm ấy , anh và cô không gặp nhau . Ngọc Tuyền lí nhí:

– Chắc là họ say rượu , nên chạy xe suýt tông vào em thôi . Anh mới xuống ?

– Ủ . Anh đưa mẹ và con về nhà . Sắp tới anh hợp tác với 1 nhà máy chế biến mì , để thu mua xác mì chuyển cho nhà máy làm thức ăn gia súc , sẵn dịp anh đi luôn . Chắc là em đau lắm . Vào nhà đi , để anh nhờ anh Tư đi mua bông băng và thuốc cho em:

– Ở nhà có , không cần mua đâu anh Quân .

2 đứa bé ùa lại mừng mẹ, Ngọc Tuyền xoa tay:

– Mẹ mới ngã, người bần lắm , đừng có ôm mẹ.

Quân hỏi Ngọc Tuyền vào nhà . Anh bắt cô ngồi xuống cho anh rửa vết thương trên mặt và trên tay cô:

– Em phải uống thuốc kháng sinh , nếu không vết thương sẽ làm độc:

– Sao anh không đưa Hoàn Châu cùng về với ?

Quân lắc đầu:

– Cô ấy luôn kêu mệt , cứ ngủ suốt , không đi đâu.

Cả 2 cố tránh nhắc những chuyện xảy ra trong quá khứ . Tất cả đã an bài , anh sắp có thêm 1 đứa con nữa , cuộc đời đã phân ly anh và cô mãi mãi.

oOo

Hoàn Châu giận dữ ném mấy tờ bạc lên bàn:

– Chuyện chỉ có vậy mà làm cũng không xong, còn dám hỏi tiền nữa:

– Thua keo này , bày keo khác mà chi. Hoàn Châu . Tôi sẽ đụng chết nó , nhưng chị phải chi xộp 1 chút . Như thế này .. keo lắm.

Hoàn Châu xoa tay:

– Đi đi ! chừng nào có kết quả hãy tìm tôi:

– OK.

Tên du đãng đã tông xe vào Ngọc Tuyền chộp mấy tờ bạc bỏ vào túi và đứng lên đi . Hoàn Châu đóng nắp ví lại , cô cũng định ra về , nhưng 1 bàn tay ấn cô lại.

Hoàn Châu nhìn lên , cô cúi kính:

– Lại là anh ! Sao lúc nào anh cũng như ma ám ảnh đeo bám tôi vậy anh Tuấn Hùng ?

– Em vừa sai thằng Quý làm cái chuyện điên khùng gì vậy ?

Hoàn Châu lạnh lùng:

– Chuyện của tôi , không cần anh xí vào:

– Anh nhắc nhở em , em chớ làm chuyện bậy bạ mà ở tù bỏ con . Đó là vì tình nghĩa của anh đối với em.

Hoàn Châu châm biếm:

– Anh mà tử tế với tôi ư ? Anh sợ mất cái mỏ cho anh đào thì có.

Tuấn Hùng nhún vai:

– Em muốn nghĩ như thế nào cũng được . Tốt nhất là nghe lời anh khuyên . Em sắp làm mẹ, nên ở nhà nghỉ ngơi dưỡng thai:

– Đồ đạo đức giả ! Anh đừng khuyên tôi , tôi không nghe đâu . Anh có biết là bây giờ anh Quân ngày nào cũng đi Bình Dương không ?

Hoàn Châu hần học:

– Thầu xác mì , mua xác mì chỉ là cái cớ để cho anh ta gần Ngọc Tuyền thôi.

Tuấn Hùng cắn môi:

– Hay là em ly dị đi , tài sản chia đôi . Anh nghĩ với số tài sản đó cũng đủ cho em sống nuôi con:

– Nếu quyết định ly hôn , tôi đã không để có con . Anh im đi ! Sắp tận số rồi hay sao mà đổi tánh vậy ?

Tuấn Hùng không giận vì câu nói của Hoàn Châu , cũng không hiểu sao nhìn cô mang bụng bầu nặng nề , anh lại xúc động và không muốn làm cái chuyện ác đức : loại tình địch của mình . Cô đi tù , khổ cho con anh và anh không còn chỗ dựa nữa.

Hại người ta thành công thì không nói làm gì , nếu thất bại .. Bây giờ , công an họ điều tra nhanh và chính xác lắm, có chuyện gì họ tìm không ra . Anh không muốn xảy ra chuyện gì cả.

Hoàn Châu đứng lên , Tuấn Hùng nghiêm mặt:

– Bỏ chuyện ấy đi ! Gọi điện thoại bảo thằng Quý đừng đi hại người ta nữa.

Hoàn Châu quắc mắt:

– Tôi đã bảo anh đừng có xen vào chuyện của tôi rồi kia mà:

– Em mang thai , nên bỏ chuyện ác đó đi Hoàn Châu:

– Anh lo cho con của anh à ?

– Phải . Nếu em vẫn tiếp tục , anh sẽ báo cho mẹ em biết đó:

– Anh dám ?

Hoàn Châu giận dữ quật mạnh cái ví vào mặt Tuấn Hùng , rồi ngoe ngoắt bỏ đi . Tại sao cô phải dừng tay , khi mà mỗi ngày Quân mỗi xa cô ?

Anh chỉ về lúc đêm , khi cô say ngủ. Nhẹ hôn cô rồi về phòng anh .

Anh còn quan tâm đến cô vì đứa con này mà thôi .

oOo

Vừa trông thấy Tuấn Hùng , bà Hoan sầm mặt xuống ,toan đóng ập cửa lại . Nhanh hơn , Tuấn Hùng đẩy mạnh cửa.

Bà Hoan quắc mắt:

– Cậu muốn gì mà dám đến tận đây vậy ? Xin hãy để cho chúng tôi yên ổn đi :

– Cháu muốn nói chuyện với bác đảng hoàng . Bác cho cháu vào đi !:

– Đảng hoàng ? - Bà Hoan khinh bỉ - Cậu mà cũng có chuyện đàn`ng hoàng để nói kia à ? Vào đi !

Tuấn Hùng đi theo bà Hoan . Ba dắt anh đến cuối vườn hoa rồi hát hàm nhìn anh:

– Nói đi !:

– Bác hãy khuyên Hoàn Châu chấm dứt hại cô Ngọc Tuyền gì đó đi . Cháu nói hết lời rồi mà cô ấy không nghe . Mà bọn thằng Quý cứ có tiền là nó làm thôi , không từ chuyện gì cả.

Bà Hoan sừng sốt nhìn Tuấn Hùng . Cứ ngỡ anh ta đến hỏi tiền và bà chuẩn bị những lời không đẹp để hất vào mặt anh ta , nhưng câu chuyện của anh vừa nói khiến bà hụt hẫng và chới với.

Như 1 tiếng sét đánh vào đầu , bà nhìn Tuấn Hùng mà nói không thành lời.

Tuấn Hùng gật đầu:

– Lời cháu nói là hoàn toàn sự thật . Bác đừng để mọi việc trở nên tồi tệ rồi mới can thiệp . Hoàn Châu đang mang thai , đứa con ấy là của cháu , cháu không muốn cô ấy đi tù.

Trời đất ơi ! Bà Hoan ngã phịch xuống ghế . Thật động trời ! Hoàn Châu là 1 con quỷ chứ không còn là người nữa:

– Tại sao cậu biết nó muốn hại Ngọc Tuyền ? Còn cậu nữa , cậu biết con gái tôi đã có chồng rồi mà , sao cậu còn với nó ? Cậu cũng là thứ xấu xa đốn mạt:

– Bác mắng cháu , cháu không giận đâu . Lúc đầu cháu thích cô ấy và vì cả tiền của cô ấy nữa . Hoàn Châu bắt cháu cam kết khi cô ấy có mang thì dừng lại . Nhưng người ta nó hùm dữ không ăn thịt con , hưởng chi cháu là con người . Cháu muốn con cháu sống tốt . Nếu như Hoàn Châu ly hôn , cháu sẽ lo cho cô ấy.

Bà Hoan xua tay, thều thào:

– Cậu về đi , tôi không hứa gì cả. Tôi chỉ có thể ngăn cản không cho con tôi làm điều xằng vạy , vì nó là con tôi.

Tuấn Hùng đứng lên . Anh ta không hy vọng Hoàn Châu sống với min`h , và chắc chắn anh cũng nuôi không nổi Hoàn Châu , 1 con người quá nhiều tham vọng kia . Cô đang ghét và khinh bỉ anh , cho dù có lúc cô cần anh và cùng chìm ngập trong anh với bao đam mê chất ngất.

Vừa bước ra , Tuấn Hùng vội đứng nép vào chậu nguyệt quế . 1 chiếc xe chạy vào và dừng lại.

Người đàn ông xuống xe cùng với 1 cánh tay giả.

Quân vô tình đi vào nhà , anh đi luôn lên lầu . Đạo này anh ở nhà thường xuyên hơn để chăm sóc cho Hoàn Châu , cô sắp sinh con cho anh . Dù anh không yêu cô bằng 1 trái tim nồng nàn như đã yêu Ngọc Tuyền , nhưng cô vẫn là vợ anh:

– Em ngủ hay thức Hoàn Châu ?

Quân xô cửa bước vào , anh mở tung cửa sổ cho ánh sáng tràn vào:

– Em lại ngủ nữa . Anh nghĩ là em năng vận động hơn là cứ ngủ suốt ngày.

Hoàn Châu nũng nịu:

– Anh bảo em làm gì bây giờ ?

– Em có thể đi thả bộ trong vườn , tập những động tác thể dục như đoạn băng dạy tập thể dục anh đã mua cho em đó . Dậy đi em !

Anh đến bên cạnh , bắt cô ngồi dậy.

Hoàn Châu vươn vai:

– Hôm nay anh không đi Bình Dương sao ?

– Anh giao cho người khác làm . Em sắp sinh , anh cần phải ở cạnh em chứ.

Hoàn Châu ôm qua cô? Quân , cô hôn vào má anh:

– Em sinh con gái , có lẽ anh không thích cho lắm.

Quân cười khế:

– Đâu có . Con trai hay con gái đều là con anh cả. Anh không quan trọng chuyện đó đâu:

– Em thấy hình như anh thương bé Hằng , thằng Trung hơn em:

– Em lại nghĩ đi đâu rồi . 2 đứa nó là con anh . Anh và Ngọc Tuyền bây giờ chỉ là bạn bè thôi . Tuy nhiên anh cần tạo điều kiện cho cô ấy sống để nuôi dạy con của anh:

– Như vậy sự có mặt của em đã làm anh thiệt thòi.

Quân nhăn mặt:

– Em đừng nói như vậy mà . nào , dậy đi ! Xuống nhà , anh có mua con cá chép to , bảo dì Ba nấu lẩu . Lâu rồi , ít khi nào gia đình chúng ta ít ngồi ăn chung với nhau:

– Hôn em đi !

Chiều ý , Quân hôn nhẹ lên má cô . Anh cố gắng quên Ngọc Tuyền , nhưng từ tận sâu trong trái tim anh , anh biết quên Ngọc Tuyền không phải là điều dễ dàng . Nụ hôn của anh chẳng biểu lộ tình cảm chút nào . Hoàn Châu giữ anh lại trong vòng tay mình , cô mỉm cười nhìn anh:

– Anh sờ lên bụng em xem , anh Quân . Nó đang đạp bụng em đó.

Quân sờ tay lên bụng vợ, anh nghe có 1 cử động dưới tay anh . Anh nhìn cô:

– Ủ, anh có nghe:

– Sau này anh phải thương cho đồng đó , không được thiên vị. Anh xem đi , tại mang thai mà người em xấu xí . Em muốn sinh mau cho rồi . Anh biết tính em mà , em thích không khí sôi động . Còn anh thì lúc nào cũng đi , bỏ em 1 mình:

– Anh sẽ không đi nhiều nữa , anh thường xuyên ở nhà.

Hoàn Châu nắm bàn tay anh đặt lên ngực mình , bầu ngực săn cứng của bà mẹ trẻ, 1 dấu hiệu khao khát được Quân vuốt ve yêu thương, nhưng anh dịu cô đứng lên:

– xuống nhà đi em, kéo mẹ chờ.

Hoàn Châu quay đi , đôi hàm răng cô nghiền lại giận dữ . Anh vẫn luôn từ chối cô , có phải vì anh quá đủ đầy ? Cô thấy mình muốn loại Ngọc Tuyền rời khỏi cuộc sống là điều nên làm , không phân vân gì cả.

o0o

Chờ cho xe Quân đi khuất , bà Hoan cẩn thận đóng cửa cổng và bấm khóa lại . Xong bà đi lên lầu , gõ cửa phòng Hoàn Châu :

– Mẹ vào đi , cửa không khóa !

Bà Hoan bước vào và đóng cửa lại . Hoàn Châu lười biếng nằm trên giường , đầu gối cao . Cô đang ngắm soi gương mặt mình trước kiếng nho?

– Mẹ lại hết tiền tiêu rồi à ?

– Không phải . Ngày hôm qua Tuấn Hùng đến đây gặp mẹ.

Hoàn Châu giật nảy người , cô ném cái kiếng sang 1 bên , gắt gỏng:

– Nó nói cái gì với mẹ ?

– Nó nói đứa bé trong bụng con là của nó.

Giật nảy người lần nữa , Hoàn Châu quát:

– Mẹ lại nghe nó nói điên nên lên đây gặp con ?

– Con sống gian dối mà không sợ. Quân biết hay sao ?

Hoàn Châu mím môi:

– Chỉ trừ phi mẹ muốn hại con , mẹ mới nói cho anh Quân biết . Còn với Tuấn Hùng , còn là cái mả cho anh ta đào , anh ta chẳng dại gì nói ra:

– Nó sẽ không nói , nếu con để yên cho Ngọc Tuyền nuôi con của nó.

Hết biết ! Hoàn Châu giận dữ quật mạnh cái gối xuống đất:

– Con sẽ không để yên cho Ngọc Tuyền . Ngày nào nó và các con nó còn sống là con không sống yên . Nó sẽ đoạt anh Quân và gia tài này sẽ chia cho mẹ con nó.

Kềng .. 1 vật gì đó rơi khô khốc trên nền gạch . Hoàn Châu tái mặt ,

cô bước nhanh lại kéo cánh cửa ra.

Mặt Hoàn Châu lúc này cắt không còn 1 giọt máu:

– Quân ...

Anh đang đứng nhìn cô , cái nhìn đau đớn đến tận cùng.

Đất trời như sụp đổ dưới chân Hoàn Châu . Cô lùi lại , 2 chân sụm xuống .

Anh nhìn cô dữ dội , rồi không 1 lời , quay ngoắt đi như chạy xuống cầu thang:

– Anh Quân ! Đừng đi .. đừng bỏ em ..

Hoàn Châu đuổi theo . Cô dừng lại ở đầu cầu thang , tất cả đã hết thật rồi . Cô quay lại nhìn mẹ căm uất:

– Mẹ giết con đi . Mẹ đã hại con . Phải , con muốn Ngọc Tuyền và con nó phải chết .. Là con đốt nhà nó đó . Tại sao anh Thạch lại xả thân vào cứu các con của nó ?

Hoàn Châu như người điên mê sảng giữa đôi mắt kinh hoàng của bà Hoan:

– mẹ làm sao biết được , đêm đêm con cứ thấy anh Thạch về . Anh ấy trách móc con , anh ấy nói con là người xấu.

Đang nói , chợt Hoàn Châu gập người xuống . Cơn kích động đã làm cho cô thấy đau , đau dữ dội như muốn xé cả thân thể cô ra.

Hoàn Châu hét lên , bởi 1 dòng máu đỏ chảy tràn dưới chân cô và loang trên nền gạch ..

oOo

Qua phút choáng người , Quân đi nhanh xuống cầu thang , anh đi như chạy . 1 nỗi đau cùng cực giày vò anh đến tận cùng . Hoàn Châu ! Hoàn Châu ! Tại sao cô làm như vậy ? Ôi ! Bàn tay đẹp với những ngón bút thóp thon mềm lại đầm máu , máu của những người rất thân với cô , có 1 thời thanh xuân ngọt ngào và lãng mạn:

– Anh Quân !

Anh Tư lo lắng mở cửa xe cho Quân . Quân xua tay và ngồi vào xe:

– Lái xe nhanh đi !:

– Dạ.

Sững người vì chợt nhớ đến sự an nguy của Ngọc Tuyền và 2 đứa con . Quân đập mạnh vào băng ghế:

– Đi Bình Dương ! Cho xe chạy nhanh lên !

Anh Tư dạ khẽ , cho xe quẹo sang bên trái . Quân ngả đầu vào thành ghế đau khổ. Anh đã cố sống chân thật , cố đè nén trái tim của mình để quên Ngọc Tuyền , nhưng không thể .. Anh vẫn nhớ cô quay quắt . Giờ đây , khi biết sự sống của Tuyền và 2 đứa con đang bị đe dọa , trong lòng anh như có bão lớn . Nếu như .. Anh không biết sẽ sống

sao đây nếu thiếu Ngọc Tuyền , thiếu 2 con ?

Mãi suy nghĩ , xe đã đến nhà Ngọc Tuyền lúc nào anh không hay .

Đến khi có tiếng Anh Tư tài xế nhắc , anh mới giật mình định tỉnh trở lại:

- Anh Quân ! Đã đến rồi .

Bước vội xuống xe , anh vội vã đi như chạy vào nhà . Vừa thấy Ngọc Tuyền , anh nhào đến ôm chầm lấy cô , dụi mặt vào mái tóc dày của cô , nước mắt rưng rưng muốn khóc ..

Thật lâu , chờ cho anh qua cơn xúc động , cô mới đẩy nhẹ anh ra:

- Chuyện gì vậy anh Quân ?

- Con đâu em ?

- Ạ , em gọi nhà trẻ, đến 4 giờ chiều mới rước về.

Quân thở phào , anh buông cô ra đi vào nhà:

- nhìn thấy em bình yên , anh mới hết sợ:

- Sao vậy anh ?

- Anh không biết nói như thế nào nữa . Sự thật anh nghe thấy .. quá thật anh không muốn tin chút nào.

biết anh sẽ nó ra tất cả , nên Ngọc Tuyền kéo ghế cho anh ngồi , rồi cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện , im lặng đợi.

Quân hít mạnh không khí vào buồng phổi , giọng anh đau đớn:

- Anh cố quên em để sống trọn vẹn cho cô ấy . Từng mò côi nên anh hiểu , không gì bất hạnh bằng cảnh không cha không mẹ. Anh cố gắng yêu thương cô ấy khi biết cô ấy mang thai . Nhưng mà thật đau đớn .. cô ấy phản bội anh , đứa bé cô ấy đang mang không phải của anh.

Ngọc Tuyền sững sốt . Gương mặt anh đang nhăn lại vì đau khổ. Cô thấy thương anh làm sao . Anh ngẩng lên , quắc mắt:

- Thủ phạm đốt nhà là cô ấy . Từ chuyện này, anh suy ra hôm em bị xe tông cũng là cô ấy . Anh đã hỏi anh Tư chạy xe như điên cho đến lúc nhìn thấy em bình yên , anh như trút đi gánh nặng ngàn cân vậy . Em và con có mệnh hệ nào , anh không sống nổi , Tuyền ạ.

Ngọc Tuyền ngồi chết lặng , lòng cô chua xót não nề . Người bạn thân thời thơ ấu của cô , 1 củ khoai nướng cũng chia nhau , 2 người từng có những kỷ niệm êm đềm bên nhau.

"Là ly xí muối mát từng trưa .

Là ổ bánh mì chia hai nửa.

Ghé chung nón lá lúc trời mưa ..

Vậy mà bây giờ đành hại nhau . Lẽ ra cái chết của Thạch phải đánh thức lương tâm cô sống lại . Hoàn Châu ời là Hoàn Châu ..

Quân với tay ôm cô vào ngực mình:

– Anh sẽ bảo vệ em và con bất cứ giá nào . Không ai có thể hại em và con . Em không phải sợ , Tuyền ạ.

Nước mắt Ngọc Tuyền dâng mi . Cô thổn thức trong lòng anh.

oOo

Đứa bé gái ra đời được 8 tháng và được nuôi trong lòng kính . Quân không về nhà . Bà Hoan cũng không có can đảm gọi điện thoại báo cho anh hay . Nó có phải là con Quân đâu . Anh không giao Hoàn Châu cho cơ quan pháp luật là quá nhân đạo rồi .

Hoàn Châu tỉnh lại , câu đầu tiên của cô là:

– Mẹ ! Anh Quân đâu rồi ?

Bà Hoan nghiêm giọng:

– Lúc này mà con còn hỏi câu này được sao ? Chính mẹ còn ghê tởm cho hành động của con đó Hoàn Châu .

Hoàn Châu bật khóc:

– Con ghen . Anh ấy không hề yêu con , bao giờ hình ảnh Ngọc Tuyền vẫn ngự trị trong trái tim anh ấy:

– Lẽ ra con phải chinh phục nó . Có người đàn ông nào không cảm động khi vợ mình hết lòng yêu thương đứa con riêng của chồng .

Đàng này con ra tay tàn nhẫn quá . Mẹ là mẹ ruột của con mà mẹ không thể nào tha thứ cho những việc con đã làm . Sao con không nghĩ đến những ngày tối tăm , tên Phước hành hạ giày vò con ?

Hoàn Châu khép mắt lại , cô biết tất cả đã hết rồi . Quân mãi mãi rời xa cô . Và cao hơn nữa , những ngày tù tội sẽ đến . Công lý của pháp luật không tha thứ cho cô , sẽ trừng phạt cô.

Nước mắt Hoàn Châu tuôn chảy những giọt nước mắt ăn năn muộn màng.

Tuấn Hùng đến từ lúc nào . Anh ta thập thò ở cửa , mãi 1 lúc mới bước vào:

– Em có khỏe không , Hoàn Châu ?

Hoàn Châu lấy gối đập mặt , giọng nhòe nhoẹt nước mắt:

– Tại sao không chịu để yên cho tôi vậy ? Tôi đi tù , anh cũng sẽ không có tiền đâu . Anh hại tôi rồi:

– Cứ cho là anh hại em đi . Sáng nay anh đi tìm thằng Quý , anh bảo với nó chuyện của em đã bại lộ , nếu nó còn tiếp tục làm theo lệnh sai khiến của em , nó sẽ bị bắt . Anh không muốn em nhúng tay vào tội ác nữa . Phóng hỏa làm chết người đủ cho em lãnh cái án mười mấy năm , em có biết không ?

Tuấn Hùng rút cái gối đập mặt Hoàn Châu ra :

– Anh từng là 1 con người bỏ đi , nhưng rồi khi nhìn thấy em mang thai đứa con của mình , anh lại thấy sợ và lo sợ cho tương lai đứa bé

.. cho nên anh tỉnh ngộ và muốn khuyên em hãy dừng lại , đừng tiếp tục sai phạm nữa . Em làm những chuyện đó rồi sẽ được gì ơ? Quân ? Có thể anh ta cho em rất nhiều tiền , nhưng còn tình yêu thì không . Anh sẽ ở luôn bên cạnh em, Hoàn Châu ạ.

Hoàn Châu nước nức khóc , cô còn biết làm gì hơn nữa . Ánh mắt của Quân ngày ấy nhìn cô đầy giận dữ , đầy oán hận .. cô nhớ mãi suốt đời không quên . Rồi quá khứ êm đềm với Thạch nữa . Lâu lắm rồi cô cố quên , nhưng lúc này , sao những gì ngày ấy , cứ chợt quay về quay quắt.

oOo

– Ba ơ ! có dì Châu .. dì bỗng em bé đến nhà mình.

Hoàn Châu lấp ló sau cánh cửa , mặc cảm và đau khổ làm cho cô không dám bước qua cánh cửa . Bên trong là 1 thế giới hạnh phúc đoàn tụ ấm cúng . Quân , Ngọc Tuyền và 2 đứa con của họ.

Câu nói của bé Hằng là Hoàn Châu hổ thẹn . Cô muốn quay lưng chạy trốn . Nhanh hơn , Ngọc Tuyền lao ra , cô giữ Hoàn Châu lại:

– Cậu đến nhà sao không vào nhà , còn định đi đâu nữa ? Bỗng em bé vào đi.

Hoàn Châu nước nức:

– Mình xấu hổ lắm , không dám nhìn cậu và anh Quân , nhưng mình không biết phải làm sao nữa:

– Vào nhà đi Hoàn Châu !

Ngọc Tuyền ôm vai Hoàn Châu kéo cô vào nhà . Quân đang bảo 2 đứa con của anh sang nhà bà ngoại . Anh không hề nhìn cô , thái độ của anh dừng dừng đến lạnh lùng . Chắc chắn rằng anh đang rất ghét cô , bởi những điều tồi tệ cô đã làm.

Ngọc Tuyền giở khăn quần ra người đứa trẻ:

– Nặng quá mà cậu bỗng con đi đâu vậy ?

– Ngọc Tuyền !

Hoàn Châu sụp xuống chân Ngọc Tuyền , làm cô hoảng hốt đỡ Hoàn Châu :

– Cậu làm gì vậy , Hoàn Châu ?

– Mình sẽ đi tự thú . Có 1 điều mình van xin cậu : hãy nuôi giùm đứa bé , có như vậy mình mới an tâm.

Ngọc Tuyền thở nhẹ:

– Cậu ngồi lên ghế đi đã:

– Cậu hứa với mình đi:

– Ừ, mình hứa ! Mình sẽ xem con của cậu như con của mình , mẹ của cậu như mẹ của mình vậy.

Lúc này Quân mới khẽ khàng:

– Em cứ yên tâm ! Xưa nay anh luôn xem mẹ như chính mẹ ruột của anh . Nếu như em thành khẩn ra tự thú , anh tin luật pháp sẽ khoan hồng:

– Cảm ơn anh đã không giận em . Còn em, em lại lấy ơn làm oán:

– Chuyện qua rồi , em nhắc lại làm gì ?

Hoàn Châu ôm chặt con vào lòng . Mãi đến bây giờ , cô mới cảm nhận được tình mẫu tử , tình yêu của mình với đứa con bé bỏng , 1 tình cảm mà cô chưa bao giờ nghĩ đến . Cô sắp xa con của mình . Đêm nay , nó không còn nằm trong lòng cô và nhủi tim hơi ấm của mẹ.

Đau lòng , Hoàn Châu gục mặt lên ngực con khóc lặng lẽ.

Ngọc Tuyền an ủi:

– Thỉnh thoảng , mình sẽ bông con đi thăm cậu.

Hoàn Châu lắc đầu:

– Không. Cậu không cần bông nó đi gặp mình . Hãy để cho nó luôn nghĩ rằng cậu chính là người mẹ đã sinh ra nó . Nó sẽ ngẩng mặt lên cao với đời , bởi vì cậu là người mẹ tuyệt vời của nó , chứ không xấu xa tội tệ như bà me. Hoàn Châu .

Hôn lên mặt con lần cuối . Hoàn Châu trao nó qua tay Ngọc Tuyền .

Tim cô nhói đau khi nhìn con ngủ say . "Hãy ở lại với me. Ngọc Tuyền và ba Quân của con !".

Đứng lên , Hoàn Châu vội vã đi ra xe . Tuấn Hùng đang chờ cô , để chờ cô đi tự thú.

Từ sau chiếc xe , bà Hoan tiến ra , nước mắt ràn rụa:

– Mẹ vui vì con đi tự thú , nhưng lòng mẹ cũng đau lắm , Châu ạ. Th. dễ thương biết bao , tại sao con nỡ hành động như vậy ?

Hoàn Châu ôm choàng bà Hoan . Lòng cô cũng đang rất đau . Có ai biết cô đã từng dẫn cơn đau này vào sâu tận đáy lòng.

Tuấn Hùng không nói gì cả, anh mở cửa xe cho Hoàn Châu cùng bà Hoan ngồi vào . Chiếc xe lăn bánh ..

Buổi chiều đầy gió, nắng hanh vàng , giọt nắng cuối của 1 ngày sắp kết thúc.

Khu nghĩa trang nằm lặng lẽ heo hút . Thạch đang nằm dưới lớp đất kia , căn nhà cuối cùng của anh thật đẹp . Ngọc Tuyền trồng rất nhiều hoa , nhất là huệ đỏ - thứ hoa Thạch yêu thích.

Cuối mùa hạ, huệ nở đỏ cả 1 vùng.

Hoàn Châu thấp nén nhang lên mộ của Th. , cô lại khóc khi đối diện anh trên bức di ảnh . Anh nhìn cô cười , nụ cười nửa như trách móc, nửa như hờn giận.

Thạch ơi ..

Hoàn Châu nghe tiếng mình gọi tên anh lẫn trong gió . Hãy tha thứ cho em .. Trái tim em mãi dành cho anh , nhưng định mệnh đã không cho chúng mình gần nhau . Nay , em đã hại anh , anh hãy trách mắng em đi dù chỉ 1 lời , chứ anh đừng nhìn em như vậy ..

Giọt nắng cuối cùng đã tắt . Chiều ngổn ngang trong lòng gió ..

oOo

– Ba ơi ! Sao em bé hồng có răng hả ba ?

– Ủ. Em bé còn nhỏ, mai một em bé lớn 1 chút , em bé sẽ có răng.

Con bé chồi đập mạnh vào người thằng Trung , nó ganh tỵ vì Ngọc Tuyền bồng em bé mà không bồng nó . Nó chen vào ngò trong lòng cô:

– Con hồng chịu mẹ bồng em bé đâu:

– Con đừng ganh tỵ với em chứ , xấu lắm.

Mặc, nó cứ chen vào . Quân kéo nó lại phía mình:

– Con không giành ba là chi. Hằng giành ba của con đấy:

– con không chịu.

Nó sà vào lòng Quân , 1 tay giữ tay Quân , 1 tay nắm tay Ngọc

Tuyền , phụng phịu:

– Ba của con , mẹ của con.

Quân phì cười ôm tất cả vào lòng.

Qua cơn mưa trời lại sáng . Anh đang có tất cả. Nếu có ai mang đến cả 1 kho châu báu để đánh đổi những gì anh đang có , anh cũng chẳng đổi.

Anh ghé mũi mình vào má Ngọc Tuyền và nói thật khẽ để chỉ có 1 mình cô nghe:

– Anh yêu em . Mãi mãi em là tia nắng sưởi ấm đời anh ..

Và đêm nay mới chính là đêm trăng mật của anh và Ngọc Tuyền . 1 buổi tiệc nhỏ buổi sáng . Anh đăng ký kết hôn cùng Ngọc Tuyền để làm khi sinh cho bé Ngọc Châu ..

Lao xao mãi , cuối cùng 3 đứa trẻ ngủ yên , nhường không gian yên tĩnh cho đôi vợ chồng Ngọc Tuyền . Đêm nay , con trăng mười bảy lên cao , xuyên qua khung cửa sổ ánh sáng dịu dàng , cho anh nhìn ra gương mặt người vợ yêu dấu . Sóng mắt cô long lanh ngời sáng nói lên vạn lời yêu thiết tha.

3 năm về trước , trong 1 đêm tiễn đưa , trăng cũng sáng như thế . Cô nằm trong vòng tay anh , sóng mắt cũng long lanh , ngập tình yêu và 1 chút ngán lẹ.

Anh nhòm dậy để nhìn gương mặt cô cho thật rõ . Cô e thẹn đáp lại cái nhìn của anh , rồi dịu dàng vòng tay qua cổ anh , kéo gương mặt anh gần sát gương mặt cô . Đôi làn môi chạm nhẹ vào nhau và tìm

nhau , đấm đuổi:

– Anh yêu em , Tuyền ạ. Sẽ có mãi mãi những đêm trăng mật và suốt đời nghe em.

Ngọc Tuyền khép mắt lại . Trên cao , hình như chi. Hằng cũng e thẹn nép vào đám mây xanh bông bênh ..

Hết

Nguồn: vietlove.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 11/10/2004 3:08:05 SA